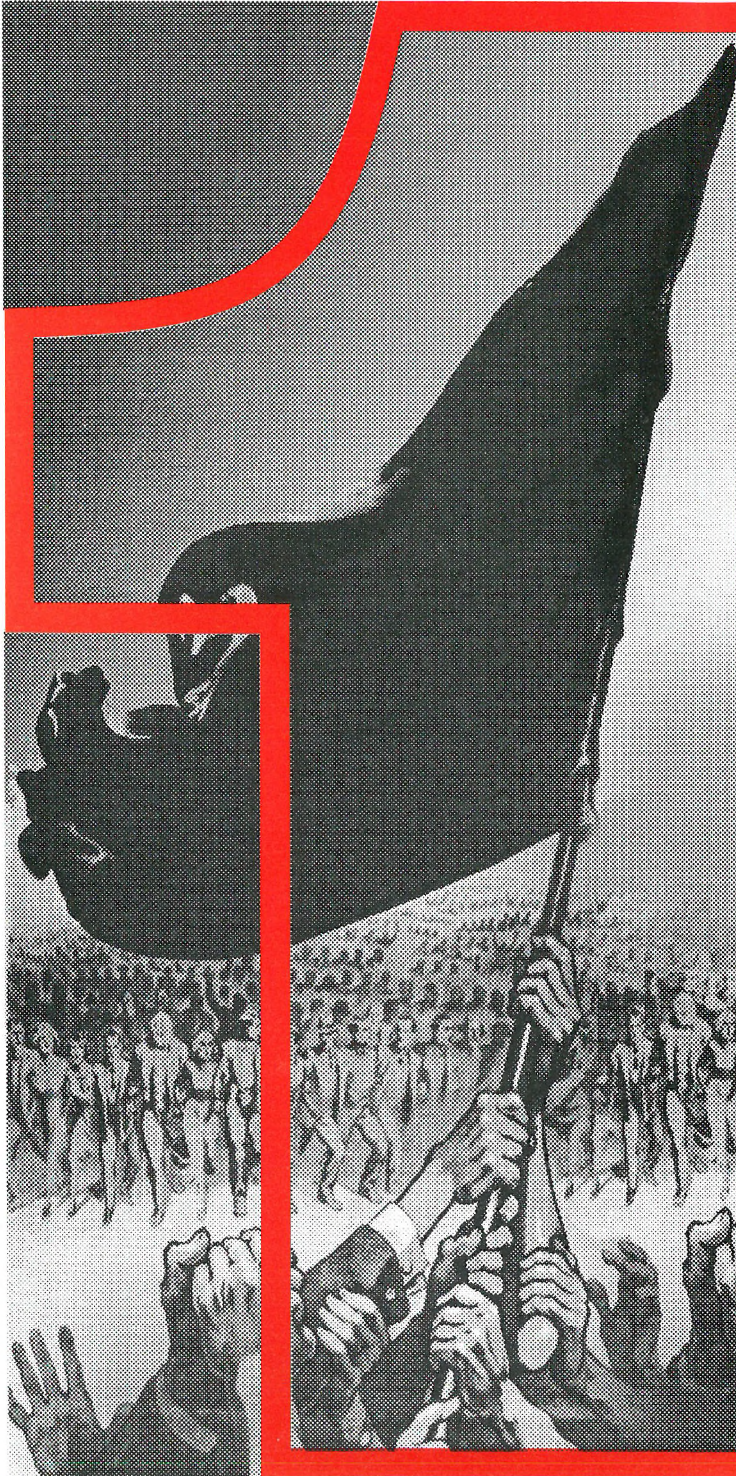
BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

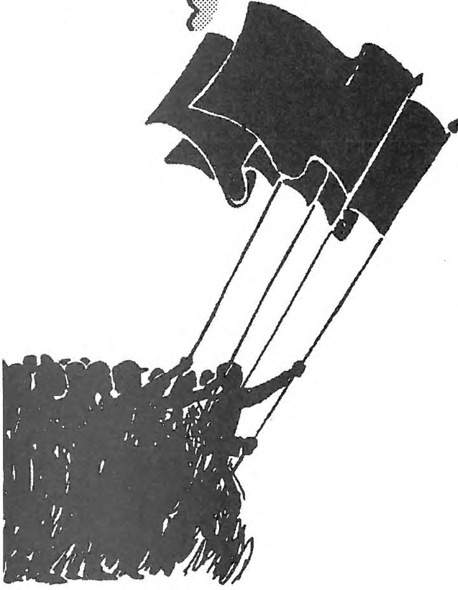
► Sayı / Hejmar : 103 ► 15 Nisan/Nîsan 1996 ► 30.000 TL.

1 MAYIS GÛLAN

Özgürlük ve devrim bayrağını kaldırın yükseklere!

içindekiler

V.i.S.d.P: **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Yeni hükümet de halka saldırı hükümeti...

Tek çözüm: Devrim!

HAKİM sınıfların siyasi temsilcileri, uzun pazarlıklar ertesi, DSP destekli ANAYOL hükümetini kurdular. Hükümet programı, 10 Mart'ta mecliste okundu. 12 Mart'ta güvenoyu alarak "işe" başladı.

Yapılan koalisyon protokolüne göre, 1997 yılı başına kadar Mesut Yılmaz Başbakan olacak; ondan sonra sırada, iki yıl Tansu Çiller'in Başbakanlığı, ardından bir yıl Mesut Yılmaz'ın Başbakanlığı var. Koalisyon, onu kuranların istek ve beyanlarına göre 5 yıllığına kuruldu. Son bir yıl, ANAP ve DYP'nin andaki liderleri olan Mesut Yılmaz ve Tansu Çiller dışında bir kişinin Başbakanlığında bir seçim hükümetiyle geçirilecek.

Bu arada yine koalisyon mimarlarının açıklamalarına göre, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de ANAP/DYP, bir parti gibi hareket edecekler. Bir dizi burjuva propagandasti, ANAYOL hükümetini, merkez sağın iki partisini bütünleşmeye götüren yolda önemli bir adım olarak değerlendiriyor. Her iki partinin tabanında herhalükarda böyle bir istek var. Fakat bu isteğin gerçeğe dönüşüp dönüşmeyeceği bir dizi faktöre, her şeyden önce de bu hükümetin "başarılı" olup olmayacağına bağlı.

Başarının ölçüsü ne?

Başarının ölçüsü, bu hükümetin hakim sınıfların çıkarlarını iyi bir biçimde temsil edip edemeyeceği ve hakim sınıfların çıkarları için attığı adımları da halkın çıkarları için atılmış adımlar olarak göstermekte ne ölçüde usta olacağıdır. Özellikle ikinci konuda, bu hükümetin çok zorlanacağı ve bunun hükümet ortakları arasındaki çelişmeleri sertleştirip, çatışmaları gündeme getireceği beklenmelidir. Bu hükümetin ömrünün 5 yıl olmayacağından yola çıkılmalıdır.

Bu hükümet, halka karşı savaş hükümetidir:

Yeni hükümet adına yapılan ilk açıklamalarda yer yer, bu hükümetin "demokratikleşme" konusunda kendisinden öncekilerden daha fazla adımlar atacağı mesajları vardı. Bu yönde ilk mesaj, güvenoyu alınan gün, Başbakan Mesut Yılmaz'dan geldi.

Mecliste yaptığı konuşmada Yılmaz, bir gün önce Yaşar Kemal'e verilen 1 yıl 8 aylık hapis cezası üzerinde de durdu. Kendisinin Yaşar Kemal'e böyle bir ceza verilmesini gerektiren bir yasayla hemfikir olmadığını; bu yasanın değiştirilmesi gerektiğini vb. söyledi. Benzer mesajlar, Yılmaz'ın Avrupa Birliği'nden patronlarıyla yaptığı görüşmeler sırasında ve ertesinde de verildi.

Yılmaz'ın burada değiştirilmesi gerektiğini savunduğu yasa, "Anti-Terör Yasası" adlı terör yasasıdır. Ülkemizde esas iktidar odağı olan MGK tarafından dikte ettirilip, öncelikle ANAP-DYP-MHP işbirliğiyle çıkarılmış bir yasadır.

Bu yasayla; şimdiye dek binlerce toplatma kararı, yüzlerle hapis kararı, para cezası kararı vb. verilmiştir. Yasa, "teröre karşı" olma adına, her türlü düzendışı muhalefeti terörize etme, terörle susturma işlevine sahiptir.

Yaşar Kemal'e verilen ceza, aysbergin görünen ucudur. Bu uç, hakim sınıfları da yaralayan bir uçtur.

Yaşar Kemal gibi Türk hakim sınıflarının şimdiye dek yazarlığıyla övündüğü, Nobel Edebiyat Ödülü adayları arasında hemen her yıl sıkça lafı geçen birinin, yurtdışında yayınlanmış bir mülakatta, PKK gerillalarına, "gerilla" dediği için mahkum edilmesi, gerçekten de Türk hakim sınıflarını dışa karşı zor durumda bırakan bir edimdir.

Mesut Yılmaz, yasayı Yaşar Kemal gibilerini cezalandırmayı zorunlu kılmayacak bir biçime sokmak niyetindedir. Bunun "demokratikleşme" vb. ile ilgisi yoktur olmayacaktır. Yalnızca mızrağın çuvala sığmayan fazlalıkları atılacak, sivri ucu biraz törpülenecektir, o kadar...

Benzer "demokratikleşme" mesajları Kürt sorununda da verildi. Son dönemde, sarı-kırmızı-yeşil renklere allerjisi iyice azan Türk hakim sınıflarının siyasi temsilcileri, sanki bu Kürt renklerini taşıdıkları ve Kürtçe birkaç kelime ettikleri için, örneğin Leyla Zana'yı Millet Meclisi kürsüsünden indiren onlar değilmiş gibi, bu renklerin hiç de kötü olmadığını, hatta, evet özgün Türkmen renkleri olduğunu keşfettiler. Newroz öncesinde valiliklere, idari amirlere verilen direktiflerde bu renklere saldırılmaması bildirildi.

Newroz'un "nevruz"laştırılarak, onun Kuzey Kürdistan'da özellikle 1991'den bu yana kazandığı, devlete karşı isyancı özünü boşaltma operasyonu, bu yıl derinleştirildi. Geçen yıllar kanla söndürülmeye çalışan Newroz ateşleri, bu yıl Türk ırkçılığının "birlik" adına kışkırtıldığı "nevruz ateşleri" olarak bizzat devlet tarafından tutuşturulmaya çalışıldı. Devlet, bir dizi yerde yakılacak lastikleri, lastik üzerine dökülecek benzini kendi verdi. Ve bu sahtekarlık, burjuva medyasında barış ve birlik isteğinin, Kürt sorununda şiddet dışı bir çözüm isteğinin ifadesi olarak yutturulmaya çalışıldı.

Başbakan Mesut Yılmaz eşiyle birlikte Iğdır'da nevruz ateşi üzerinden atlayarak ve demokratikleşme ve barış-kardeşlik nutukları atarak, bu sahtekarlıkta başrole soyundu. Sahtekarlık diyoruz, çünkü bu hükümetin de, bundan öncekiler gibi,

Demokratikleşmeden sözedilirken, "haraçlara" karşı hakları için mücadele eden öğrencilerin üzerine bir yandan sivil faşistler, diğer yandan polisler amansızca saldırıyor, coplar, gaz bombaları "özgürlük" isteyene verilen cevap oluyor...

Kürt sorununun çözümündeki temel yöntemi faşist şiddettir, halka karşı savaştır.

Fakat görünen odur ki, kendinden öncekilerden biraz daha fazla göstermelik adımlar atacaktır. Bu göstermelik adımların esas adresi de, öncelikle kendilerine uygun bir "demokratikleşme" yönünde talepler getiren Avrupa Birliği ile, diğer emperyalist güçlerdir.

Bu hükümetin bu gerçek niteliğini görüp kavramak için, söylediklerine değil, yapısına ve yapacaklarına bakmak gerek. Bu hükümet, yapısı itibarıyla şimdiye kadar gelmiş geçmiş bütün hükümetler içinde belki de en faşist nitelikli hükümetlerden biridir.

33 Bakandan oluşan hükümette, iki eski İçişleri Bakanı var. Nahit Menteşe ve Abdülkadir Aksu. Bunların döneminde olan katliamlar hatırlandığında, bugün yapacaklarının ne olduğu bilinir.

Bu hükümette bir adet eski "Olağanüstü Hal Bölge Valisi" var: Ünal Erkan! Kuzey Kürdistan'da tam bir sömürge valisi görevi yapan bu kişinin Bakanlığı, işkencenin, katliamın en üst düzeyde temsili demektir.

Bir adet eski Emniyet Genel Müdürü var: Mehmet Ağar! İşkencehaneler, yargısız infazlar hükümete taşınmıştır. Hem de alay eder gibi, Adalet Bakanı sıfatıyla. Tabii bu polis eskisinin Adalet Bakanlığı, bu hükümetin "adalet"ten ne anladığını, nasıl uygulayacağının da anahtarını vermektedir.

Ayvaz Gökdemir, Agah Oktay Güner vb. gibi tescilli faşistler, bu kabinenin gözde üyeleridir.

Bu hükümetten demokratikleşme beklemek, olmayacak duaya amin demektir. Demagojiler, göz boyamalar emekçileri kandırmak içindir. Kanmamak gerek. Yapılacaklar, yapılanlarla bellidir. Yılmaz "nevruz ateşi" üzerinden atlarken, İzmir'de gerçek Newroz kutlaması yapmak isteyen emekçilerin beynine coplar iniyor, Türk savaş uçakları Güney Kürdistan'a bomba yağdırıyor, Kürt köyleri boşaltılmaya, yakılmaya devam ediliyor, yabancı Newroz gözleme heyetleri üzerine faşist çeteler saldırtılıyor, kısaca savaş sürüyordu.

Yılmaz, demokratikleşmeden söz ederken, "haraçlara" karşı hakları için mücadele eden öğrencilerin üzerine bir yandan sivil faşistler, diğer yandan polisler amansızca saldırıyor, coplar, gaz bombaları "özgürlük" isteyene verilen cevap oluyordu.

Bu hükümet, hakim sınıfların yeni hükümeti olarak, kendinden öncekiler gibi, halka karşı savaş hükümetidir. Kendinden öncekilerden, yapacağı "demokratikleşme" gösterileriyle ayrılabilir. Fakat bu, onun faşizmin üzerine geçirdiği bir maske, bir sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Olmaz.

Dış politikada saldırganlık, yayılmacılık temel siyasettir:

Nasıl ki iç politikada gözboyama açıklamaları ve eylemleri gündemde ise, dış politikada da yeni hükümet benzer tiyatroları sahnelemek istediğini gösteriyor.

Bunun en açık örneği Yunanistan ile ilişkiler konusunda yapılan hükümet açıklamasında görüldü. Yılmaz, hükümet adına Yunanistan ile her konuda –önşartsız– görüşmeye açık oldukları açıklamasını yaptı. Ve burjuva medyası bastı yaygarayı: Yunanistan'a zeytin dalı uzattık! Yeni Davos ruhu vb. vs.!

Aslında yapılan, öncelikle Avrupa Birliği'nin Türkiye ile ilişkilerini ele alacak komisyon toplantısını etkileme manevrasıydı. Yunanistan'ın vetosunu geri aldırma manevrasıydı. Kendileri de ırkçı milliyetçilik konusunda Türk hakim sınıflarından geri kalmayan Yunan hakim sınıflarının siyasi temsilcileri, bu manevrayı geri çevirdiler.

Kuşkusuz bu manevranın ardında soyut bir barışçılık, komşularla dost geçinme isteği vb vb. değil; Türk hakim sınıflarının çıplak çıkarları var. Kaldı ki, bütün komşularıyla kavgalı olmak da, Türk hakim sınıflarının çıkarları açısından pek istenen bir şey değil. Çünkü gücün birden fazla cepheye seferber edilmesi sözkonusu oluyor. Bu ise pek akıllıca bir iş değil. Bu yüzden, Yunanistan ile ilişkilerde gerginliği şimdilik biraz yumuşatmak hakim sınıfların işine de gelir. Diğer cephelerde yumuşamanın olduğu şartlarda Yunanistan ile "kadim düşman"lığın yine gündeme getirilmesi hiç de zor değildir.

Hükümetin dış politikasının amentülerinden biri de, NATO'ya ve diğer emperyalist kurumlara bağlılıktır. Bunun böyle olduğu, hükümetin ilk edimlerinden birinin Çekiç Güç'ün Türkiye'de yerleşmişlik süresinin uzatılması için mücadele olduğundan bellidir.

Hükümetin ekonomik politikası, zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul etme politikasıdır:

Bu hükümet, şimdiye kadarki hükümetler içinde, kapitalizmin çıplak piyasa ekonomisini, Dünya Bankası, IMF vb. uluslararası emperyalist kurumların dayatmalarını vb. en iyi şekilde uygulayacak hükümettir. Yüzbinlerle işçi açısından işini kaybetmek demek olan özelleştirme, bu hükümetin önüne koyduğu hedeflerin başında gelmektedir. Bu hükümet içinde polis eskilerinin ağırlıkta olmasının temel nedenlerinden biri, bunların sınıf mücadelesinde emekçileri ezme, bastırma konusundaki "derin tecrübeleri"dir. Hakim sınıflar özelleştirme siyasetinin sonuçlarına karşı direnişlerin gelişeceğinin bilincindedirler. Hükümet de bu direnişlere cevap verecek yapıda kurulmuştur.

Kısacası, adı yeni, politikası eski, faşist olan bir hükümet sözkonusu.

İşçiler, emekçiler açısından görev, bu halk düşmanı hükümeti yıkmak. Fakat yerine bir başka hakim sınıf hükümeti geçirmek için değil! Bu hükümeti yıkma mücadelesi, burjuvaziden bağımsız, hakim sınıfların faşist devletini yıkma, İşçilerin-Köylülerin Devrimci-Demokratik İktidarını kurma mücadelesi olarak yürütülmek zorunda! Bu hükümeti yıkma mücadelesi devrimci olarak yürütülmek zorunda!

Bu mücadelenin başarısı, bugünkü şartlarda, devrim bilincinin işçi sınıfı ve emekçiler arasında yaygınlaştırılma derecesiyle ölçülecektir.

Böyle bir mücadele, Bolşevik Parti'nin öncülüğünü gerektirmektedir. Bu yüzden partimizi güçlendirmek, sınıf bilinçli işçiler açısından en belirleyici, en önemli görevdir. Sınıf mücadelesinin her alanında Bolşevizmin güçlenmesi, bir bütün olarak işçi sınıfının devrim davasının güçlenmesi demektir.

Bolşevizmi güçlendirmeye, onu hakim kılmaya... İleri!

27 Mart 1996 ▲

1 MAYIS ORTAK AÇIKLAMASI İÇİN ÖNERİ: (Bu ortak çağrı önerisi, uluslararası alanda kendimize yakın gördüğümüz bir dizi örgüte -tavır takınmaları talebiyle- gönderildi. Belçika'da 1 Mayıs'ta yapılacak toplantı ve gösteride de İngilizce, Fransızca ve Almanca dillerinde geniş bir şekilde dağıtılacak.)

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları... Çağrımız size:

1 MAYIS'TA ÖZGÜRLÜK BAYRAĞINI, DEVRİM BAYRAĞINI KALDIRIN YÜKSEKLERE!

Emeğin kurtuluşundan, halkların kurtuluşundan, devrimden, ezileni ezeni olmayan sömürüsüz bir dünyadan, Sosyalizm'den, Komünizm'den sözetmek moda değil günümüzde. Bunlardan sözedildiğinde birçok devrimci eskisi burun kıvırıyor. Yine de bugün bunlardan sözetmek ve bu hedefler için mücadele etmek her günkünden daha gerekli, daha acil!

Eğer emperyalizmin propagandacılarının söylediklerine inanırsanız, 90'lı yılların başından bu yana -yani emperyalistlerin ve revizyonistlerin "yaşayan sosyalizm" diye yutturdukları modern revizyonist, sosyal-emperyalist "blok"un bir iskambil kulesi gibi çökmesinden bu yana- Komünizm ölmüştür! Her gün ellerindeki tüm araçlarla beyin yıkayıp, kapitalizmin "sistemlerarası savaşım"dan zaferle çıktığını anlatıyorlar! Bunu yayarken yaptıkları sahtekarlık, gözlerden gizledikleri gerçek şudur: Onların "yaşayan sosyalizm" dedikleri şey de, gerçekte kapitalizmin bir türüydü, bürokratik devlet kapitalizmiydi. Kruşçef revizyonistleri, Sosyalist Sovyetler Birliği'nde iktidarı ele geçirdikten sonraki dönemde, "sistemlerarası savaşım", gerçekte Sosyalizm ile kapitalizm arasında bir mücadele değil, iki emperyalist blok arasındaki mücadeleydi.

Bu sahte "sistemlerarası savaşım"da neler neler vadettiler? "Yeni bir dünya düzeni" kurulacağını, artık savaşların olmayacağını, "sürekli barış çağı"nın geleceğini vb. vb. anlattılar! Doksanlı yılların başından bu yana yaşıyoruz, "yeni dünya düzeni" denen şeyi. Gördük, onların "yeni dünya düzeni" dediklerinin ne olduğunu:

►Yeni dünya düzeni dedikleri, sermaye için, az sayıda emperyalist büyük güç için, daha fazla güç ve zenginlik demektir. İnsanlığın büyük çoğunluğu için daha fazla açlık, daha fazla sefalet demektir. Onların kendi istatistikleri, bugün 1 milyardan fazla insanın "mutlak yoksulluk sınırı" denen çizginin altında yaşadığını gösteriyor. Bu insan gibi yaşamak değildir gerçekte, sürünmektir! Bu açlık ve yoksulluğun gerçek sorumluları ve suçluları, büyük çoğunluğun açlığı temelinde her gün daha fazla zenginleşip semiren parazitler, bu kan emiciler, sonra utanmazca ortaya çıkıp, nüfusun çok olduğundan, bu yüzden açlık olduğundan yakınıyorlar. Bunlar yine hiç utanmadan sadaka dağıtan insanseverler olarak çıkıyorlar ortaya! Gerçekten de birileri çok fazladır bu dünyada. Fakat bunlar emeğiyle geçinmeye çalışan insanlar değil, sömürücü hakim sınıflardır! Bunlar, emekçiler tarafından yaratılan tüm zenginliği iç edenlerdir. Bütün değerlerin, zenginliklerin yaratıcısı emekçilere ise, en iyi halde, çıplak canlarını sürdürmek için gerekli olan minimum neyse o reva görülmektedir. Emperyalist metropollerdeki emekçilerin maddi durumunun, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki sınıf kardeşlerinden biraz daha iyi olması, onların da sömürüldüğü gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır.

►Yeni dünya düzeni, daha fazla haksız ve gerici savaş, binlerce, onbinlerce savaş ölüsü, yaralısı, milyonlarca, onmilyonlarca insanın çıplak canını kurtarmak için yerini yurdunu terketmek zorunda kalması, daha büyük boyutlarda sürgün demektir. Yine emperyalistlerin kendi istatistiklerine göre, bugün 100 milyonun üstünde insan, yalnızca canını kurtarabilmek için yollardadır, sürgündedir! Değişik milliyetlerden, dinlerden, mezheplerden vs. insanlar, dünyanın bugünkü efendileri efendi kalabilsin diye, sömürülerini sürdürebilsin diye kışkırtılmakta, birbirine kırdırılmaktadır. Kâr için, daha fazla kâr için, en fazla kâr için, daha fazla "etki alanı" için, dünya hakimiyeti için gerici savaşlar yürütülmektedir. Bu amaçlar için kırılmaktadır insanlar!

Etrafınıza bakın, dünyanın her yanında en modern silahlarla birbirini yok etmeye çalışan insanlar göreceksiniz! Bu savaşların gerçek sorumluları ve bu savaşlardan kârlarına kâr katanlar, sonra utanmazca timsah gözyaşları dökmekte ve "barışçı" maskelerle ortaya çıkmaktadır. Bu noktada, eski Yugoslavya'da emperyalistler, sahtekarlığın hangi boyutlara varabileceği konusunda ibret verici bir oyun sergilediler.

►Dünyanın her alanında, bir yandan dillerden düşmeyen "demokratikleşme", "evrensel değerler", "insan hakları", "sivil toplum" vb. teraneleri, diğer yanda ise, gerçekte daha önce kazanılmış demokratik hakların adım adım geri alınması, toplumların militarize edilmesi, faşistleşme! Bu gelişme, emperyalist sermayenin, dünyanın yeniden paylaşılması şartlarında daha da derinleşen ekonomik krize cevabıdır. Ekonomik krizin tüm yükü işçilerin emekçilerin sırtlarına bindirilmek istenmektedir. Bu yüzdendir dünyanın her tarafında gemi azıya almış olan işsizlik sayılarındaki artışlar, kazanılmış sosyal hakların geri alınması, kadınların dolaysız üretimden dışlanması vb.. Bu ge-

lişmeye karşı olası bir direniş, daha başlamadan ezilmek ve olası haydutluk savaşları için cephe gerisinde "sessizliğin sağlanması" gereklidir. Militaristleşme ve faşistleşme bunu sağlamak içindir. İşçiler, emekçiler emperyalist iktidarı sorgulamasınlar diye, her gün ideolojik bombardıman altındadır. Saldırgan milliyetçilik, ırkçılık, her türlü din ve mistisizm, egoizm, "kendine dönme" adına gerçeklerden kaçış propagandası vb. ile emekçiler bölünmekte, pasifleştirilmekte ve sonuçta, sermayenin çıkarlarının uzantıları haline getirilmektedir.

► Yalnızca insan değil bütün doğa, kapitalistler açısından sömürü nesnesinden başka bir şey değildir. Sermayenin şiarı, en kısa zamanda, tüm araçları kullanarak elde edilebilecek en fazla kârı elde etmektir. En fazla kâr amacıyla bugün dünyanın yaşam için gerekli tüm doğal kaynakları yok edilmektedir. Yaşamın temelleri giderek artan bir ölçüde yıkılmaktadır. Ve bu gelişmenin yaratıcıları, bu gelişmeleri de kendi sistemlerinin ayakta durması için kullanma yüzsüzlüğüne sahiptir. Bir yandan çevrenin en büyük düşmanları, çevre çıkarlarının savunucuları pozlarına bürünmekte, çevre avukatları olarak ortaya çıkmaktadırlar! Örneğin atmosferin zehirlenmesinde en büyük paya sahip en büyük haydutlar, bugün diğerlerine neler yapmaları/yapmamaları gerektiğini dikte etmeye çalışmaktadır! Ve en büyük tekeller, çevrenin bu en büyük düşmanları şimdi yeşillenmiştir! Emperyalizmin bütün partileri, bugün programlarını "çevre kağıdı"na basıyor ve çevrenin korunmasına programlarında en büyük önceliği tanıdıklarını açıklıyorlar! Ne sahtekarlık! Diğer yandan emperyalistlerin sebep olduğu çevre yıkımıyla bir sürü şeyin üzerinin örtülmesi siyaseti yürütülüyor. Korku yayılıyor. Dünyanın batışı senaryoları üretiliyor, batış fantazileri körükleniyor. Bununla bir yandan emekçiler arasında kötümserlik yayılıyor. "Zaten her şey boşuna, dünya zaten batıyor. Boşverin olmayacak işlerle uğraşmayı, günümüzü gün edelim" mesajları yayılıyor. Diğer yandan insanlığın "evrensel", "küresel", "sınıflar üzeri" ortak çıkarları adı altında gerçek sınıf zıtlıkları gözlerden gizleniyor. Ezilenlerin, sömürülenlerin, ezen ve sömürenlere karşı ortak mücadelesi mi? Onun modası geçti! O geride kaldı! Şimdi insanlığın ortak çıkarları için bütün insanların ortak mücadelesi gerekli diyor, sömürü sisteminin avukatları! Ne yalancılık!

Kısacası: Onların "yeni" dedikleri dünya düzeni, eski emperyalist dünya düzeninin yeni adla tanıtılmasından başka bir şey değildir!

O, sömürünün, en fazla kârın düzenidir!

O, ulusal baskının düzenidir!

O, gerici savaşların ve emperyalistlerce dikte edilen barışın düzenidir!

O, erkek egemenliğinin düzenidir!

O, çevrenin talanının, mahvının düzenidir!

O, yeni sömürgeciliğin, bağımlı ülkelerin talanının düzenidir!

O, ölümün, yaşam üzerindeki, dünün, bugün ve gelecek üzerindeki egemenliğinin düzenidir!

Yeni dünya düzeni, emperyalizmin bilinen eski BARBARLIK düzenidir!!!

Emperyalist propagandacıların tüm çabalarına rağmen, bu barbarlık içinde yok olmanın bir alternatifi, biricik alternatifi vardır: Sosyalizm, Komünizm!

Sosyalizm, Komünizm: Bu, bir avuç bürokrat ve teknokratın emekçiler adına emekçiler üzerindeki bürokratlaşmış, kemikleşmiş diktatörlüğü değildir!

Sosyalizm, Komünizm: Bu, Kruşçeflerin, Brejnevlerin, Honeckerlerin, Kim İl Sungların, Denglerin, evet Castroların ve benzerlerinin kurdukları tipte bir diktatörlük değildir!

Sosyalizm, Komunizm: Bu, emeğin sömürüden kurtuluşudur! Sosyalizm, işçilerin, emekçilerin kendi iktidarıdır!

Sosyalizm, Komünizm: Bu, gerçekten özgür bir toplumun özgür bireylerinin, gönüllü kollektif yaşamıdır. Bunun mümkün olduğunu ve emperyalist barbarlığın biricik alternatifi olduğunu 20. yüzyılın büyük proleter devrimleri göstermiştir.

1917 Büyük Proleter Ekim Devrimi buzu kırdı! Lenin ve Stalin önderliğinde Sovyetler Birliği'ndeki Sosyalizmin inşasındaki başarılar, bugün de Sosyalizm için mücadele edenlere yol göstermektedir. Çin'de Komünist Partisi önderliğindeki Yeni Demokratik Devrim ve Büyük Proleter Kültür Devrimi de emperyalizm ve her türlü gericiliğe karşı mücadele yolumuzu aydınlatıyor.

Bir zamanlar Sosyalist olan ülkelerde, yeni burjuvazinin revizyonistlerin şahsında iktidarı ele geçirmesi, Sosyalizmin imkansızlığını vb. göstermiyor. Bu yenilgiler geçicidir ve zorlu uzun bir savaşımda yalnızca birer duraktır.

Sosyalizm, yani işçilerin emekçilerin iktidarı, bize hediye edilmeyecektir. O, mücadeleyle kazanılmak zorundadır ve kazanılacaktır. O, ancak kesintisiz, sürekli proleter devrimle kazanılacaktır. Tarih, proletaryanın bu savaşta bir öncü kurmaya gereksinimi olduğunu göstermiştir. Bu öncü kurmay, Komünist Partisi'dir!

Şimdi 1 Mayıs geliyor! 1 Mayıs, bütün dünyada proletarya açısından sermayeye karşı emeğin kurtuluşu ve Sosyalizm için devrimci kitle savaşımının günüdür!

1 Mayıs, 8 saatlik iş günü için yürütülen kanlı savaşımın bağrından doğmuştur. O, enternasyonal işçi sınıfının sermayeye karşı savaşımından doğmuştur.

Bugün dünyanın her yanında 1 Mayıs'ın bu devrimci geleneğinin yaşatılmasını engellemek için burjuvazi iki taktik izlemektedir: Ya bu günün devrimci tarzda kutlanılmasının kan ve ateşle bastırılarak engellenmesi; ya da bu güne sınıf işbirliğinin bir günü olarak "hepimiz bir sandaldayız" tekerlemesinin bir günü olarak sahip çıkılması!

1 Mayıs'ta dünyanın her yerinde görev, onun DEVRİMCİ bir tarzda, yani uluslararası proletaryanın ve ezilen halkların emperyalist dünya sistemine karşı başkaldırışının bir günü olarak, sermayeye karşı uzlaşmazlığın bir günü olarak, yeni, sosyalist bir dünyayı yaratmak için bir savaş ilanı günü olarak kutlamaktır.

Bugün, her günkünden daha açık bir şekilde alternatif görülmektedir: YA BARBARLIK, YA SOSYALİZM!

Bugün dünyada şartlar objektif olarak Sosyalizm açısından olgundur. Buna rağmen emperyalist barbarlık hüküm sürüyorsa, bu aynı zamanda bizim suçumuzdur! Biz bu dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu oluşturuyoruz. Biziz çalışan! Biziz üreten! Biziz bütün değerleri yaratan! Biziz hayatı yaratan!

Gücümüzü kavrayalım! Örgütlenelim! Dünyayı fethedelim!

Bunu yapacak güçteyiz!

Mart 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Kuzey Kürdistan-Türkiye
Merkez Komitesi

FAŞİST Türk hakim sınıflarının, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına karşı saldırılarını yoğunlaştırdığı bir dönemden geçiyoruz.

Geçtiğimiz yıllarda taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, özelleştirme kavramlarında ifadesini bulan saldırılara, -kağıt üstünde devlet tarafından kanunla düzenlendiği ve denetlendiği söylenen- sosyal güvenlik hizmetlerinin tasfiyesi ve özelleştirilmesi de eklenmiştir.

"Sosyal Güvenlik Reformu Projesi" adıyla sürdürülen bu saldırı, faşist TC devletinin anayasasında yazılı olan *"Herkes sosyal güvenlik hakkına sahiptir"* yükümlülüğünü ortadan kaldırmayı hedeflediği gibi, esasta milyonlarca emekçiyi ve ailelerini vuracaktır.

Faşist Türk hakim sınıflarının işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına sunduğu "sosyal güvenlik hizmetleri"nin gerçek değeri ise, son dönemde bu konuda yürüyen tartışmalarla iyice açığa çıktı.

14 Mart "Tıp Bayramı" idi!!! Bazı sayılar açıklandı:

"Bugün nüfus artış hızı binde 17.8 olan Türkiye'de bebek ölüm oranı binde 46.8 gibi ciddi bir oran sergiliyor.

Ortalama yaşam süresi erkekte 65 kadında 70 olarak saptanırken, yaklaşık 21 milyon kişinin hiçbir sağlık güvencesi bulunmuyor. SSK, tüm birimleriyle çökme noktasına gelirken verdiği sağlık hizmeti de her geçen gün büyük eleştirilerin odak noktasını oluşturuyor. Ülkemizdeki sağlık hizmetlerinin finansmanı ise çok karmaşık bir yapı arzediyor. Örneğin SSK kapsamında olanların (20 milyon) sağlık gideri SSK'ce, Bağ-Kur kapsamında olan (10 milyon) kişinin sağlık gideri Bağ-Kur'ca, devlet memuru ve Emekli Sandığı kapsamında olanların (10 milyon) sağlık giderleri genel bütçeden ... karşılanıyor." (Cumhuriyet, 13.3.1996)

Buradaki sayılara göre, ülkemizde 21 milyon insanın hiçbir sağlık güvencesi yoktur.

20 milyon insan Sosyal Sigortalar Kurumu;

10 milyon Bağ-Kur;

10 milyon da Emekli Sandığı'nda "sigortalı"dır.

Fakat bu kurumlar, ne "sosyal"dir ne de "sigorta"dır. İşçi sınıfı, emekçiler, küçük memurlar, esnaflar açısından birer azap kapısıdırlar.

Dünya Bankası ve IMF'nin, Türk hakim sınıflarının önüne uygulanması için koyduğu "Sosyal Güvenlik Reformu Projesi" çerçevesinde yürüyen tartışmalarda, bu kurumların tek bir çatı altında birleştirilmesi sözkonusu edilmişse de, tüm bunların emekçi yığınlar açısından bir çözüm olmadığı çok açıktır.

14 Mart "Tıp Bayramı", "Sosyal Güvenlik Reformu" adı verilen tasarıların sağlık alanında çalışanlar tarafından da reddedildiğinin açıklandığı bir gün oldu:

"Türk Tabipleri Birliği (TTB) Merkez Konseyi Başkanı Özen Aşut, sağlık alanında özelleştirmenin gündemden kalkmasını istediklerini bildirdi.

...

Ankara Sağlık Platformu da yaptığı yazılı açıklamada, 14 Mart'ın bu yıl Tıp Bayramı olarak kutlanamayacağını belirtti. Açıklamada «Paran kadar sağlık sisteminin yaygınlaştırılmaya çalışıldığı bayramı kutlamayı içimize sindiremiyoruz. Sağlık hizmetlerinin özelleştirilmeye çalışılmasını, toplumumuzun parası varsa sağlık hizmeti almasını içimize sindiremiyoruz. İnsanımızın yoksulluğunun tescili olan yeşil kart uygulamasını içimize sindiremiyoruz. Bir gecede açılıveren tıp üniversitelerini, aklına gelen kişi ve kuruluşun aklına estiği gibi mezuniyet sonrası eğitim yapmasını içimize sindiremiyoruz.» denildi." (Cumhuriyet, 14.3.1996)

Bu açıklamalar, bu ülkede "sağlık", "sigorta" dendiğinde, **paran kadar sağlık**(!) anlaşılması gerektiğini açıkça ortaya koymaktadır. Fakat sorun sadece sağlık alanında değildir.

Şimdi "sosyal güvenlik" tartışılır bir konu haline geldi ve bir dizi öneri ortaya atıldı. 13 Mart'ta Milliyet gazetesinde, *"Sosyal güvenlikte hedef AB standartları"* başlıklı bir makalede şunlar yazılmakta:

"Avrupa Birliği'ne üye olan ülkelerle Türkiye'de uygulanan sosyal güvenlik sisteminde en büyük farklılığı ödenen primler oluşturuyor.

Maaşının ortalama yüzde 14'ünü prim olarak ödeyen Türk ücretlisi daha az hizmet alırken, maaşının yüzde 6'sını prim olarak ödeyen Avrupalı işçi ölümünden iş kazalarına kadar geniş bir alanda sosyal güvenlik sisteminin sunduğu çeşitli hizmetlerden yararlanabiliyor.

DAHA AZ PRİM

Avrupalı ücretli, ödediği primlerin karşılığında sağlık, analık, malüllük, yaşlılık, ölüm, mesleki hastalıklar ve iş kazası, işsizlik, aile yardımları sigortasından yararlanabiliyor."

Görüldüğü gibi bu makalede, Avrupa'da ve ülkemizdeki "sosyal güvenlik" alanına ilişkin bir **karşılaştırma** yapılmakta ve ücretlilerin ödedikleri sigorta primleri arasındaki farklılık ve bu primlere karşılık sunulan hizmetler arasındaki dengesizlik ortaya konmaktadır.

Bu makale, en büyük farklılığın ödenen primlerde olduğunu söylediği noktada, ülkemizde "işsizlik sigortası" olmadığı gerçeğini atlamaktadır. Makale, "işsizlik sigortası"nın işten atılan veya herhangi bir nedenle işsiz

kalan milyonlarca işçi ve emekçi için ne anlama geldiği konusundaki bilgisizliği ortaya koymaktadır.

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Genel Sekreteri Ata Soyer, son dönemde süren tartışmalarda tavır takınırken bu konuya ilişkin olarak şunları da söylemiştir:

"Sorun sadece sağlık hizmetleriyle sınırlı değil, bütünüyle sosyal güvenlik alanını ilgilendiren bir sorun ve sadece sağlıkta bir düzenleme yapılmasıyla sorunun çözülmeyeceğini biliyoruz." (Evrensel, 2.4.1996)

TTB'nin dikkat çektiği bu noktayla patronların bir kesimini temsil eden "İstanbul Sanayi Odası" (İSO) Başkanının daha önceki günlerde yaptığı şu açıklaması arasında uyumluluk bulunmaktadır:

"İş güvencesine patronlardan yeşil ışık

İstanbul Sanayi Odası Başkanı Hüsamettin Kavi, emeklilik yaşı yeniden düzenlenirken, eş zamanlı olarak İşsizlik Sigortası ve İş Güvencesi ve kıdem Tazminatı'nın da düzenlenmesi gerektiğini belirterek, işverenlerin bu konuda yumuşadığı sinyalini verdi. Sosyal Güvenlik ve Emeklilik sorunlarının İşsizlik Sigortası ve İş Güvencesi ile birlikte düzenlenmesinin şart olduğunu savunan Kavi, «İşçi-işveren ve devlet olarak, uzlaşma çizgisini yakalamak zorundayız» dedi." (Hürriyet, 11.3.1996)

Toplumda, yürüyen tartışmalar sürecinde, "sosyal güvenlik" kavramının nasıl doldurulması gerektiği konusunda görece bir açıklığa kavuşulmakla birlikte, "sosyal güvenlik" kavramını oluşturan sigortaların bir paket halinde ele alınması gerektiği açıklığı yoktur. İş güvencesi ve işsizlik sigortasının da gerekli(!) olduğu, patronlar ve devlet tarafından bile görülmektedir:

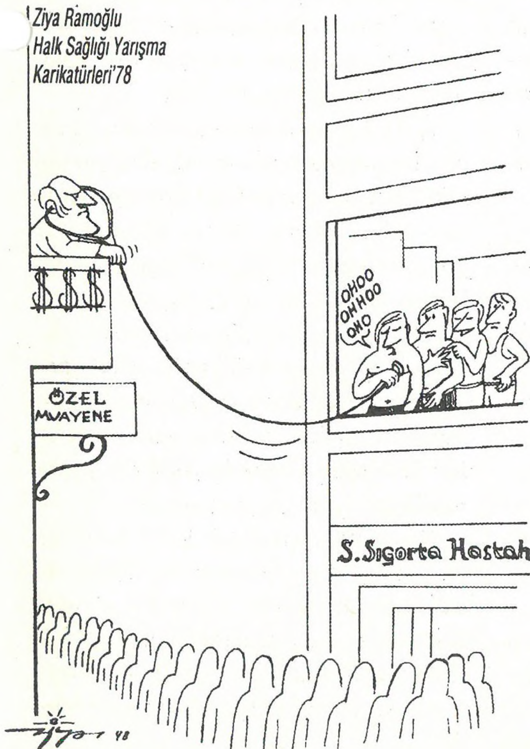
"İşsizlik sigortası yolda

Çalışma Bakanı Emin Kul, yılda 500 bin işsizi kapsayacak bir sigorta sistemi üzerinde hazırlık yaptıklarını söyledi.

Kul, hazırlayacakları tasarının işçi ve işveren kesimlerinin görüşleri alındıktan sonra meclise sunulacağını belirtti.

Gelişmiş ülkelerde bile işsizlik sigortası sisteminin zorlanmaya başladığını anlatan Kul, «Klasik prim kesintilerine değil, farklı kaynaklara dayanan bir sistem düşünüyoruz» dedi.

İş Güvencesi Yasa Tasarısı'nın da üzerinde çalıştıklarını belirten Kul, «Bu yasal düzenleme sanki işten çıkarma yasaklanacakmış gibi sunuluyor. Oysa yasa sosyal gerekçelerle işten çıkarmayı yasaklamadığı gibi, iş yerinin gerekleri nedeniyle de işten çıkarılmayı makul görmektedir. Yenilik işten çıkarmadaki haklı sebebi işverenin kanıtlama zorunluluğu bulunması ve işçinin mahkemeye başvurabilmesidir» dedi." (Milliyet, 7.4.1996)

Türk-İş Genel Başkanı B. Meral'in *"Kendisinin başarılı olması için üzerimize düşen neyse onu yapacağız"* dediği Çalışma Bakanı Emin Kul, yeni kurulan ANAYOL koalisyon hükümetinin dışa karşı vitrin düzenleme konusundaki çabalarını dile getirirken, bu alanda, Türk-İş, DİSK, Hak-İş'ten daha açık bir tavır koyabilmekteydi.

İşçi sınıfının temel sorunlarından biri olan "sosyal güvenlik" konusunda en az sesi çıkanlar, gerçekten de bu üç sendika konfederasyonudur.

Örneğin DİSK, yaptığı "olağanüstü" genel kurulunda karar altına aldığı "Türkiye İşçi Sınıfını 2000'li Yıllara DİSK Taşıyacaktır" başlıklı temel belgesinde "sosyal güvenlik" sorununa birkaç kelimeyle değinip geçmektedir...

* * *

"Sosyal güvenlik" konusunda daha çok yazılacak ve tartışılacaktır.

Son dönemde bu konuya ilişkin bir dizi toplantı, panel vb. yapılmakta. Ve bu türden etkinliklere devletin ve patronların temsilcileriyle birlikte sendika bürokratları da katılmakta, bu kesimler kendi çıkarlarına uygun fikirler üretmekteler. Bu tür toplantılara tabii ki çok sayıda işçi ve emekçiyle sendikalarda muhalefet yürüten devrimci-demokrat sendikacılarda katılmaktadır. Bugün buralarda esas olarak iki görüş çatışmaktadır. Bir tarafta devletin savunduğu SSK'yı tasfiye ve özelleştirme görüşü; diğer tarafta ise, "sosyal güvenlik" hakkını savunma adına bugünkü SSK'yı savunan görüş! Bu cendere kırılmak zorundadır! İşçi sınıfı ve emekçi yığınlar bugünkü türden veya biraz reforme edilmiş türden bir SSK'ya mecbur değildir...

Sadece bu türden toplantılarda değil, fakat işçi ve emekçi kesimlerle yüzyüze geldiğimiz her yerde, "sosyal güvenlik" konusunda görüşlerimizi yoğun şekilde propaganda etmeli, bu görüşler çerçevesinde, esasta ileri işçileri kazanmayı kendine hedef koyan bir örgütleme çalışması yürütmeliyiz.

Somut olarak bugünkü tartışmalar bağlamında, şu görüşlerimizi öne çıkarmalıyız:

Bugünkü haliyle SSK, savunulacak bir kurum değildir. Parasını devletin-patronların ödediği ve işsizlik, sağlık, kaza ve emeklilik sigortalarının paket halinde sunulduğu Sosyal Sigortalar bizim talebimiz olmalıdır.

Bu talebin hayata geçirilmesi için bir kuruma da ihtiyaç vardır. Finansmanını devletin ve patronların yaptığı bu kurumun adı, örneğin "Genel Sosyal Sigortalar" veya "Tüm Sosyal Sigortalar" Kurumu olsun. Sağlık başta olmak üzere, işsizlik, kaza ve emeklilik sigortalarını kapsayan bu "Genel Sosyal Sigortalar Kurumu"nun yöneticilerini işçiler, emekçiler seçmeli, yönetimi ve denetimi işçiler, emekçilerden olmalıdır.

Daha işi yaşam koşulları ve daha iyi mücadele koşulları anlamına gelecek olan bu hakların elde edilmesi mümkündür. Bunun için mücadele ve sadece mücadele gereklidir. Bu mücadele işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltecektir. Bunları işçilere anlatmak bizim görevimizdir.

Ve bu mücadelede başı çekmek de!

10 Nisan 1996 ▲

"Tarihe doğru yaklaşmak gerekir"

Bu, 25 Şubat 1996 tarihli **"Özgür Politika"** gazetesinde yayınlanan A. H. Kaytan'ın yazısının başlığıdır.

Evet, tarihe doğru yaklaşmak gerekir. İyi de, tarih tarafsız ve sınıflarüstü birşey mi? Tarihe yaklaşırken çıkış noktası nedir? Ya da tarihe doğru yaklaşmanın ölçütü nedir? En azından bu sorulara doğru cevap verilmeden tarihe doğru yaklaşmak mümkün değildir.

Tarih, tüm toplumsal bilimler gibi taraflıdır. Burjuvazinin tarihe yaklaşımı kendi sınıf bakış açısına göre şekillenirken, proletaryanın da tarihe yaklaşımı kendi sınıf bakış açısına göre olmak zorundadır. Değişik sınıfların dünya görüşü ve çıkarları, tarihin sınıflarüstü olmasını ortadan kaldırır.

Proletaryanın kurtuluşunun bilimi olan Marksizm-Leninizmin tarihe yaklaşımı, onun dünya görüşü olan diyalektik materyalizm temelinde yükselir. Sosyalizm adına hareket eden ve hareket etme iddiasında bulunanların tarihe yaklaşımda çıkış noktası Marksizm-Leninizm bilimi, onun dünya görüşü olan diyalektik materyalizm olmak zorundadır.

Bu dünya görüşünün topluma, tarihe uygulanması ise, tarihi materyalizmdir. Stalin'in deyimiyle: *"Tarihi materyalizm, diyalektik materyalizmin önermelerinin, toplumsal yaşamın incelenmesine genişletilmesi, diyalektik materyalizmin önermelerinin toplum yaşamının görüngülerine, toplumun ve toplum tarihinin incelenmesine uygulanmasıdır." (Stalin, Eserler, Cilt 15, sayfa 126, İnter Yayınları)*

Yöntemi diyalektik, teorisi materyalist olan Marksizm-Leninizm bilimi, herhangi bir olayı, hareketi, örgütü, kişiyi vs. değerlendirirken, sözkonusu olayı, kişiyi veya örgütü içinde bulunduğu şartlara, zamana ve yere göre değerlendirir. Çünkü herhangi bir olgu şartlarından, zamanından ve yerinden kopuk ele alınırsa, doğru bir değerlendirme yapmak mümkün değildir.

A. H. Kaytan'ın *"tarihe doğru yaklaşmak gerekir"* tespitine uygun davranıp davranmadığını burada özetlediğimiz yaklaşım temelinde ortaya koymaya çalışacağız.

A. H. Kaytan sözkonusu yazısında *"Özgürlük hareketinin önderliğini"* yüceltip methiyeler dizdikten sonra, *"Türkiye solu"* nu *"Türk solu"* nu değerlendirmeye yönelmekte ve getirdiği eleştiriler içinde İbrahim Kaypakkaya yoldaşa da saldırmaktadır.

İbrahim Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist düşüncelerinin saldırıya uğraması kuşkusuz yeni değildir. Milliyetçiliğin, dini gericiliğin, reformizmin, oportünizm ve revizyonizmin Marksizm-Leninizme saldırıları karşısında durmak; İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Marksist-Leninist görüşlerini savunmak ve gerçekleri ortaya koymak da biz Bolşeviklerin görevidir.

Yazının kendisine baktığımızda A. H. Kaytan'ın tarihe idealist bir bakış açısıyla yaklaştığı ve tarihi çarpıttığı görülmektedir. Yazının girişinde şu tespiti yapmaktadır:

"Özgürlük hareketinin eğer bir başlangıcı varsa bu, ilk grup şekillenmesinin gerçekleştiği 70'li yılların başındaki dönemden çok daha eskiye götürülmelidir. ***Çünkü bu tarihin ulusal önderliğin yaşamıyla, onun varoluşuyla ilgisi vardır. Kökleri, önderliğin yaşamındadır. Bu da aslında apayrı bir inceleme konusudur. Önderliğin yaşamı, özgürlük hareketinin ana eksenini oluşturur.****" (abç) (agg)*

A. H. Kaytan'ın buradaki yaklaşımı açıkça idealist tarih yaklaşımıdır. O, *"özgürlük hareketinin önderliği"* nin yaşamını 70'li yıllar ve öncesi dönemin toplumsal yaşam ve ortamına bağlı ele alıp, o dönemin çerçevesi içinde değerlendireceğine; *"önderliğin yaşamına"* bağlı olarak tarihi değerlendirmeye çalışmaktadır. Diğer bir deyimle, *"önderliğin yaşamının"* kökleri sözkonusu dönemde değil de, o dönemin *"kökleri önderliğin yaşamındadır"*.

Bu yaklaşım, "tarihi kahramanların yarattığı"nı savunan idealist yaklaşımdır. Bunun doğal sonucu da *"özgürlük hareketinin ana eksenini"* oluşturan şey *"önderliğin yaşamı"* olmaktadır.

A. H. Kaytan bu yaklaşımını şöyle sürdürmektedir:

"Kürdistan'ın sömürge bir ülke olduğu, Kürt halkının sömürge bir halk olduğu ve bir ulus olduğu ve bu nedenle de Kürdistan'ın bağımsızlığına ve Kürt ulusunun da ulusal kurtuluşa ihtiyacı olduğu gerçeklerinin belirlenmesi, bu gerçeklikler doğrultusunda köklü bir harekete başlanması için, ***ancak ulusal önderlik gibi bir kişilik merkezinden gelişecek bir özgürlük hareketi tarzı gerekmiştir.****" (abç) (aynı yerde)*

Altı çizilen yerde ulusal kurtuluş için bir hareketin gelişmesi açıkça bir kişinin varlığına bağlanmaktadır. Anda Kuzey Kürdistan'da yürüyen ulusal mücadelenin önderi Abdullah Öcalan olsa da, sorunun böyle konması kökten yanlıştır. Çünkü Kuzey Kürdistan, faşist Türk devleti tarafından ilhak edilmemiş olsaydı ve Kürt ulusu da ulusal baskı altında olmamış olsaydı, ulusal kurtuluş için mücadele de varolmayacaktı. Buna bağlı olarak bu mücadeleye önderlik etme sorunu da olmayacaktı.

"Özgürlük hareketinin önderliği" nin varlığı, bizzat Kürt ulusunun ulusal baskı altında olması ve Kuzey Kürdistan'ın faşist Türk devleti tarafından ilhak edilmesinin sonucudur. Kürdistan'ın diğer parçalarında da bu böyledir.

A. H. Kaytan'ın bu yaklaşımı, "tarihi kahramanlar yaratır" idealist yaklaşımı olmanın yanısıra kişiye tapmanın da örneklerinden biridir. A. H. Kaytan'a göre her doğrunun ölçüsü "önderlik"tir. Bunun için de şu tespiti yapmaktadır:

"İşte bu anlayış (sözkonusu olan yüzeysel ve yanlış anlayıştır. /BN), ***bilimsel yöntemden ve dolayısıyla önderliğin tarzından yoksun olan hemen her insanda şu veya bu düzeyde yaşanabiliyor.****" (abç) (aynı yerde)*

Bu tavırdan çıkarılabilecek tek doğru yorum, hata yapmayan ve yapmayacak olan tek kişinin *"önderlik"* olduğu yorumudur. Bu yaklaşım ise, idealist, kişinin yüceltilmesi ve yağcılıktır. Böylesi yaklaşımlar reddedilmek zorundadır.

"Özgürlük hareketinin önderliği" yüceltildikten sonra *"Türk solu"* na şu genel eleştiriyi yöneltmektedir:

"Türkiye soluna baktığımızda ise tarih boyunca genelde sosyal şovenizmin egemen olduğu bir sol olduğunu görürüz." (aynı yerde)

Bu tespitten sonra TKP'den başlayıp TİP, İbrahim Kaypakkaya ve Mahir Çayan'a kadar hepsini aynı kefeye koyarak eleştirmekte ve bunu "somutlaştırmaya" çalışmaktadır.

A. H. Kaytan'ın İbrahim Kaypakkaya bağlamında takındığı tavır şöyledir:

"İbrahim Kaypakkaya'nın çıkışında Kürt sorununa farklı yaklaşımlar vardı. Onun Türkiye devrimine ilişkin görüşlerinin yanısıra Kürt ulusal sorunu üzerine de hazırladığı bir broşür vardı. Burada bunun önemli bir sorun olduğu vurgulanır, ayrı bir ulusal varlıktan sözedilir. Ancak sorun çok ters konulmuştur. Kaypakkaya'ya göre Kürdistan'da kapitalizm gelişmektedir. Kapitalizmin gelişmesi de Kürdistan'da bir milli burjuvazi sınıfını ortaya çıkarmaktadır. Bu milli burjuvazi kendi pazarına sahip çıkma eğilimindedir. Dolayısıyla Kürdistan'da kendi pazarına sahip çıkan, bir pazar yaratmak amacıyla harekete önderlik eden, dolayısıyla ulusal hareketin başını çeken bir milli burjuvazi vardır. Öte yandan buna karşı gelişen bir proleter hareket sözkonusudur. Veya sözkonusu olmalıdır. Bu proleter hareket ise, birliği amaçlayan bir hareket olmalıdır. Yani ulusal burjuvazi ayrı örgütlenmeyi savunurken, proleter hareket birlikte örgütlenmeyi savunmalıdır.

Bunun yaşam gerçekliğiyle ilişkisi yoktur. Gerçekten bu analiz, Kürdistan'ın somut koşulları değerlendirilerek yapılmış bir analizden çok şematik bir yaklaşımdır. O dönemin koşullarında Kürdistan'da milli bir önderliğin kırıntısından bile sözedilemezdi. Egemen olan feodal ağalar ise, devletle işbirliği halindedir, ajan bir kesimi oluşturmaktadır. Bunların böylesi bir ulusal hareketi oluşturmaları ise sözkonusu bile değildir. Burada da Türk solunun geleneksel yaklaşımı paralelinde bir inkarcılık vardır. Yine de bu, halkların gerçeğini tümüyle inkar eden bir konum değildir. Ama Kürdistan'ın ayrı bir ülke, Kürtlerin de ayrı bir ulus olduğunu ve bu ülke devriminin farklı bir devrim olma niteliği taşıdığı vurgulanır ki, olumludur.

Bir bütün olarak, kimi olumlu yaklaşım ve çabalarına karşın, Türk solunun Kürt sorunu karşısında sosyal şoven bir tavır içinde olduğunu söylemek gerçekçidir." (aynı yerde)

İbrahim Kaypakkaya hakkında söylenenler bunlar. Bütünlük içinde görülmesi için alıntının tümünü aktarmayı gerekli gördük. Alıntıda savunulanları iki noktada ele almak gerekiyor. 1) İbrahim'in çıkışı, 2) İbrahim'in gerçekte ne savunduğu ve İbrahim'in A. H. Kaytan tarafından değerlendirilmesi.

1) A H. Kaytan'ın tarihe yanlış yaklaştığını ortaya koyan bir sorun *"özgürlük hareketinin önderliği"* ne yaklaşım ise, bir diğeri de İbrahim Kaypakkaya'ya yaklaşımdır. Kuşkusuz bu iki yan bir madalyanın iki yüzünü oluşturmaktadır.

A. H. Kaytan'a göre, *"Kaypakkaya'nın çıkışında Kürt sorununa farklı yaklaşımlar vardı"* ve *"ayrı bir ulusal varlıktan sözedilir"*. Sorunu böyle koyup bırakmak, yani sadece farklı yaklaşımların varlığını tespit edip ama bu farklı yaklaşımların niteliğini, önemini ve oynadığı rolu ortaya koymadan bırakmak; en başta gerçekleri gizlemek ve alıntının devamını da gözönüne aldığımızda tarihi çarpıtmaktır.

İbrahim Kaypakkaya'nın Kemalizmin faşizm, Türkiye'de Kürtlerin ulus olduğunu bilimsel olarak ortaya koyduğu ve Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını savunup ortaya koyduğu dönem, nasıl bir dönemdir?

Sözkonusu dönem, Kemalizmin ilericilik, anti-emperyalistlik ve evet devrimcilik olarak görülüp savunulduğu bir dönemdir. Mihri Belli'si, Mahir Çayan'ı Deniz Gezmiş'i ve o dönem devrimcilik, sosyalistlik adına hareket edenlerin hepsi Kemalizmin şu ya da bu biçimde savunuculuğunu yapmaktaydı.

Kürt ulusal sorununa yaklaşımda da Kemalizmin etkileri hemen bütün "sol"un üzerinde görülüyordu.

İşte böylesi bir ortamda İbrahim Kaypakkaya Kemalizmin faşizm olduğunu, Türkiye'de Kürt ulusunun varlığını bilimsel olarak ortaya koyup, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmuş ve ulusal sorunda Marksist-Leninist tavrı ortaya koymuştur. Yazının konusu olmayan diğer kazanımlarına ise burada değinmiyoruz.

Kemalizmin ilericilik, devrimcilik olarak görüldüğü, Kürt ulusunun solculuk adına da reddedildiği bir ortamda, İbrahim Kaypakkaya'nın tavrı Türkiye koşullarında bir MİLADtır.

İbrahim Kaypakkaya'nın tavrı, Mustafa Suphi TKP'si sonrasında elli yıllık Türkiye komünist ve devrimci hareketinin Kemalizm ve Kürt ulusu sorununda takındığı tavırların; Marksizm-Leninizm bilimi temelindeki REDDİdir.

İşte böylesi bir tavırı A. H. Kaytan "Türk solu"nun yaklaşımı dışına çıkmayan, yine de sonuçta *"sosyal şoven bir tavır içinde"* kalan *"farklı yaklaşım"* olarak değerlendirmektedir.

Eğer tarihe doğru yaklaşmak istiyorsa bir insan, o zaman aynı tarihi dönemdeki tavırları, yaklaşımları karşılaştırmak ve değerlendirmek zorundadır. A. H. Kaytan *"Özgürlük hareketinin önderliğine"* yaranmak için elinden ne geliyorsa yapıyor. Tarihe idealist ve burjuva milliyetçi temelde yaklaştığı için de gerçekleri tersyüz ediyor.

2) Bu noktada ilkönce vurgulanması gereken şey, A. H. Kaytan'ın İbrahim'in tavrını bağıntısından kopararak tartıştığıdır.

Kürtlerin ulus olduğunu reddeden *"bazı akıldaneler"* in (İK), toprak ağalarının var olması gerekçesiyle Kürtlerin henüz bir ulus olmadığını savunmalarına karşı İbrahim Kaypakkaya, çok doğru olarak şu cevabı vermiştir:

"Bu, korkunç bir demagoji ve safsatadır. Toprak ağaları aynı ortak dili konuşmuyor mu? Aynı toprak üzerinde oturmuyor mu? Aynı iktisadi yaşantı birliği ve ruhi şekillenme birliği içinde bulunmuyor mu? Hem sonra milletler, kapitalizmin gelişmesinin son sınırına ulaşmasıyla değil, ***kapitalizmin şafağında*** *ortaya çıkarlar. Kapitalizmin bir ülkeye, bir bölgeye belli ölçülerde girmesiyle ve o ülkede, o bölgede pazarları belli ölçüde birleştirmesiyle,* ***millet olmanın diğer şartlarını bir arada taşıyan*** *topluluklar artık millet haline gelmiş sayılırlar." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 194, Ocak Yayınları)*

İbrahim, Kürtlerin ulus olduğunu ortaya koyarken çıkış noktası, Marksizm-Leninizm'dir. Ve Marksizm-Leninizm bilimi ulusların, kapitalizmin ürünü olduğunu ortaya koymaktadır. Somut bağıntıda İbrahim Kaypakkaya kapitalizmin Kürdistan'a girdiğini ve bilimsel bir temelde Kürtlerin ulus olduğunu ortaya koyması, Marksizm-Leninizm biliminin Türkiye'ye uygulanmasıdır.

Marksizm-Leninizm biliminden ve bunun teorik sonuçlarından rahatsız

İbrahim Kaypakkaya'nın tavrı, Mustafa Suphi TKP'si sonrasında elli yıllık Türkiye komünist ve devrimci hareketinin Kemalizm ve Kürt ulusu sorununda takındığı tavırların; Marksizm- Leninizm bilimi temelindeki REDDİdir.

olanlar iflah olmaz burjuva milliyetçileridir. Kürt ulusunun inkar edildiği iddiasıyla "Türk solu"nu ve bu arada İbrahim Kaypakkaya'yı da eleştiren A. H. Kaytan, Kürdistan'da kapitalizmin var olduğunun tespit edilmesini, sorunun tersten konulması olarak ortaya koymaktadır. Aslında A. H. Kaytan, Kürdistan'da kapitalizmin varlığını -ki tartışılan kapitalizmin gelişme düzeyi değildir- reddederek, Kürt ulusunun ulus olma özelliğini de reddetme konumuna düşmektedir. Evet, kapitalizmin girmediği, fedalizmin ekonomik ilişkilerinin çözülmediği, bu bağlamda iktisadi birliğin olmadığı şartlarda ulusun varlığından bahsedilemez. Bunun tersine, eğer bir ulusun varlığından, ulustan bahsediliyorsa, o zaman kapitalizm şu ya da bu ölçüde vardır.

İbrahim'in tartıştığı da budur. Kapitalizmin ne kadar var olduğu, ne kadar gelişmiş olduğu sorununu tartışmamaktadır.

Milli burjuvazi ve pazar için mücadele sorununda da tartışma, bağıntısından koparılmaktadır. İbrahim Kaypakkaya yoldaş, *"milli baskıların esas hedefi"* ve *"milli baskının amacı nedir?"* sorunlarını tartışırken, soruna teorik düzeyde cevap vermeye çalışmaktadır ve bu noktalarda verdiği cevaplar emperyalizm ve proleter devrimleri çağı için geçerli olmayan, eskiyen cevaplardır; bu bağlamda teorik düzlemde yanlış tespitler yaparak hata yapmaktadır.

Fakat bu hatalar İbrahim'e, *"Kürt sorununu tersten koyma, Kürt ulusunu inkar etme ya da "Türk solu" nun geleneksel yaklaşımı"* içinde olduğu yönündeki eleştirileri haklı çıkaracak hatalar değildir. Bu hatalar, İbrahim Kaypakkaya'nın yaklaşımında tali olan hatalardır.

Böylesi bir durumda A. H. Kaytan, İbrahim teorik hata yaptı diye eleştirse, o zaman denir ki; evet, İbrahim ulusal sorunun özü nedir? ve ulusal baskının esas amacı nedir? sorularına verdiği cevaplarda hata yapmıştır. Fakat sorun böyle tartışılmamaktadır. Sorun, İbrahim'in bazı olumlu yaklaşımlarına rağmen *"Türk solunun geleneksel yaklaşımı paralelinde inkarcılık"* cephesinde yer aldığı temelinde tartışılmaktadır. Böyle olduğu için de A. H. Kaytan'ın İbrahim'e getirdiği eleştiri ancak reddedilecek bir eleştiridir.

Çünkü bu eleştiride milliyetçiliğin kutsanması vardır. Eğer İbrahim Türk şovenizmine karşı mücadele ederken Kürt milliyetçiliğine de karşı mücadele etmese idi, o zaman A. H. Kaytan'ın tavrı değişik olurdu. O'nu asıl rahatsız eden Kürt milliyetçiliğinin de eleştirilmesidir.

Bu rahatsızlık, proleter hareketin birlikte örgütlenmeyi savunması düşüncesinin, diğer düşüncelerin yanısıra *"Kürdistan gerçekliğiyle"* ilgisi olmadığını savunduğu yerde ortaya çıkmaktadır.

A. H. Kaytan Kürdistan'da kapitalizmin varlığını tespit etmeyi sorunun ters konması olarak koyduğu yerde, kapitalizmin varlığını reddetme konumuna düşerken, kapitalizmden bağımsız olmayan proletaryanın varlığını da reddetme durumundadır. *"Egemen olan feodal ağalar ise devletle işbirliği halindedir, ajan bir kesimi oluşturmaktadır"*. O zaman geriye ne kalmaktadır? Burjuvasız, proletersiz ve egemen olan ağalarsız bir Kürt ulusu... Böylesi bir durumda İbrahim Kaypakkaya nasıl olur burjuvaziden ve proletaryadan bahseder??? Kürdistan'ın gerçekliğiyle İbrahim'in tespitleri nasıl uyuşabilir?

A. H. Kaytan'ın mantığı böyle işliyor. Bu yaklaşım tam da burjuva milliyetçiliğinin yaklaşımıdır. Ajan bir kesim dışındaki tüm katmanların birliğini, yani burjuvazinin, proletaryanın, egemen olmayan ağaların ve diğer tüm emekçilerin bir bayrak altında, burjuvazinin bayrağı altında birliğini savunmaktadır.

Burjuva milliyetçi bir yaklaşıma göre Marksist-Leninist, proletarya enternasyonalisti bir tavrın yanlış olarak gösterilmesi doğaldır. Çünkü, burada iki ayrı dünya görüşü çatışmaktadır.

Yazının başlığına geri dönersek, A. H. Kaytan tarihe idealist, burjuva milliyetçi bir temelde yaklaşmaktadır. Kendisinin yaptığı tespite, *"tarihe doğru yaklaşmak gerekir"* tespitine uygun davranmamaktadır. İbrahim Kaypakkaya yoldaşa eleştiri getirdiği yerde gerçekleri de çarpıtmaktadır.

Bir inkarcılıktan bahsedilecekse eğer, o zaman bu inkar İbrahim Kaypakkaya tarafından değil, A. H. Kaytan tarafından yapılmaktadır. A. H. Kaytan Kürdistan'da kapitalizmin varlığını reddederek Kürt ulusunun varlığını ve *"O dönemin koşullarında Kürdistan'da milli bir önderliğin kırıntısından bile söz edilemezdi"* diyerek Kürdistan'daki gerçekleri inkar etme konumundadır (burada Güney Kürdistan'da Barzani önderliğindeki hareketden bahsetmek yeterlidir). Bu tavır, herşeyi PKK ile başlatma tavrıdır. *"Özgürlük hareketinin önderliği"* ne yapılan methiyeler de bu yaklaşımın ürünüdür. Kendilerini yüceltmek için, kendilerinden önce ne varsa kötüleme tavrını takınmaktadırlar.

A. H. Kaytan'ın savunucusu olduğu idealist tarih yaklaşımı ve burjuva milliyetçiliği Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu önündeki önemli engellerden biridir. Bu yaklaşımla tarihe doğru bir temelde yaklaşılamaz.

12 Mart 1996 ▲

BOLŞEVİK PARTİ (Kuzey Kürdistan)

Tek taraflı "ateşkes" ve sonrası...

BİLİNDİĞİ gibi, 15 Aralık 1995 tarihinden itibaren yürürlüğe giren ikinci tek taraflı "ateşkes"in ilan edileceği PKK Başkanı A. Öcalan tarafından 11 Aralık'ta açıklandı ve 14 Aralık'ta ise bu açıklamaya uyularak "ateşkes" ilan edildi.

"ATEŞKES" TARİHİNİ BELİRLEYEN ETKENLER...

A. Öcalan daha önce, Eylül 1995 sonuna doğru "ateşkes" ilan edeceğini açıklamıştı. Hükümet krizi araya girince *"muhatap yok"* gerekçesiyle "ateşkes" ilanı bir başka zamana ertelendi.

Hükümet krizinin son bulması ve DYP-CHP koalisyonunun yinelenmesi ile birlikte erken genel seçimlerin yapılacağı tarih belirlendi. Buna bağlı olarak, HADEP merkezli "Emek, Barış ve Özgürlük Bloku"nun 24 Aralık 1995 tarihinde yapılacak seçimlere katılması gündeme geldi.

"Ateşkes"in bir nedeni, HADEP'in daha fazla oy almasını sağlamak ve eğer HADEP, %10'luk seçim barajını aşamayıp parlamentoya giremezse, o zaman da seçimlerden çıkacak sonuçları, kurulacak yeni hükümetle pazarlık yapmada kullanmanın kapısını açmak isteğiydi.

Tek sebep bu değildir. Dış etken olarak kamuoyuna yansıyan en önemli etken, Avrupa Parlamentosu'nun, 13 Aralık 1995 tarihinde Türkiye'nin Gümrük Birliği'ne girmesini onaylaması ardından, *"Türk devletinin, PKK ve diğer Kürt örgütlerinin şiddetten uzak ve siyasi bir çözüm için gerekli çabaları göstermeleri gerektiği" (günlük gazetelerden)* biçimindeki açıklaması oldu.

Bu açıklamanın yapılacağı daha önce kamuoyuna verilen bilgiler temelinde, öncelikle de Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun temsilcileri tarafından biliniyordu. A. Öcalan, emperyalist devletlere ve kuruluşlarına kendilerinin "siyasi çözüm"e hazır olduğunu bir kez daha gösterme, Avrupa Parlamentosu'nu ve diğer emperyalist kuruluşları, "çözüm"e yanaşmayanın Türk devleti olduğuna ikna etmek için de bu fırsatı kullandı.

A. Öcalan'ın 14 Aralık 1995 tarihinde MED TV'de yaptığı açıklamadaki tavrı, burada değindiğimiz etkenlerin "ateşkes"in tarihini belirlediğini onaylamaktadır. A. Öcalan şunları söylemektedir:

"Bu çağrımızı, kamuoyunu ve genel anlamda ortamı 10 günlük seçim hazırlığı döneminde doğru düşünmeye zorlamak için de yapıyoruz."

"Özellikle Avrupa Parlamentosu'nun aldığı ve Türkiye, PKK ve bu arada diğer ilgili çevrelerin Kürt sorununa görüşmeler yoluyla siyasi çözüm bulunması gerektiği kararını saygıyla karşılıyoruz." (Ö. Politika, 16 Aralık)

Özgür Politika A. Öcalan'ın görüşünü devamla şöyle özetlemektedir:

"Öcalan, bu karara da işlerlik kazandırmak için üzerlerine düşeni yapmaya gayret edeceklerini" (aynı yerde) açıkladı.

Seçimler öncesi ortam ve Avrupa Parlamentosu'nun açıklaması PKK'nın siyaseti için ortamı olgunlaştırınca, zaman geçirmeden süresiz "ateşkes" ilan edildi.

Burada değindiğimiz iki etken dışında, satır aralarında okunan ve yürütülen diplomatik ilişkilerde savunulan düşüncelerde ortaya çıkan bir nokta da, değişik emperyalist güçlerin ve temsilcilerinin PKK'den "ateşkes" ilan etmesini istemeleridir. Bu konuda A. Öcalan şu tespiti yapmaktadır:

"Ateşkesimizin mutlaka uluslararası boyutu da var. ABD, Avrupa ve diğer çeşitli ülkelerin bu konuda bazı çözüm önerileri var. Yine İran, bölgede güç olma konumundadır ve Kürt politikasını yeniden belirliyor. Rusya ile de ilişkilerimizin gelişme olasılığı çok büyüktür. Bu yönlü bize ulaşan çağrılar var." (aynı yerde)

Bu açıklama kuşkusuz sözkonusu ilişkilerde nelerin konuşulduğunu ortaya koymamaktadır. Fakat bu açıklama, "ateşkes" ilanının bir etkeninin de emperyalist ve kapitalist güçlerin "çözüm" önerileri ve talepleri olduğunu tespit etmemiz için yeterli bilgi vermektedir.

"ATEŞKES"İN İKİ YÖNÜ...

PKK'nın ilan ettiği "ateşkes"in esasını faşist Türk devletiyle anlaşma isteği oluştursa da, bu "ateşkes" sadece faşist Türk devletine yönelik değildir.

"Ateşkes"in bir yönü faşist Türk devleti ile yapılan tek taraflı, diğer yönü de Barzani önderliğindeki IKDP ile yapılan karşılıklı "ateşkes"tir.

Bilindiği gibi, 1995 Ağustos ayı başlarında Dublin'de, ABD emperyalistleri tarafından Güney Kürdistan'da IKDP ve YNK arasındaki çatışmalara ve PKK'nın Güney Kürdistan'daki varlığına son verme amaçlı bir toplantı gerçekleştirildi. Sözkonusu toplantıya ABD emperyalistleri, IKDP, YNK ve faşist Türk devletinin temsilcileri katılmıştı.

Yapılan bu toplantıda alınan kararlarda PKK'nın Güney Kürdistan'daki varlığını tehdit eden maddelerin bulunması sonucu PKK, 26 Ağustos 1995 tarihinde IKDP'nin etkin olduğu bölgelere geniş çaplı bir saldırı başlattı.

Sözkonusu bu çatışma, "ateşkes"in ilan edildiği Aralık 1995 tarihine kadar değişik düzeylerde sürdü. A. Öcalan yaptığı açıklamada, hem Güney Kürdistan'da ve hem de Kuzey Kürdistan'da "ateşkes" ilan ettiklerini belirtti.

A. Öcalan'ın açıklamasından sonra Barzani de bir açıklama yapıp "ateşkes" ilan edeceğini belirtti. Karşılıklı bu açıklamalar sonrasında PKK-IKDP arasındaki çatışmalar durdu. Yani, "ateşkes" iki taraflı ilan edildi ve karşılıklı görüşmeler devam ediyor. Sonucun nereye varacağı şimdilik belli değil.

PKK'nın ve "ateşkes"i destekleyenlerin esas ağırlığı faşist Türk devletiyle yapılmak istenen "ateşkes"e vermeleri, IKDP ile yapılan "ateşkes" hakkında takınılan tavırları gölgede bıraktı.

Kuşkusuz bunun belli bir mantığı var. PKK için sorunun esasını oluşturan yan, faşist Türk devletiyle pazarlıklar yapmanın kapısını aralamaktır. IKDP ile gündeme gelen çatışmalar da bir noktada TC ile savaşın bir devamıdır.

Sorunun esası, faşist Türk devletine yönelik ilan edilen tek taraflı "ateşkes" olduğu için, biz de esas ağırlığı sorunun bu yanına verme durumundayız.

A. Öcalan'ın açıklamalarında savunduğu görüşlere dayanarak sorunun bu yanına bakalım.

"ATEŞKES" İLANI

1993 Mart ayında ilan edilen "ateşkes" bağlamında takındığımız tavırlarda da vurguladığımız gibi, sorun "ateşkes" ilan etmekte değil, sorun bu ilanın hangi anlayış temelinde yapıldığındadır.

PKK "ateşkes"i, faşist Türk devletiyle "siyasi çözüm"ü sağlama reformist siyaseti temelinde savunmaktadır. Sorun da bu noktadan itibaren başlıyor. Bizim karşı çık-

tığımız ve Kürt ulusunun kurtuluşu adına savunulan siyasette reddettiğimiz temel sorunlardan biri budur. PKK'nın reformizmi ve emperyalizmle anlaşmaya hazır tavrı da, A. Öcalan'ın açıklamalarında mevcuttur.

A. Öcalan, seçim döneminin yaşandığı bir ortamda, yeni hükümet kuruluncaya kadar "ateşkes" ilan ettiklerini açıkladıktan sonra şu tavrı takınmaktadır:

"Halklarımızın çıkarına olmayan, her iki halkı da maddi ve manevi yönden büyük kayıplara uğratan, tüm gelişmelerin önünü tıkayan bu savaşı sürdürmenin fazla anlamlı olmadığını, siyasi olarak sorunlara çözüm olamayacağını gösterebilmek için, tüm iyi niyetimizle böyle bir adımı atmayı son derece önemli görmekteyiz." (aynı yerde)

Anda yürüyen savaşı bu şekilde açıklamak, gerçekte PKK'nın geldiği yerde kendi önderliğinde yürüyen savaşı haklı, devrimci bir savaş olarak görmediğini söylemektir. Öyle ya, devrimci, haklı bir savaşın "halkların çıkarına olmaması" düşünülemez.

A. Öcalan'ın savaşa karşı olması aslında PKK'nın geldiği yeri ortaya koyma bağlamında önemlidir. PKK, özellikle son üç yıllık dönemde sürdürdüğü silahlı mücadelede sorunu, faşist Türk devletini masaya oturtabilme anlayışı temelinde ele almıştır. Aslında faşist Türk devleti saldırılarda bulunmasa ve bazı haklar tanısa, PKK silahlı mücadeleyi bırakmaya çoktan hazır durumdadır. Böyle bir temelde halkların yararına bir savaş sözkonusu değildir

PKK'nın stratejisi faşist Türk devletini yıkma değil, dönüştürmedir. Bu dönüştürme ise Kürtlere verilecek bazı hakların elde edilmesi için Anayasal düzenlemelere gitmektir. Bu düşünce A. Öcalan tarafından şöyle ifade ediliyor:

"Bizim, Kürt sorununun çözümünü Türkiye'nin sınırları dahilinde düşündüğümüzü, yine demokratik yöntemlerle sonuca ulaşmak istediğimizi çok açık bir şekilde göstermek büyük önem taşıyor." (aynı yerde)

Burada savunulanlar aslında PKK'nın temel yaklaşımını ortaya koymaktadır. Kürt sorununun *"çözümüne, demokratik yöntemlerle"* ulaşmak istiyorlar. Yani, Anayasal düzeltmelerle. Bu sonuca ulaşabilmek için de bu politikalarını dünya kamuoyuna –aslında emperyalist güçlere–, göstermeleri gerekiyor. Andaki biçimi de "ateşkes" ilan etmektir. A. Öcalan, "ateşkes"in taktik olup olmadığına cevap verirken sorun daha da açığa çıkmaktadır. Tavrı şöyle:

*"Ateşkes bir taktik değildir. Şüphesiz genel düşünüldüğünde bu bir taktiktir. Fakat, günü kurtarmak için taktik yapmıyoruz. **Geleceği kurtarmak için, barış ve demokrasi stratejisine, siyasal çözüm yoluna imkan hazırlamak için bir taktiktir ve yerindedir.**" (abç) (aynı yerde)*

Altı çizilen yerde, PKK'nın stratejisinin ne olduğu bir kez daha ortaya çıkmaktadır. ***"Barış ve demokrasi stratejisi, siyasal çözüm yolu"...***

Bu yaklaşım temelinde ilan edilen "ateşkes"in süresi, *"yeni hükümet kuruluncaya kadar"* diye açıklansa da, tarihin belirtilmemesiyle süresi açık bırakılmıştır. Gerçek istekleri "ateşkes"in süreklileşmesidir. Bunun önündeki engel, TC'dir. Bu yüzden de "ateşkes"in bozulup bozulmaması PKK'nın isteğine değil, faşist Türk devletinin tavrına bağlıdır.

MUHATAP KİM?

Kürt sorununun varlığı artık tüm dünya kamuoyu tarafından kabul görmüştür. Kuşkusuz bunda esas rolü PKK'nın 1984'den beri yürüttüğü silahlı mücadele oynamıştır. Faşist Türk devletinin temsilcileri de artık Kürtlerin varlığını kabul etmek zorunda kalmışlardır.

Sorun artık, Kürtler var mı yok mu? sorunundan çıkmış, Kürt sorununun nasıl çözüleceği sorununa dönüşmüştür. Faşist hakim sınıflar ve emperyalist güçler, bu sorunun "çözümü" için PKK'nın muhatap alınamayacağını, Kürt halkıyla PKK'nın birbirine karıştırılmaması gerektiğini savunmaktadırlar. PKK'nın muhatap olarak kabul edilmemesinin temel sebebiyse, bunların PKK'yı "terörist" örgüt olarak görmeleridir.

PKK'nın Kuzey Kürdistan'da yürüyen mücadelenin önderi ve halkla büyük ölçüde birleşmiş olması gerçeği, hakim sınıfların bu siyasetinin gerçekleşme olasılığını ortadan kaldırmaktadır.

PKK ise kendilerinin dıştalandığı bir "çözüm"e karşıdır. Fakat, "siyasi çözüm" için ille de kendileriyle görüşülmesi gerektiği görüşünde değildir. Sorunun özü, PKK'nın savunduğu siyaset temelindeki bir "çözüm"dür. Bu konuda A. Öcalan'ın açıklamaları şöyledir:

"Ben terörist isem, veya PKK terörist ise, terörist olmayan başka Kürt çevreleri var. Teröre hiç bulaşmamış birçok Kürt şahsiyeti var. Bizimle görüşmüyorsa, onlarla görüşmesini istiyorum. Siyasi çözümü bizimle yürütemeyecekse, o zaman diğer Kürt çevreleriyle görüşmeye ne diyor? Peki onlar da mı teröristtir?" (aynı yerde)

A. Öcalan bu açıklamasıyla faşist Türk devletini köşeye sıkıştırmaya çalışırken, dolaylı olarak "terör"e bulaştığını kabul etmektedir. Daha önceki tavırlarında "terör eylemlerini" reddettiği olgusu da gözönüne alındığında, bu konuda gidiş yönünün Arafat'ın konumuna doğru olduğu rahatlıkla tespit edilebilir.

A. Öcalan TC'nin başka *"Kürt şahsiyetleri ile görüşmesini"* istemesi, hiç de bu kişilerin kendileri dışında, kendilerinin izni olmadan TC ile görüşmelerini savunduğu anlamına gelmiyor. Bu konudaki yaklaşımı şöyledir:

*"Eğer benim veya PKK'nin isminden alınıyorlarsa, **bizim de olumlu sinyal verebileceğimiz** (abç) diğer bazı Kürt örgütleri veya şahsiyetlerle görüşebilirler. Talabani ve Barzani'yi Ankara'ya davet ediyorlar. O halde, biraz ılımlı buldukları diğer Kürt temsilcilerini çağırsınlar ve sorunun çözümü için görüşsünler." (Ö. Politika, 17 Aralık 1995)*

PKK açısından sorun, nasıl olursa olsun "siyasi çözüm" için karşılıklı görüşmeleri başlatmaktır. Faşist Türk devleti bu adımı attığı an, görüşmeler yürütecek şahsiyetler sırada bekliyor. HADEP'ten Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun temsilcilerine ve PSK lideri Kemal Burkay gibilerine kadar birçok kişi bu misyonu üstlenebilir.

Muhatap kim olursa olsun, faşist Türk devletiyle kim masaya oturursa otursun sorunun özü değişmiyor. Faşist Türk devletiyle yapılacak pazarlıklar, anayasal değişikler ve elde edilecek bazı haklar, andaki savaşı durdursa da Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlayamaz.

EMPERYALİSTLERLE İLİŞKİ SORUNU...

A. Öcalan'ın değişik dönemlerde yaptığı açıklamalarda ve emperyalist devlet başkanlarına, kurum ve kuruluşlara gönderdiği mektuplarda savunduğu görüşler, PKK'nın emperyalistlerle ilişkide epey ilerlediği ve sistem içi siyasete hazır olduğunu ortaya koymaktadır. Bu konuda da değişik yazılarımızda tavır takındık.

A. Öcalan gelinen yerde bu ilişkileri daha da açık bir dille açıklamaktadır. "Ateşkes" ilanı konusunda açıklama yaparken şunları söylemektedir:

"Türkiye, sadece büyük devletlerden ya da güçlerden çekiniyor. Onların dilinden anlıyor. Biz de ABD ve gelinen aşamada Rusya ile ilişki geliştiriyoruz. ABD ile ilişki geliştirmek istemiyoruz. Fakat Türk devletinin Allah'tan daha fazla önem verdiği ABD ile zorunlu ilişki geliştiriyoruz. ABD'yi biraz devreye sokmak neden yanlış olsun. ABD'yi çok sevdiğimiz için gel arabulucu ol demiyoruz." (aynı yerde)

Burada PKK'nın emperyalist güçlerle ilişkiyi geliştirdiği, hiçbir yanlış yoruma yer bırakmayacak kadar açıkça teslim edilmektedir. A. Öcalan'ın "amaç için herşey mübahtır" yaklaşımı, bundan daha iyi bir biçimde ortaya konamaz. O, ABD ile ilişki geliştirmek istemediğini söylediği yerde sorunu çarpıtmaktadır. A. Öcalan bir yanda ABD ile "zorunlu ilişki" geliştirdiklerini açıklamakta, diğer yanda ise, bu tespitinin hemen ardında ABD'nin devreye sokulmasının yanlış olmadığını savunmaktadır. Bu bağlamdaki ilişki yanlış değilse eğer, o zaman *"zorunlu ilişki kuruyoruz"* yönlü tespit neyin nesi?

Ayrıca sorunun özü, şu ya da bu emperyalist güçle ilişkilerin geliştirilip geliştirilmemesi değil, bir bütün olarak emperyalist sistem içi siyaset yapıp yapmamaktır. ABD yerine Rusya ile ilişkilerin geliştirilmesi ya da bir başka emperyalist büyük güçle ilişki geliştirilmesi sorunun özünü değiştirmez. Burjuva milliyetçiliğinin doğal bir sonucu olan A. Öcalan'ın bu tavrı, PKK'nın geldiği yeri açıkça ortaya koymaktadır.

A. Öcalan emperyalistlerle ilişkilere o kadar önem vermektedir ki, alıntının devamında ABD emperyalistlerini "Türk solu"ndan daha da ileri bir konuma sokmaktadır. Dedikleri aynen şöyledir:

"Bu noktanın Türkiye ve özellikle de Türk sosyalistleri ve devrimcileri tarafından iyi anlaşılması gerekir. ABD ile ilişki geliştirmemizin bir nedeni de, Türk aydınının ve demokratlarının içinde bulundukları derin sessizliktir. Neden bu kesimler katliamlara dur demiyorlar. Eğer ABD dur diyorsa, bu da demektir ki; ABD objektif olarak Türk solunun daha da ilerisindedir." (aynı yerde)

Burjuva politikası böyle yapılır. A. Öcalan için soruna sınıfsal temelde yaklaşım zaten yoktur. Fakat O, hâlâ *"en ileri sosyalizmin temsilcisi"* olduğu iddiasındadır... ABD'nin emperyalist ve karşı-devrim cephesinde olması, A. Öcalan'ı, ABD'yi, hataları da olsa devrim saflarında olanlardan daha öne çıkarmasını engellememektedir. Bunun da ötesinde, "Türk solu"nu kendi hatalarını gizlemek için "günah keçisi" konumuna da sokmaktadır.

Emperyalistlerle ilişki konusunda A. Öcalan şunları da söylemektedir:

"Rusya'ya gelince. Rusya-Kürt ilişkileri gelişeceğe benziyor. Türkiye'nin bilinen ilişkileri Rusya'yı daha da fazla rahatsız edecektir. Rusya'nın daha da aktifleşmesi beklenebilir. ABD ve Avrupa'nın anti-Kürt tavrını sürdürmesinin, Kürtlerin arkasında geniş bir blokun oluşmasına yol açacağı ortadadır ve Rusya'nın bu blok içinde ağır bir yeri olacaktır. Buna Ortadoğu Bloku da diyebiliriz." (aynı yerde)

Emperyalistlerle ilişkide gelinen yer burasıdır. Emperyalist güç ya da güçlerle blok kurmaya çalışmak...

"Ateşkes" ilanı ve savunulan siyaset bu temel yaklaşım çerçevesindedir. Milliyetçilik reformizme, reformizm ise PKK'ya sistem içi siyasete doğru yol aldırmıştır.

"ATEŞKES" SONRASI DÖNEM...

Faşist Türk devleti "ateşkes" ilanı sonrasında da Kuzey Kürdistan'da baskılarına, köy boşaltmalara, katliamlarına vs. devam etti.

Bunlardan öne çıkanlar Sivas'ın bazı ilçelerinde ve bu ilçelere bağlı köylerde yürüttüğü operasyon, köylerin boşaltılması ve Şırnak'ın Güçlükonak ilçesinde 11 köylünün diri diri yakılması oldu. "Ateşkes" hakkında takındıkları tavır ise bilinenin ötesine geçmedi. *"Terör örgütü ile pazarlık yapılmaz."*

PKK'nın ve "ateşkes"i doğru bulanların yaptıkları ise, diplomasiye ağırlık vermek oldu. PKK sözcüleri faşist Türk devletinin saldırıları hakkında yaptıkları her açıklamada, *"devlet bizi provokasyona getirmek istiyor, ateşkesi bozan biz olmayacağız"* yaklaşımını dile getirdi.

1993 Mart ayında ilan edilen "ateşkes" esas olarak kendilerine Kürt örgütü diyenleri harekete geçirirken, bu seferkinde hemen hemen tüm Kürt örgütleri, Türkiye'li reformist, karşı-devrimci örgütlerden, RP'lilerin de olduğu değişik islamcı gericiler ve faşistlere ve değişik liberal burjuva akım ve temsilcilerine kadar herkes harekete geçti. Kürt sorununun "çözümü" için tartışmalar yürütüldü, "çözüm" önerileri sunuldu.

Seçimler öncesi ve sonrasında televizyon programları, örneğin "Siyaset Meydanı" gibi programlarda konu üzerine görüş alışverişinde bulunuldu. Karşı-devrimci Doğu Perinçek'inden Doğu Ergil'e ve Sakıp Sabancı'ya varana dek herkes birbiriyle "tartıştı"... Bu arada yeni yıl için yaptığı konuşmada Papa II. Jean Paul bile *"Kürtlerin acılarına ortak"* olunmasını dile getirdi.

Türk televizyonları, sadece sorunun "tartışılması" için programlar yapmadı. Özellikle Kuzey Kürdistan'ın Güney Kürdistan ve Doğu Kürdistan'ın sınır bölgelerindeki köylülerin hangi zor koşullar altında olduğunu, köylerini terkettiklerini ve çadırlarda yaşadıklarını göstererek, "timsah gözyaşları" arasında *"bunlar da bizim insanlarımız, devlet nerede?"* diyerek yayınlar yaptı.

Kürt sorununun "çözümü" konusunda tavır takınanlar, değişik siyasi yaklaşımlara sahip olsa da, hepsinin birleştiği nokta, "vatanı ve milleti ile bölünmez bütün" olan misak-ı milli sorunudur. Hepsi Türk devletinin varlığının ve devamının savunucusu konumundadır. Ayrıldıkları noktalar sadece sorunun "çözümü" için hangi adımların atılması noktasındadır.

Sistem içi çözümde birleşme sadece Kuzey Kürdistan-Türkiye çerçevesinde olmadı, uluslararası düzeyde de belli bir birleşmeyi ortaya çıkardı. Kürt sorununun "şiddetten uzak barışçıl" yöntemlerle "çözülmesini" isteyen çevreler çoğaldı. Bunlar, sosyal-demokratlardan sosyalist geçinen kesimlere ve bazı emperyalist kuruluşlara kadar birçok çevreyi oluşturmaktadır.

Bütün bu olgular, aslında PKK'nın siyasetinin gerçek yüzünü ortaya koyma açısından da önemlidir. PKK, Kürt sorununun "çözümü" için istek ve dilekte bulunanların çoğalmasını bir başarı olarak propaganda yaparken, bu olgular, PKK'nın sistem içi siyaseti savunmada ne kadar ilerlediğini göstermektedir.

Bu olgular aynı zamanda, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de sosyalizm, devrim adına konuşanların büyük bir kesiminin de gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. Bu kesim, öncelikle erken genel seçimler öncesinde HADEP ile cephe oluşturan örgütler ve daha sonra kurulan Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nden oluşmaktadır.

Bu dönemde üzerinde durulması gereken önemli bir gelişme ise, "Barış Hareketi" olarak da gösterilen gelişmedir.

"Ateşkes" ilanının hemen ertesinde oluşturulan "arabulucu girişim", "barış hareketi" biçiminde kısa sürede küçümsenmeyecek bir şekilde gelişme kaydetti.

Değişik isimlendirmeler altında ortaya çıkan bu hareket içinde yer alanların kimler olduğuna ve neyi savunduklarına bakıldığında bu hareketin niteliği de görülecektir.

Bu hareket içinde önder rolü oynayanların bazıları şunlardır: İslamcı yazar İsmail Nacar, Prof. Dr. Doğu Ergil, RP eski milletvekili Hasan Mezarcı, islamcı Altan Tan, Şanar Yurdatapan, SİP Genel Başkanı Aydemir Güler, ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras, KESK Başkanı Siyami Erdem, İHD Başkanı Akın Birdal, Ercan Kanar vb. vb. .

Değişik güçlerden oluşan "barış" taraftarları tek bir "barış hareketi" oluşturmak için 28 Ocak 1996 tarihinde, İstanbul The Marmara Oteli'nde bir konferans yaptılar. Bundan bir hafta sonra, 4 Şubat 1996 tarihinde ise Kürt Enstitüsü tarafından örgütlenen, Hilton Oteli'nde *"Kürt Soru-*

nu ve Demokratik Çözüm Sempozyumu" adıyla bir başka toplantı yapıldı.

Bu "barış hareketi" konusunda geniş tavır takınmayı başka bir yazımıza bırakıp, özetle ne savunduklarını ortaya koyalım.

Birkaç örnek: *"Ateşkesi Türk ve Kürt emekçileri için ve genel toplumsal barış için çok anlamlı ve olumlu buluyoruz. (...) Biz Eğitim-Sen olarak yıllardır sürdürdüğümüz sendikal hak ve özgürlük mücadelesinde toplumsal barışı demokrasinin ön adımı olarak görüyoruz." (KESK GYK üyesi Eğitim-Sen Mersin Şube Başkanı Alaaddin Eldoğan, Ö. Politika, 19 Aralık 1995)*

"Ateşkes" hakkında tavır takınırken A. Eldoğan işçi sınıfının değil hakim sınıfların temsilcisi olduğunu da ele vermektedir. A. Eldoğan da hakim sınıflar gibi "toplumsal barış"tan sözetmektedir. HADEP milletvekili adayı ve Mersin İl Başkanı A. Dağ da A. Eldoğan gibi "toplumsal barış" için "ateşkes"in değerlendirilmesi gerektiğini savunmaktadır.

İslamcı yazar İ. Nacar ise şöyle demektedir:

"Öcalan'ın müzakereler konusunda PKK dışındaki bazı kesimleri adres göstermesinin ardından, Kürt taleplerini ve çözüm önerilerini somutlaştırarak yeni hükümete sunacağız." (Ö. Politika, 22 Aralık 1995)

Yeni hükümete sunacaklarını belirttiği "çözüm önerileri" içinde neyin yer alacağını söylediği yerde ise, *"devlet tarafından da kabul edilebilir taleplere öncelik" (aynı yerde)* vereceklerini belirtmektedir.

Kürt sorununun "çözümü" için Doğu Ergil tarafından yazılan taslak yazıda ise şunlar savunulmaktadır:

"Anayasanın yeniden ve milli mutabakat sağlanarak yazılması gereklidir. OHAL rejimi bir hukuk rejimi değildir. (...) Teröre karşı, gönüllü kadrolardan oluşan antiterör örgütü kurulmalıdır. Ordu bu savaştan çekilmelidir." (Ö. Politika, 11 Ocak 1996)

Bu tavır, hakim sınıflar içindeki çelişmede, Kürt sorununun askeri yöntemlerle çözülemeyeceğini savunan kesimin görüşleridir. *"Teröre karşı, gönüllü kadrolardan oluşan"* bir örgütün kurulması düşüncesi ise azılı faşist Türkeş'in görüşlerinden alınmadır.

28 Ocak 1996 tarihinde İstanbul The Marmara Oteli'nde yapılan konferansın Sonuç Bildirgesi'nde "Ortak Görüşler" başlığı altındaki 4. Madde, "Barış Hareketi"nin, içinde yer alsın da "hangi görüş ve inançta olurlarsa olsunlar" anlayışıyla hareket edildiğini ortaya koymaktadır.

Bu bağlamda en güzel örnek, konferanstaki konuşmasını *"yaşasın sosyalizm"* diye bitiren ÖDP Genel Başkanı Ufuk Uras'ın bu tavrına islamcı kesimin tepki gösterip, *"şimdi biz de yaşasın İslam diye bağırsak iyi mi olur?"* demesidir.

Bu durum aslında traji-komiktir. Sosyalizm adına konuşanlarla dinci gericiliğin savunucularının "barış" adına biraradа bulunmaları ve ortak iş yapmaları acı olduğu kadar gülünçtür de. Sosyalizm adına hareket eden böylelerinin varlığı koşullarında, bu gibi durumları daha çok yaşayacağız. Taa ki, bunlar tarihin çöplüğünde yerlerini bulana kadar...

Kısaca değerlendirilirse, "Barış Hareketi" olarak ortaya çıkan oluşum, gerek bileşim açısından, gerekse de savunduğu görüşler açısından burjuva bir harekettir. Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu bunlarla da mümkün değildir. Bunlar, Kürt ulusuna dost görünse de, gerçekte faşist Türk devletine hizmet etme durumundadırlar.

Bu dönemde PKK'nın diplomasiye ağırlık verdiğini yukarıda belirttik. Sözkonusu diplomatik ilişkiler esas olarak Sürgünde Kürdistan Parlamentosu ve ERNK tarafından gerçekleştirildi. Tüm ilişkilerde savunulan görüşler yukarıda aktardığımız A. Öcalan'ın görüşleriyle aynı içeriktedir. Bu yüzden burada bunlara özel olarak değinmeyi gereksiz görüyoruz.

"Ateşkes" ilanı sonrasında A. Öcalan değişik ülkelerin *"cumhurbaşkanları, başbakan, dışişleri bakanları ile uluslararası kurum ve kuruluşlara"* bir mektup gönderdi. Sözkonusu mektupta Türk devleti üzerinde baskı yapılması ve Kürt sorununun "siyasi çözümü" için destek verilmesi talep edilmektedir.

25 Şubat 1996 tarihinde MED TV'de yaptığı açıklamalarda ise A. Öcalan *"Cumhuriyet yeniden örgütlenmelidir"* görüşünü daha da açık bir biçimde savundu. Bu konuşmasında A. Öcalan, öz olarak yeni olmasa da üzerinde durulması gereken "önemli"... tespitlerde bulundu.

Kendisini Mustafa Kemal'e benzeten A. Öcalan, Cumhuriyetin yeniden örgütlendirilmesi gerektiğini açıklayıp, sermayedarlara "ateşkes"in ne kadar iyi olacağını anlattıktan sonra, şu tavrı takınmaktadır:

"Tekrar özetle şunu söyleyeyim ki biz henüz gerilla hamlemizin kesin talimatını vermedik. Maalesef bu hükümette bu işi uzattıkça uzattı. Bizim bu süreci bu haliyle fazla sürdüremeyeceğimiz dikkatle değerlendirilmelidir. (...) ***Türkiye için, Türk-Kürt ilişkileri için gerçekten önemle vurguluyorum, mevcut sınırlar dahilinde bir anayasal çözüme doğru gidelim. Bu kesinlikle her tarafa hem Türkiye'nin, demokratik sosyalistleri için de, hatta burjuvaları için de islamcısı için de en uygun bir yoldur. Eğer bunu değerlendirirlerse, tarihi bir ittifakı, halkların eşitliğine ve özgürlüğüne değerli bir ittifakı geliştirirsek, gerçekten bu Ortadoğu içinde ve bu coğrafya içinde Türkiye coğrafyası içinde çok büyük adımı atmış olacağız. Benim emelim budur. Bunun için savaştık. Gerekirse bunun için en içten büyük barışçıl adımları atmaya hazırız."*** *(abç) (Ö. Politika, 29 Şubat 1996)*

Bu tavır, A. Öcalan'ın Kürt sorununa nasıl bir çözüm önerisi getirdiğini, en açık biçimiyle ortaya koymaktadır. A. Öcalan, burjuvazinin de islamcısının da çıkarına olan bir Anayasal "çözüm" için savaşmış... Olabilir... Bu, onun doğal hakkıdır...

Fakat, bu savaşın, anayasal "çözüm"ün, halkların eşitliğini ve özgürlüğünü gerçekleştiremeyeceğini belirtmek ve savunulan bu görüşlerin burjuva görüşleri olduğunu söylemek; Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu elde edebilmesi için değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birleşmesi ve faşist Türk devletini yıkmak için ortak mücadele vermesi için savaşmak da bizim hakkımızdır.

Seçimler sonrasında yeni hükümetin kurulmasının Mart ayına kadar sürmesi, PKK'nın *"yeni hükümet kurulana kadar"* diye ilan ettiği "ateşkes"in devam etmesini de beraberinde getirdi... ANAYOL hükümetinin kurulması sonrasında ERNK, hükümeti "ateşkes" hakkında "uyardı".

Yazımız yazılmadan önce, en son açıklama yine A. Öcalan'a ait. Yine MED TV'de açıklamada bulunan A. Öcalan, Türk hükümetinin tavrını eleştirmenin yanısıra, biraz daha bekleyeceklerini belirtti. Bu açıklamasında Başbakan M. Yılmaz'a bir de mektup gönderdiğini açıkladı. M.Yılmaz ise gazeteciler tarafından kendisine yöneltilen bir soruya verdiği cevapta, kendisine böyle bir mektubun ulaşmadığını belirtti.

Bundan sonra durumun nasıl gelişeceğini birlikte göreceğiz. Yazımıza Avrupa Parlamentosu üyesi olan İsveçli parlamenter Hans Lindqvist'in yaptığı şu tespitle son verelim:

"PKK, savaşın da barışın da muhatabıdır. Güney Afrika sorununda ANC neyse, Filistin-İsrail sorunda FKÖ neyse, İrlanda sorununda İRA neyse, Kürt sorununda da PKK odur." *(abç) (Ö. Politika, 30 Ocak 1996)*

20 Mart 1996 ▲

NEWROZ ve hakim sınıfların "Nevruz" oyunu

DAHA önceleri de kutlanmasına rağmen Newroz, 1984 yılında PKK'nın başlattığı silahlı mücadelenin gelişmesine paralel olarak, Kürt ulusunun ulusal benliğini haykırdığı, özgürlük talebini bir bayram havası içinde dile getirdiği bir gün haline geldi.

Kürt ulusunun ulusal uyanışı ve Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesinin gelişmesi, Newroz'u Türk faşist hakim sınıflarının gözünde bir kabus haline getirdi.

Newroz'un Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için mücadelenin simgesi olan

bir gün haline gelmesine paralel olarak faşist Türk devleti Newroz'un kutlanmasını yasakladı... Bu yasağa uymayıp, Newroz'u kutlayan Kürt halkına karşı saldırıya geçen devlet güçleri, Newroz kutlamaları döneminde yüzlerce insanı katlettiler, binlercesini tutukladılar.

1992 yılında yüzün üzerinde insanın katledilmesi ertesinde, hakim sınıflar 1993 Newroz'unda "Bahar Harekatı"na hazırlandılar. Newroz'un kanla bastırılamayacağını gören hakim sınıflar, 1993 yılından itibaren yeni bir oyuna, Newroz'un Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kazandığı isyancı içeriği, özü iğdiş etme oyununa, ona bir Türk bayramı olarak sahiplenme oyununa başvurdular.

1993 Newroz'unda Antalya'da, Türk Cumhuriyetleri yöneticilerinin yanyana getirildiği, "Türk Dünyası"nı birleştiren bir Türk Nevruz'u şovu hazırlandı. Bu tarihten itibaren, Kürtler için yasak olan Newroz, Türkleştirilmeye ve Newroz'dan yararlanılmaya çalışıldı. Bu çabanın en önemli nedeni, kanla bastırılamayan Newroz silahının, Kürt ulusal hareketinin elinden alınması isteğidir.

1996 Newroz'unda bu konuda epey ilerlediklerini gösterdiler.

NEWROZ ÖNCESİ DURUM

Kürt sorununa "barışçıl yöntemlerle siyasi çözüm"ü doğru bulanlar, en başta da HADEP, 1996 Newroz kutlamalarını *"barış için"* şenlikler halinde kutlama planlarını yaptı.

Hakim sınıflar ise, "ne olur ne olmaz" diye, son yıllardaki her 21 Mart öncesinde olduğu gibi saldırılara hazırlandı. Güney Kürdistan'a "sınır ötesi harekat" hazırlıkları, en çok göze çarpan hazırlıklardan biriydi.

24 Aralık 1995 tarihinde yapılan erken genel seçimler sonrasında kurulacak hükümet, ancak Mart ayı başında kurulabildi. Kurulan yeni hükümetin önünde de Kürt sorunu, en önemli sorunların başında geliyordu.

Yeni kurulan hükümet de, faşist Türk devletinin 1993 yılından beri sürdürdüğü Newroz'un ***"Nevruz"***laştırılması politikasını devam ettirdi. Hem de çok hızlı...

Newroz öncesinde devlet bizzat Nevruz kutlama hazırlıkları yaptı. Newroz'un Türk bayramı olduğu konusunda "yeni efsaneler" ürettiler. Ve biz de Newroz'un gerçekten ne olduğunu öğrendik...

Ecevit'i Türkeş diye gösterecek düzeyde (ki özde birbirinden farkları yok) potlar kıran eski başbakan Tansu Çiller'in, Newroz'un ne olduğuna dair tespitleri, faşist Türk devletinin soruna nasıl yaklaştığını en iyi gösteren tespitlerdir. Newroz'un ne olduğunu bilmeyenler, bilgisizliklerini gidermek için T. Çiller'in şu tavrını iyice okumalıdırlar:

"Nevruz bir ilk gündür. Kökü Ergenekon'dur. Hz. Adem'in doğduğu gündür. Adem'le Havva'nın buluştuğu gündür. Hz. Ali'nin doğduğu gündür. Hz. Ali'nin Fatma anamızla evlendiği gündür. Nevruz çok şeydir, kadimdir. Nesilden nesile geçmiş, hoşgörü sevinç, yeniden diriliş, baharın bayramıdır." *(abç) (Hürriyet, 22 Mart 1996)*

Newroz'un bu kadar özelliğinin olduğu gerçekten daha önce bilinmiyordu... Bu özellikleri günışığına çıkardığı için T. Çiller'e madalya verilmeli... Burada sorunun özü, Newroz'un şu ya da bu kişinin doğum günü ya da evlilik günü olması değildir. Hayır. Sorunun özü, Newroz'un kökünün ne olduğuna verilen cevaptadır. T. Çiller Adem'e Ali'ye atıfta bulunup halkın dini duygularına da hitap etmeye çalışırken, saklamak istediği, ırkçı, şoven, faşist yaklaşımıdır.

Çiller ve faşist hakim sınıflara göre Newroz, Ergenekon'dan gelmedir. Yani, yolunu şaşıran "Türk"e kurtun yol gösterdiği gün Nevruz'dur ve bu da Türklerin tarihidir. O zaman da Newroz "Nevruz"laşıp *"Türklerin bayramı"* oluvermektedir. 1996 Newroz'unda hakim sınıflar "titreyip kendine geldi"... Kuşkusuz saçmalıklar sadece bu kadar değil. Newroz'un ormancılıkla da ilişkisi bulundu. 21 Mart "Ormancılık Günü" imiş ve bu tesadüf değilmiş... daha neler neler...

Ülkemizde böylesi işler olurken, yurtdışında da gelişmeler ilginçti... PKK'nın 15 Aralık 1995 tarihinden itibaren ilan ettiği "ateşkes"e destek vermek ve Kürt sorununa "siyasi çözüm" için "barış"tan yana olduklarını göstermek amacıyla, Kürt dernekleri tarafında Almanya'nın Dortmund şehrinde, 16 Mart 1996 tarihinde bir yürüyüş düzenlenmek istendi. PKK'nın bu yürüyüş içinde olabileceği ihtimali nedeniyle yürüyüş, emperyalist Alman devletince yasaklandı.

Sözkonusu yasağa rağmen yürüyüş yapılmak istenince, yürüyüşün yapılacağı şehire giden insanlar, tren garlarında, otoyollarda geri çevrildi, geri dönmeyenler ise belli yerlerde, örneğin spor sahalarında toplandı. Polis her yerde "kara kafalı" olanları kontrolden geçirdi, geri gönderdi. Bu uygulama, em-

peryalist Alman devletinin ırkçı, faşist yaklaşımını bir kez daha gösterdi. Sözkonusu bölgeye girişleri engellemek için, resmi açıklamalara göre 8500 polis görevlendirildi.

Yürüyüş günü, yürüyüş yapmak isteyen insanlara polisin müdahale etmesi sonucu, göstericilerle polis arasında çatışmalar çıktı. Polis yüzlerce göstericiyi gözaltına aldı. Emperyalist Alman devleti böylece burjuva demokrasisinin varolduğu bir devletin de, her an faşist yöntemlere başvurabileceğini bir kez daha kanıtladı.

Almanya'da ortaya çıkan bu olaylar faşist Türk hakim sınıfları ve medyası tarafından, kullanılmaya çalışıldı.

Bir yanda sözkonusu olayları, PKK'nın *"ne kadar tehlikeli, terörist bir örgüt"* olduğunu gösterdiği yönünde kullanırken, diğer yanda ise, Alman devletinin PKK taraftarı sandığı Kürtlere karşı uyguladığı politikayı göstererek, kendi düzenlerinin ne kadar demokratik olduğunun propagandasını yaptılar. Faşist hakim sınıflar böylece emperyalist güçlere, "bana baskı yapmayın, içişlerime karışmayın, baksanıza Almanya gibi demokratik bir ülkede neler oluyor?" mesajını vermeye çalıştı.

Almanya'da 16 Mart 1996 tarihinde yapılmak istenen yürüyüşün yasaklanması ve polisin yürüyüşe giden insanlara karşı takındığı tavır, uygulamaları ve saldırıları; insanları renklerine göre ayırma vb. tavırlar, faşizme özgü tavırlardır. Faşist Türk devletinin temsilcilerinin somut eylem bağlamında "sizden iyi durumdayız" demeleri, bu yılki Newroz kutlamaları bağlamında yanlış değildir.

Fakat bu, hiçbir şekilde Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizmin var olduğu gerçeğini ortadan kaldıramaz. Al biri-

ni, vur ötekine... Almanya'daki olaylar, emperyalist Alman devletinin tavrını, emperyalizmin gerçek, barbar yüzünü göstermesi bağlamında önemlidir. Bu Newroz somutunda, TC'nin bazı alanlarda kitle gösterilerinde Almanya'dan daha az baskı uygulaması hiçbir şekilde onun barbarlığını, faşist niteliğini ortadan kaldıramaz. Barbarlığın azı da çoğu da barbarlıktır.

KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE'DE NEWROZ KUTLAMALARI

PKK'nın ilan ettiği tek taraflı "ateşkes"in devam ettiği ve ANAYOL hükümetinin daha yeni kurulduğu şartlarda Newroz'a gelindi.

Hakim sınıflar, son birkaç yıldır yürüttükleri politikanın meyvelerini bu sefer ortaya koydular. Her ne kadar 1993 Newroz'undan beri Newroz'un Türklerin bayramı olduğunu söyleseler de, bu yıl ilk defa Newroz, devlet tarafından resmen kutlandı. Bu kutlama biçim olarak da salonlardan çıkarılıp alanlara taşındı.

Faşist devlet Iğdır'da "2. Uluslararası Nevruz Şenlikleri" adı altında, Newroz'u kutlamak için özel olarak üç günlük etkinliklerde bulundu.

Ankara'da ise *"Uluslararası 1. Nevruz Koşusu"* düzenlendi. Faşist devletin başı Demirel Ankara'daki etkinliklere katılırken, çiçeği burnunda başbakan M. Yılmaz ise Iğdır'daki kutlamalara katıldı. Çocukluğunda yumurta tokuşturmaya zaman bulamayan Başbakan, Newroz geleneğine uymak için eşi Berna hanımdan yumurta tokuşturma dersini alarak Nevruz kutlamaya başladı...

Nevruz kutlamaları yapılırken, kuşkusuz Newroz kutlamaları da yapıldı. Çoğunluğu HADEP tarafından örgütlenen Newroz kutlamaları birçok şehirde gerçekleştirildi. Faşist devletin baskıları bu sefer kendisini biraz yumuşatılmış biçimiyle gösterdi. Hakim sınıfların Newroz silahını Kürt ulusal hareketinin elinden alma siyasetiyle, PKK'nın "siyasi çözüm" siyaseti üstüste binince, az sayıda yaralı ve PKK'yı ve A. Öcalan'ı öven sloganlar atanlardan bir kesimin gözaltına alınmaları dışında Newroz 1996, esas olarak "barışçıl" bir biçimde kutlandı. Polis, bazı kentlerde Newroz'da yakılması için, bedava araba lastiği bile dağıttı. Kendi kokuşmuşluklarını, bu seferlik lastik yanığı kokusuyla gizlemeye çalıştılar.

Bu yılki Newroz, burjuva gazetelerine şöyle yansıdı:

"Nevruz, önceki yıllarda kanlı olaylara neden olurken, bu yıl bayram şenliği halinde kutlandı. ***Bu yılın özelliği Nevruz'un devlet tarafından da resmen kutlanması oldu.****"* *(abç)*

"Bölücü pankart açan ve PKK lehine slogan atanlara izin verilmedi." (Hürriyet, 22 Mart 1996)

Iğdır'da Nevruz kutlamaya katılan M. Yılmaz'ın yaptığı konuşmadaki tavrı, hakim sınıfların kanla boğamadıkları ve kutlanmasını engelleyemedikleri Newroz'un, Kürt ulusal hareketinin elinden alınması siyasetinin vardırıldığı noktayı en açık şekliyle ortaya koydu. M. Yılmaz, Turgut Özal'ı hatırlayarak, onun tavrını güne uygun hale getirerek şunları söyledi:

"Nevruz bayramını mitinge çevirmişsiniz. Nevruz bir büyük bayramdır. Türkiye'nin güneydoğusundaki yangını söndüreceğiz. Bölücü yangının ateşi sönecek, onun yerini Nevruz'un barış, kardeşlik ateşi alacak. Kimse Türkiye'nin birlik-bütünlüğünü bozamaz." (aynı yerde)

M. Yılmaz'ın bu tavrında, burjuva politikasının tüm sahtekarlıkları yer almaktadır. M. Yılmaz *"yangını söndüreceğiz"* dediği an, faşist Türk ordusunun savaş uçakları Güney Kürdistan'ı bombardıman ediyordu. Türk ordusunun savaş uçaklarının Güney Kürdistan'ı bombalamalarının kamuoyundan gizlendiğini M. Yılmaz'ın bizzat kendisi açıkladı. Ve bu gizlenen dönem, Nevruz şovunun yapıldığı dönemdir.

M. Yılmaz'ın bu sahtekarlığının ötesinde, bir de *"Nevruz'un barış ve kardeşlik"* adına savunulması sahtekarlığı vardır. Irkçı, şoven yaklaşım da esas olarak kendisini bu noktada göstermektedir. Gerçek barış ve kardeşlik bizim istediğimiz bir şeydir. Fakat, kapitalizm şartlarında, ezenle ezilenin, sömürenle sömürülenin olduğu bir düzende, ne gerçek kardeşlik ve ne de gerçek barış mümkündür.

M. Yılmaz'ın sözkonusu ettiği "barış ve kardeşlik", faşizmin, ırkçılığın ve misak-ı milli'nin savunusudur. Bu savunu, ezilen ulus ve milliyetlerin ulusal haklarının gaspedildiği, Ergenekon'dan çıkışı temel alan ırkçı, faşist tarih temelinde, Türki Cumhuriyetlerle, faşist Türk devletinin "kardeşliği"nin savunusudur. Sözkonusu edilen barış da ırkçıların kendi aralarındaki barıştır. Böylesi bir "barış ve kardeşlik" ancak reddedilir.

M. Yılmaz, Nevruz'u kutlarken Kürt sorununa getirmek istedikleri "çözüm"ü de şöyle açıkladı:

"Terörizme karşı mücadele etmeden barışçı çözüm sağlayamazsınız. Ancak sadece askeri yöntemlerle de sorunu çözemezsiniz. Onu sadece ertelersiniz. Biz artık ertelemek istemiyoruz, nihai olarak çözmek istiyoruz."

"Kürtçe eğitim devlet tarafından yasaklanmamalıdır. Ama, Kürtçe eğitim vermek devletin sorumluluğunda değildir. Resmi dil Türkçe'dir. Ancak, biz uluslararası yasalara uygun olarak dil üzerindeki tüm baskıları kaldırmak istiyoruz." (Hürriyet, 23 Mart 1996)

M. Yılmaz sorunu nihai olarak çözmek istiyormuş. Kürt sorununun nihai çözümünü biryana bırakın, Kürtçe'nin serbest bırakılması konusundaki açıklaması, dil eşitliğinin değil, eşitsizliğinin savunusudur. İlkönce Türkçe'nin resmi dil olduğunu vurgular. Yani "bundan sonra da bu böyle olacak" demek istiyor. Bunu savunduğu andan itibaren, Kürtçe dili üzerindeki *"tüm baskıları ortadan"* kaldırmayacakları, kaldırmak istemedikleri gün gibi aşikardır.

Sadece bu da değil sorun. Türkçe eğitim vermek devletin sorumluluğu içinde ele alınırken, *"Kürtçe eğitim vermek devletin sorumluluğunda değildir"* diyerek, yine Türkçe'ye imtiyaz tanınmaktadır. Böylesi bir durumda M. Yılmaz'ın söylediklerinin, bırakalım nihai çözümü, Kürtçe'nin Türkçe ile eşitliği gibi çok sınırlı bir konuda bile, sahtekarlık olduğu açıktır. 2000 yılına kadar Kürt sorununu "çözmek zorunda" olduklarını da söylemektedir. Yani hakim sınıflar bu sorunu "çözme"ye istekli değil, ama "zorunludurlar".

Hakim sınıflar Kürt sorununu "çözmek zorunda" da kalsalar, onların "çözüm"ü gerçekte çözümsüzlüktür. "Yeni dünya düzeni"nin "çözüm" olarak gösterdiği "barış"ın, çözümsüzlük ve savaşın devamı olduğunu gösteren en açık örnek Filistin-İsrail örneğidir.

Burjuvazi, halklar için, işçi ve emekçiler için herhangi bir çözüme sahip değildir. Ulusal sorunun da gerçek çözümü, burjuvazinin iktidarının yıkılmasında, devrimdedir. Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliği ve ortak mücadelesi, burjuvazinin iktidarını yıkarak, burjuvaziyi "çözecek" ve ulusal soruna da gerçek çözümü getirecektir.

Hakim sınıfların sahtekarlıklarına hayır! Faşist Türk devletine ölüm!

Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!

Zafer Bolşevizmin olacaktır.

25.03.1996 ▲

Parti yayınlarının dağıtımının genişletilmesi üzerine biraz daha...

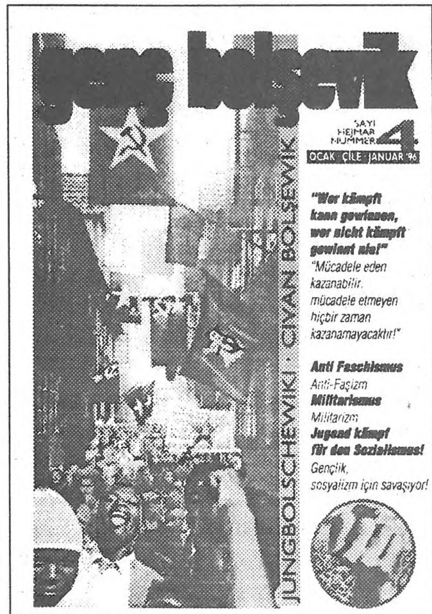

BOLŞEVİK PARTİZAN sayı 85'te, Parti yayınlarının dağıtımının genişletilmesinin, örgütü güçlendirmenin en önemli araçlarından birisi olduğunu öne çıkarmış ve bu başlık altında sorunun bazı yönleri üzerinde durmuştuk.

Adı geçen yazıda komünist yayın organlarının niteliği, önemi, işlevi... üzerinde durmuş, Parti örgütlerinin Parti yayınlarının dağıtımının genişletilmesini gerçekleştirmeleri için sorunun bilince çıkarılması hedeflenmişti.

Bu yazıda, bu sorunun önemini henüz yeterince kavramayan bazı yoldaşların hata ve zaaflarına değinmek, eksik kalan bazı yönler üzerinde durmak ve hatalarla mücadele içinde sorunu bir kez daha bilince çıkarmak istiyoruz.

Bugün bazı alanlar Parti yayınlarının dağıtımının önemini kavrayıp, ona göre bir pratik sergilerken, yada bunun önemine uygun olarak Parti yayınlarının dağıtımının genişletilmesi için önemli bir çaba gösterirken, bazı alanlarda hâlâ sorunun özünün kavranmadığını tesbit ediyoruz. Özellikle bu alanlara ilişkin sancının üzerinde durmaya, bu durumu biraz iğnelemeye çalışacağız. Bu yoldaşların kendilerini sorgulamalarını istiyoruz.

Bu türden alanlarda gözlemlediğimiz ve tesbit ettiğimiz bazı zaaflar kendini şöyle gösteriyor: "Kardeşim sen yayın sorumlususun, bu işten sen sorumlusun, o zaman dağıtımını da yap..." vb. Soruna bu bakış açısıyla yaklaşmak, iş bölümü yapıldığında artık herşeyin yoluna girdiği, işlerin düz bir hatta ilerleyeceği mantığına sahip olmaktır.

Bu, son derece yanlış bir yaklaşımdır. İş bölümü yapmak, sorumluları tayin etmek, atılması gereken bir ilk adımdır. Bundan çok daha zor ve çok daha önemli olan da, çıkan sorunlarda hata ve zaafları ortadan kaldırmak için mücadele yürütmek, işlerin nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda pratik olarak yol göstermek, önderlik etmektir.

Kadro, sorumluluğu altındaki alanda, örgütü kollektif çalıştırmasını, sorunları çözmesini, kiminle hangi işin yapılabileceğini... bilmek zorundadır. Bunun tersi; yalnızca yapılması gereken işleri istemek, yapılmadığında nedenleri, niçinleri üzerinde durmamak; örneğin: "çıkan yayınları yayın sorumlusuna teslim ettim, ajitasyon-propaganda malzemelerini arkadaşlara verdim. Bunları dağıtın, yapın vb. dedim. Bunlar yapılmadıysa ben ne yapayım. Ben görevimi yaptım." şeklindeki anlayışlara şöyle denir: Bu, memur zihniyetidir. Bu, kollektif bir örgütleyicinin önemini kavramamaktır. Bu, komünistçe davranmamaktır. Bu, bürokratik bir uygulamadır.

Parti yayınlarının dağıtımı genişletilemiyorsa, kendilerine sorumluluk verilenler bu sorumluluklarını layıkıyla yerine getiremiyor ya da getirmiyorlarsa, bölgede, alanda, birimde kollektif çalışmada zayıflıklar varsa, yoldaşlar birbirlerine yardımcı olmuyorlarsa, en iyi halde herkes üzerine aldığı işi yapmakla yetiniyor ve bunu çalışmalarında genelleştiriyorsa... bütün bunlardan birinci derecede sorumlu olanlar kadrolardır, alan ve birim sorumlularıdır.

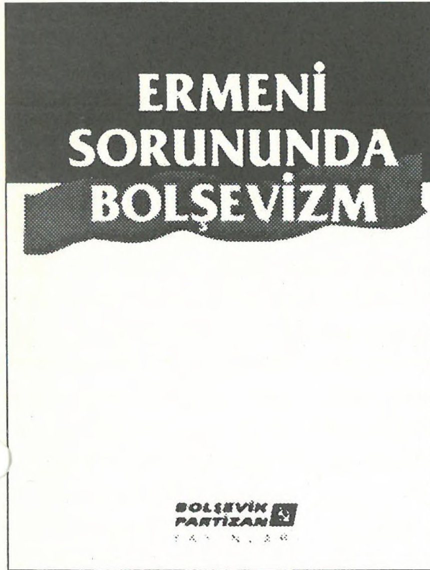
Yayın dağıtım sorumluları yayın dağıtımının ilerletilmediği noktada, yerinde saydığı, ya da gerilediği noktada soruna zamanında müdahale etmek, yayın dağıtımının geliştirilmesine yönelik çareler aramak ve bulmak zorundadır.

Parti yayınlarının dağıtımının geliştirilmesinde problemlerin bulunması, yalnızca bu noktada değil, örgütün başka çalışmalarında da problemlerin olduğuna işaret eder. Yayınların dağıtımının genişlemesi olmuyorsa bunun nedenlerinin neler olduğunu bulup çıkarmak gereklidir. Eğer bunun üzerine ciddi eğilinmiyorsa, başlangıçta gerekli önlemler alınmaya çalışılmıyorsa bu alandaki sorumlu ve örgüt ciddi zaafları bağrında taşıyor demektir. Ve Bolşevik bir örgütlenme bunları kaldıramaz. Bu gelişmenin düzeltilmesi zorunludur.

Bölgelerde yayın sorumluları yayınları kitlelere ulaştıran yoldaşlardan, problemler, zorluklar vb. ile ilgili somut bilgiler almalıdır. Bunları örgüte taşımalı, sorun örgütlü her birey şahsında bilince çıkarılmalı, örgüt olarak çareler aranmalıdır. Her örgütlü yapı, bu problem ve zorlukların neler olduğunu, bunların nasıl çözümlenmesi gerektiğini kollektif ola-

rak tartışmalı, yayınların geniş kitlelere ulaştırılmasının somut adımları atılmalıdır. Bu tartışma ve atılan pratik adımların sonuçları, kapsamlı raporlarla Parti'ye sunulmalıdır. Bölge örgütlerinin deneyiminden tüm Parti'nin öğrenmesi ancak böyle sağlanabilir.

Yayınları kitlelere ulaştırmaya çalışan bazı yoldaşlarda önemli ölçüde bir çekingenliğin bulunduğunu gözlemliyoruz. Kitlesel bir alanda yayın dağıtım işiyle görevli bir yoldaş elindeki yayını eğreti tutuyorsa, verilen görevi yerine getirmek zorunda olduğu için bu işi yapmaktadır izlenimi veren tavırlarla bu işi zoraki yapıyorsa; bu davranış bir problemin varlığına işarettir. Böyle davranan bir yoldaş, ya henüz bu işte çok yenidir, ya da yaptığı işin önemi konusunda kafası tam açık değildir. Onun yaptığı iş, Parti inşasında önemli, gerekli ve onur verici bir iştir. Bu yoldaşlara önderlik edilmeli, öncelikle yaptıkları işin ne kadar önemli bir iş olduğuna ikna edilmelidirler.

Öncelikle bilinmesi gereken şudur: Ne kadar değerli bir hazineye sahip olursan ol, bunu kullanmasını bilmedikten sonra o hazinenin bir değeri olmaz. Yayınlarımızı kitleye ulaştırmak için mücadele eden yoldaşlar Parti'nin yarattığı hazineyi kitlelerle buluşturuyor, onun değerinin çarçur olmasını önlüyorlar. Bunun bilincinde olarak hareket etmeli, yaptıkları işin büyüklüğünü anlamalıdırlar. Yayın dağıtımı; görüşlerimizi, onları örgütlemek amacıyla kitlelere ulaştırmanın ön önemli yollarından biridir.

Yayın dağıtımcıları aynı zamanda birer ajitatör olma yolunda olduklarını görmelidirler. Bizim yayınlarımızın niteliksel bir üstünlüğe sahip olduğunu kavramak, önce buna kendisi inanmak zorundadır. Yaptığı işin çok önemli bir iş olduğunu, komünist görüşleri kitleye taşımak için mücadele yürüttüğünü ve bu işi her insanın yapamayacağını kavraması gerekir.

Biz komünistleriz. Savunduğumuz davanın ne olduğunu kitlelere anlatmaya, kendi davalarına sahip çıkmalarının gerekli olduğunu anlatmaya çalışıyoruz. Kitleler bu davanın ne olduğunu anlamadıklarında, bu davaya kazanılmadıklarında devrim yapmak hayaldir. Bugün devrim, Sosyalizm adına hareket eden birçok örgüt var. Bunların yayınlarının esasını günlük haberler, "biz güçlüyüz, biz yaptık, biz yaparız..." türünden yazılar doldurmaktadır.

Bu günübirlik çalışmalar içinde yürütülen faaliyetlerde belli sayıda kitle de oluşturabiliyorlar, bazı eylemlere kitle katılımı da sağlanabiliyor. Ancak kitlelere taşınan nedir? Bir sorgulayalım bakalım. Şu ya da bu iş iyi yapılıyor, denebilir. Ancak yapılmayan bir iş var, o da: Sosyalizmin sınıfa taşınması meselesidir. Bu kafaların kitleye Sosyalizmi taşıma imkanları yok. Çünkü çizgileri buna engeldir. Ne kadar şatafatlı laflar ederlerse etsinler, söylenenler ve yapılanlarla Sosyalizmin hanesine olumlu olarak köklü bir katkı yapmaları sözkonusu değil. Sosyalizmi kim taşıyacak? Hiçbiri! Öncülleri AEP olanlar mı, Mao'nun Marksist-Leninist mirası yerine daha çok O'nun hatalarına sarılan Çin şablonculları mı, Latin Amerika'daki devrimlerin etkisinde kalan; Castro'yu, Çavuşesku'yu, Ortega'yı, daha birçok benzerlerini Sosyalist gören ortayolcu akımlar mı? Hayır, hiçbiri!

Bütün bunlar ve benzeri akımlar bugün yürüttükleri mücadele ve faşist devlete karşı, emperyalizme karşı verdikleri savaşımla devrimci örgütlerdir. Bunlar devrimcidir. Ama komünist değildirler.

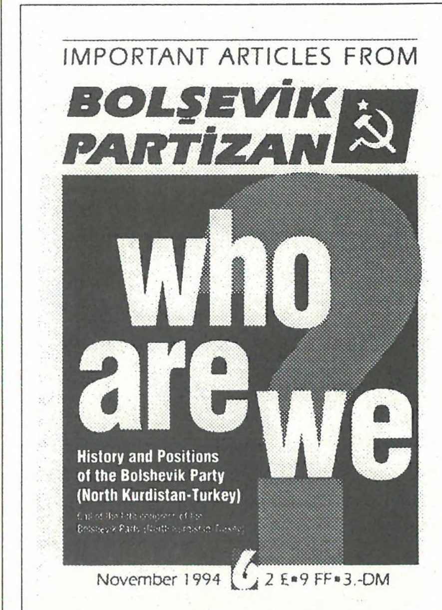
Deng-Siao-Ping ve Kruşçev revizyonistlerinin izinde gidenlerin maskeleri çoktan düştü, karşı-devrimci yüzleri ortaya çıktı. Bunlar çeşitli kılıklarda çıkıp Sosyalizm lafzını kullansalar da kiminin has Kemalistler, kiminin "Kervan"cı başı mertebesinde konakladıkları biliniyor. Ama geniş işçi emekçi yığınları bunları hâlâ bilmiyor. Revizyonizmi Sosyalizm olarak; sosyal-emperyalist ülkeleri ve onların uşaklıklarını yapan revizyonist ülkeleri de Sosyalist ülkeler olarak işçi sınıfına tanıtan; böylece gerçek Sosyalizmin itibar kaybetmesinde büyük pay sahibi olanlar, bugün hâlâ bu hatalarının

hesabını işçi sınıfına vermemişlerdir. Bunlar mı Sosyalizmi işçi sınıfına taşıyacak?

Hayır, onlar sınıfa oportünist revizyonist görüşler taşırlar. Ancak biz sahip olduğumuz değerleri sınıfa taşıma, onlara gerçek Sosyalizmin yolunu gösteren araçlarımızı yaygınlaştırarak ulaştırma işinde hantal davranırsak, var olan boşluğu oportünist, revizyonist, reformist, ulusalcı araçlar doldurur. Ama, hiçbir yoldaşımızın bu kadar sağlam materyale sahip olduğumuz halde, bulunduğu her alanda bunları kullanmayıp, hantal davranması yüzünden boşluklar yaratmaya hakkı yoktur. Bile bile iş yapmayıp, laf yapan biri Bolşevik değildir!

Bugün nicel olarak birçoklarına göre güçsüz durumda olabiliriz. Ancak nitel olarak en güçlü biziz. Bizim dayandığımız temel Marksizm-Leninizm bilimidir. Biz bu bilime dayanarak Bolşevizmin gerçek temsilcileri olduğumuzu söylüyoruz. Bu anlamda güçlü olduğumuz bir olgudur. Biz Sosyalizmi

BOLŞEVİK PARTİZAN

Journal marxiste-léniniste pour l'édification du Parti Bolchevik (Kurdistan Nord / Turquie)

qui sommes nous

AVRIL 1996 7 FF 15,- • FB 75,-

kitlelere taşıyoruz. Yaptığımız iş bu anlamda oldukça büyük bir iştir. Bu düşüncelerin kitlelere taşınması için yaratılan çizgimizle başımız dik yürümesini bilmeliyiz. Bunun bilincinde davrandığımızda kararlı bir biçimde yayınlarımızı kitlelere ulaştırmada daha atılgan, daha dinamik oluruz.

Parti yayınlarının genişletilmesi çalışmasında kararlı olmak kendimiz ve bizimle birlikte aynı iddiayı taşıyanlar arasındaki farkı doğru görmek gerek. Bugün bizim yayın organlarımız bazılarını tatmin edecek durumda olmayabilir. Ancak başkalarının genel haber niteliği taşıyan yayın organlarının içeriğine bir bakılsın. Devrim ve Sosyalizm adına mücadele yürüttükleri iddiasında olanların yayın organlarında, kitleyi, iddiasında oldukları davaya gerçek anlamda ne kadar kazanmaya yönelik bir çalışma var? Bu yayın organlarını okuyan kitle Sosyalizm hakkında ne kadar bilgileniyor? Bunların yanıtlarına bir bakmak lazım. Bugün bir çoğu Sosyalizmi anlatma yerine, güncel olayları anlatan ve orada bırakan konumda duruyorlar. Biz Bolşevikler ise tüm gelişmelere Sosyalizmin çıkarları açısından yaklaşıyor, sınıfı Marksizm-Leninizm bilimi temelinde örgütlemeye çalışıyoruz. Yayın organlarımızın bu temele uygun olarak donatıldığı, bu anlamda nitel üstünlüğe sahip olduklarının bilincinde olmak ve ona göre hareket etmek gerek.

Her örgütlü yoldaşın ilişki ağına kendisinin merkezi yayın organlarını taşımak zorunda olduğu açık. Genel dağıtımcıdan parti örgütlerine yayın organları ulaştığında, bunların zaman geçirmeden ilkönce örgütlü insanlarımıza ulaştırılması ve bunların sonuçlarının ne olduğunun takip edilmesi gerekir.

Her yoldaşın, şimdiye kadar yaptığı dağıtımı arttırması hedefi önüne konmalıdır. Çevremizde olan insanlara bazı durumlarda sadece yayın dağıtımında yardımcı olmalarının önemli bir devrimci görev olduğunu kavratmamız ve bu konuda bize yardımcı olmalarını talep etmemiz gerekir. Öyle insanlar vardır ki "ben başka şeylerde, sıkı işlerde yokum. Ancak size şu yayın organının dağıtımında yardımcı olurum. Benden fazlasını beklemeyin." Bu türden insanlara dostça yaklaşmalı, yaptıkları işin gerçekte değerli bir iş olduğunun bilincinde olmalı ve bu tür ilişkileri de geliştirmeliyiz.

Emekçilerin oturdukları alanlarda, bizzat evlerine giderek yayın organlarımızın propagandasını yapmalıyız. Bilmeliyiz ki, özellikle illegal yayın organlarımızın dağıtımı, emekçilerle birebir ilişki kurup onları örgütlemenin bir aracıdır. Kuşkusuz seçilmiş işletme ve yerleşim alanlarında, gücün elverdiği ölçüde, yaygın dağıtımda yapılabilir, yapılmalıdır.

Bazı yoldaşlar legal illegal çalışmanın birbirine karıştırılmaması gerektiği doğru düşüncesinden yanlış sonuçlar çıkarmaktadır. Bu kaygıyla illegal çalışma yürüten birinin legal yayın organını dağıtmaması gerektiğini düşünüyorlar. Böylece legal yayın organının dağıtımının ancak bu alanda çalışanların yapması gerektiği yanlış sonucunu çıkarıyorlar. Elbetteki bu iki alan birbirinden kesin olarak ayrıdır. Ancak böyle olmasına rağmen illegaldeki yoldaşlar bu organların dağıtımını yapabilir, yapmalıdır da. Fakat tersi, legalde olanların illegal yayın organlarının dağıtım işini yapması olmaz bir iştir. İllegaldekiler kendi ilişki alanlarına legal yayın organlarını çok daha rahat olarak taşıma imkanlarına sahiptirler. Bu yoldaşlar bu alanlara illegal yayın organlarını taşırken, diğerini yapmaları önünde hiçbir engel yoktur. Hatta illegal organları veremeyeceğimiz insanlara çok daha kolay olarak legal yayın araçlarını verebiliriz. Bu durum böyle kavranmalı ve legal yayın araçlarının dağıtımına illegal örgüt yardımcı olmalıdır.

Legal organların doğrudan dağıtımını çalıştığımız her alanda yapmalıyız. Örneğin bazı yerlerde legal yayın organı hatta açıkça yüksek sesle propagandası yapılarak satmaya çalışılabilir. Legal yayın organının bu sayısı "hakim sınıfların vitrin değişikliğini açıklıyor. Emekçiler için değişen bir şey yok." vs. ...

Yine aynı ilişki içinde, legal kitaplarımızın yaygınlaştırılması da bizim görevimizidir!

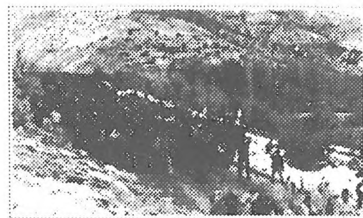
Yurtdışında dağıtım işleri tamamen değişiktir. Bunun için yapılması olanaklı birçok iş yapılmıyor. Hantal davranışlar mutlaka aşılmalıdır. Bildiri çıkarmak, bunların klasik dağıtımının yapılmasını sağlamak yeterli değildir. Belirlenmiş dernekler vb. alanlara uğramakla iş bitirilmemelidir. Güncel gelişmelerle ilgili olarak çeşitli açıklamalar, bildiriler vb. posta kutularına atılarak en geniş biçimde dağıtım işi yapılabilir. Yürüyüş, miting ve çeşitli etkinliklerde kararlılık ve disiplin içinde elden satışlar yapılmalıdır.

Yurtdışında yayın dağıtım işiyle yurt içinde dağıtım işi aynı değildir. Yurt içinde esas olarak bölgelerde, doğrudan ilişkiler üzerinden kitleye ulaştırılmak zorundadır. İllegal yayın organlarının masa açarak vb. biçimlerde kitlelere ulaştırma durumu hemen hemen yok gibidir. Bu alanda legal araçların doğru kullanılması durumunda bu imkan vardır. Çeşitli yasal etkinliklerde bu olanak en iyi biçimde kullanılmalıdır. Legal çalışma alanları yalnızca platform toplantılarına katılmak, gelişmeler karşısında açıklamalarda bulunmak, çıkan yayınların belirlenen dağıtım yerlerine ulaştırılmalarını sağlamak değildir. Kuşkusuz bunlar önemlidir. Bunlarla uğraşmak epeyce zaman alan işlerdir. Ancak yasal etkinliklerde, kitle katılımlı toplantılarda masa açarak yayınlarımızın kitlelere tanıtımını yapmamız gerekir. Bu işler için çok sayıda insanın bulunmasına gerek yoktur. Hatta fazla insanı bu işlere bulaştırmak doğru da değildir. Nasıl yapılması gerektiği konusunda asgari bir bilgiye, ciddi bir disipline ve en önemlisi de bu işin ne kadar önemli bir iş olduğu konusunda açık bir kafaya sahip olmak gerekir.

3 Nisan 1996 ▲

roja bolşewîk

HEJMAR/SAYI: 1 • RESEME/ARALIK'93 • BIHA/FIYAT: 10000 TL. 5 DM

NİVÎSÊN BİJARTE Lİ SER KURDİSTANA BAKUR

Kirmancî Tirkî

Hindistan Komünist Partisi (Marksist-Leninist) Kızıl Bayrak'ın 1 Mayıs 1996 için ortak açıklama önerisi:

Hindistan Komünist Partisi de, Partimiz gibi 1 Mayıs 1996 için bir ortak açıklama önerisi hazırlayarak Uluslararası Komünist Hareket'e sundu. Aşağıda, bu ortak açıklama önerisini ve Partimiz Merkez Komitesi adına gönderilen bir mektupta yapılan değişiklik önerisini belgeliyoruz. Belgenin, yapılan değişiklik önerisiyle birlikte ortak çağrı haline gelmesi dileğimizdir.

HKP/ML Red Flag'tan yoldaşlara mektup:

Değerli yoldaşlar,

Sizin 1 Mayıs'la ilgili olarak hazırladığınız taslak elimize geçti.

Bu taslakla ilgili değişiklik önerilerimiz şöyledir:

İkinci paragraf bizce şöyle düzeltilmeli:

Fransız emperyalist devletini haftalar boyu sarsan başta işçi sınıfı olmak üzere geniş emekçi yığınların grevleri ve militan eylemleri ve diğer emperyalist ülkelerde proletarya ve diğer ezilen kitlelerin giderek artan hoşnutsuzluğu ve eylemleri, şimdilik emperyalist sistem sınırları içinde kalsa da, emperyalist elebaşıları korkutmaktadır.

Emperyalistler her ne kadar, başta eski Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin ve revizyonistlerin hakimiyetindeki bir dizi sahte sosyalist devletin çöküşünü, Sosyalizmin çöküşü, pazar ekonomisinin zaferi vb. olarak katladılarsa da, bu gibi ülkelerdeki gelişmeler, emekçi yığınların çıplak kapitalizmin vaad edilen cennet olmadığını gördüklerini gösteriyor.

"Pazar ekonomisi"nin "zafer" kazandığı bir dizi ülkede –en son, eski Sovyetler Birliği'ndeki seçimlerin, Polonya'daki seçimlerin vb.'nin de gösterdiği gibi– revizyonistlerin hakim olduğu dönemin şimdikinden daha iyi olduğu düşünceleri gelişmektedir. Ve İkinci Dünya Savaşı sonrası yıllarda ABD'nin başını çektiği kamp tarafından başlatılan yeni sömürgeciliğin insafsız pençeleri altındaki Afrika, Asya, Latin Amerika ülkelerinin bir çoğunda, proletarya ve ezilen halkların da hoşnutsuzluğu ve eylemliliği artmaktadır, gittikçe artan halk düşmanı politikalara karşı koymak ve komprador rejimleri devirmek için çeşitli biçimlerde mücadeleler yükselmektedir.

Gerekçe:

İkinci paragrafta objektif durum olduğundan iyi gösteriliyor. Örneğin Fransa'daki gelişmelerin güçlü halk isyanları olarak adlandırılması ve fakat bunların henüz sistem içinde olduğunun tespit edilmemesi doğru değil. Aynı şey, diğer emperyalist ülkelerdeki andaki hareketler için de geçerli. Bunlar henüz esasta sistem içi savunma mücadeleleri. Eski SSCB'nin ve diğer ülkelerin eski Sosyalist ülkeler diye adlandırılması yanlış ve buralardaki yeni gelişmelerin "halkın sosyalizm isteği"ni gösterdiği biçiminde yorumlanması da yanlış.

Geriye dönüş isteği, bu somutta Sosyalizm isteği olarak yorumlanmamalı. Diğer yandan yeni sömürgelerdeki hareketliliğin de yeni bir başlangıç olarak adlandırılması da, bu şekliyle yanlış görünüyor bize. Süren, yer yer kesintiye uğrayan ve giderek artan bir hareketlilik var.

Bizim önerimiz bu değişikliklerin yapılmasıdır. Böyle bir durumda bu belgenin altına bizim imzamızı da atabilirsiniz. Aksi taktirde, bizim bu belgenin ruhunu desteklediğimizi bildirebilirsiniz.

Biz bu önerinizi herhalükarda değişiklik önerimizle birlikte Türkçe'ye çevirip, merkez yayın organımızda yayınlayacağız. Ve bulunduğumuz alanlarda yaygınlaştıracağız.

Biz, sizden ortak çağrı önerisi gelmeden önce, bir ortak çağrı önerisi hazırlamıştık. Ve fakat çeviri kapasitemizin darlığından çeviri gecikmişti. Bunu da ekte gönderiyoruz. Özü, sizinkiyle aynıdır.

1 Mayıs'ta, devrim bayrağını yükseklere kaldırma çağrısı yapılmaktadır. Biz bu ortak çağrı önerimizi kendi çağrımız olarak Avrupa'da İngilizce, Fransızca, Almanca olarak dağıtacağız. Eğer isterseniz, sizin düzeltme önerileriniz vb. zamanında elimize geçerse, ortak bir çağrı olarak da dağıtabiliriz.

Yoldaşça selamlarla.

1 Mayıs'ın devrimci bayrağını daha da yükseltelim!

Bu yıl 1 Mayıs, tüm dünyada proletarya ve tüm emekçi kitleler tarafından, ezilen kitlelerin her yerde sayısız mücadelede emperyalistlere ve yerel hakim sınıflara karşı koyduğu; sosyalizm güçlerinin kapitalist-emperyalist sisteme karşı bir kez daha yeniden mevzilenip saflarını sıklaştırdığı; bu gelişmelerin tüm dünyayı kapsayacak büyük değişiklikler için yeni bir başlangıca daha işaret ettiği önemli bir zamanda kutlanıyor.

Fransız emperyalist devletini haftalar boyu sarsan, başta proletarya olmak üzere güçlü halk isyanları, ABD kentlerinde isyanlar ve diğer emperyalist ülkelerde proletarya ve diğer ezilen kitlelerin sayısız ajitasyonu, emperyalist elebaşılara meydan okumaktadır. Emperyalistler her ne kadar eski Sosyalist ülkelerde Sosyalizmin reddi ve pazar ekonomisinin zaferinin şampiyonluğunu yaptılarsa da, Doğu Avrupa ve Rusya'daki genel seçimlerin sonuçları da dahil son zamanlardaki olaylar, emperyalistlerin bu iddialarını çürütmekte ve halkın sosyalizm isteğini yansıtmaktadır. Ve İkinci Dünya Savaşı sonrası yıllarda ABD'nin başını çektiği kamp tarafından başlatılan yeni sömürgeciliğin insafsız pençeleri altındaki Afrika, Asya ve Latin Amerika ülkelerinin muazzam çoğunluğunda, proletarya ve ezilen kitleler bir kez daha harekete geçmiştir ve gittikçe artan halk düşmanı politikalara karşı koymak ve komprador rejimleri devirmek için çeşitli biçimlerde güçlü mücadeleler başlatmaktadırlar.

Daha dün, başta ABD emperyalizmi olmak üzere her yerde emperyalistler, Sosyalizmin "yok oluşunu" kutluyor ve onların sömürücü, talancı egemen sistemi olan "yeni dünya düzeni"nin şafağını "tarihin sonu" olarak ilan ediyorlardı. Dünya proletaryasını ve onun öncü güçlerini silahsızlandırmak için amansız bir ideolojik kampanya açıyorlardı. Sosyalist güçlere karşı bu gerici saldırılarda proletarya içindeki aristokratik kesimleri ve tüm reformist-revizyonist güçleri hizmete koşuyorlardı.

Günbegün, önemli gerilemelere rağmen, derin krizlere yakalanmış olanın Sosyalizm değil emperyalist sistem olduğu gittikçe daha açığa çıkıyor. Üretim alanlarında durgunluk, artan işsizlik ve yaşam endekslerindeki düşüş, emperyalist ülkelerde ve yeni sömürgelerde evrensel karakteristikler haline geliyor. Emperyalist sistem, onun burjuva ideologlarının iddi **(okunmuyor!!!)** anlığını şiddetlendiriyor. Şimdi ticaret savaşları biçiminde patlamakla tehdit eden emperyalistler arası çelişkileri hızlandırıyor. Aynı zamanda bu ülkelerde emek-sermaye çelişkisi çeşitli biçimlerde öne çıkıyor.

Emperyalist sistem, yeni sömürgelerin talanını tırmandırarak krizlerinden kaçınmaya çalışıyor. Bu amaçla, emperyalist sermayenin IMF, Dünya Bankası, Dünya Ticaret Örgütü, çok uluslu tekeller, uluslararası mali kuruluşlar vs. gibi aletlerine başvuruyor. Can çekişen emperyalizm, yeni sömürgeci saldırıyla sadece her yerde durgunluk ve yozlaşma, ve bu ülkeleri aşırı krizlere ve mahfa sürükleyen bir spekülasyoncu sermaye rejimi üretmiştir. Sonuç olarak, bir yanda emperyalist sermaye ve bu ülkelerdeki hakim sınıflarla, diğer yanda ezilen kitleler arasındaki çelişme aşırı boyutlara varmaktadır.

Bu kritik anda emperyalist kamp, proletarya ve ezilen kitlelerin meydan okuyuşunu geri püskürtmek için olası tüm silahları kullanıyor. Yükselen halk hareketlerine saldırmanın en iyi yolunun onları ideolojik ve siyasi olarak silahsızlandırmak olduğunu çok iyi bilen emperyalizm, bu amaçla zaman içinde sınanmış tüm yol ve araçlardan yararlanıyor. Her yerde, proleter sınıf pozisyonlarını yadsıyan çeşitli yabancı eğilimleri teşvik ediyor. Reformist ideolojiler uydurulup propaganda ediliyor. Dinci, köktenci (fundamentalist), ırkçı, ulusal şoven güçler, proletaryayı bölmek, dikkatini çelmek ve felç etmek için yüreklendiriliyor. Aynı zamanda, halk hareketlerini bastırmak için devlet terörizmi gittikçe daha çok kullanılıyor. Emperyalist ülkelerde devlet aygıtı, var olan burjuva-demokratik değerlerden bile tamamen arındırılıyor. Her yerde, halkın direnişini bastırmak için devlet faşistleştiriliyor.

Proleter sosyalist güçler emperyalist kampın bu dünya çapında çok yönlü karşı-devrimci saldırısıyla ancak, her yerde gelişmekte olan mükemmel durumdan yararlanarak, Marksist-Leninist pozisyonlar temelinde ideolojik-politik-örgütsel hazırlıklarını uluslararası çapta yükselterek mücadele edebilirler. Emperyalizm ve proleter devrim çağında devrimci 1 Mayıs'ın görevlerini ileriye taşımak için proleter güçler, tüm reformist hayalleri bir yana bırakarak, hem kendi ülkelerinde ve hem de uluslararası alanda çelik gibi sağlam bir birlik inşa etmek zorundadırlar. Bu tarihi anda bunu, bu 1 Mayıs'ın temel sloganı yapalım.

1 Mayıs'ın bayrağını, uluslararası proletaryanın devrimci bayrağını, tüm ülkelerde devrimci mücadeleleri şiddetlendirme, mücadele içindeki halkları desteklemek için dayanışma eylemleri örgütleme ve proleter devrimci güçlerin uluslararası birliğini inşa etme konusundaki sağlam kararlılıkla daha da yükseltelim.

Dünya proletaryasının ve ezilen kitlelerin devrimci mücadeleleri emperyalist sistemi ta temellerinden sarssın, dünya proletaryasının ve ezilen kitlelerin 1 Mayıs çağrısı tüm kıtalarda yankılansın ve proleter devrimin dünya çapında zaferini müjdelesin!

Yaşasın devrimci 1 Mayıs!

Yaşasın dünya proletaryasının uluslararası dayanışması!

Uluslararası Komünist Hareket'in birliği yüce hedefine, revizyonizmle-oportünizmle uzlaşma temelinde varılamaz!

Geçen yılın 1 Mayıs'ı döneminde Belçika başkenti Brüksel'de uluslararası bir konferans düzenlendi. Belçika Emek Partisi'nin başını çektiği bu konferans, konferans düzenleyicileri tarafından Uluslararası Komünist Hareket'in birliğini sağlama yönünde bir adım olarak düşünülen bir konferanstı.

Biz bu konferansa bir delegeasyonla katıldık ve bu konferans hakkında Bolşevik Partizan sayı 97'de *"Uluslararası Komünist Hareket' in birliği yüce hedefine revizyonizmle, oportünizmle uzlaşma temelinde varılamaz"* başlıklı yazımızda bilgi verdik. Değerlendirme yaptık. Sözkonusu yazıda ayrıca, Belçika Emek Partisi'nin bu konferansa sunduğu "Uluslararası Komünist Haraketin Birliği İçin Öneri"sini ve bu öneri hakkında bizim değerlendirmemizi yayınladık.

Şimdi, 1 Mayıs 1996'da Belçika'da yeni bir konferans düzenleniyor. Bu konferans *"«Yeni Dünya Düzeni»" nde anti-emperyalist mücadele"* ana başlığı altında toplanan bir konferans. Dört gündem maddesi tespit edilmiş.

Bu gündem maddeleri şöyle:

1- Üçüncü dünyada anti-emperyalist mücadele ve legal ve parlamenter mücadele.

2- Üçüncü dünyada anti-emperyalist mücadele, silahlı mücadele ve siyasi kitle faaliyeti.

3- Emperyalizm ve gericiliğin esas merkezlerinin dünya stratejileri.

4- Dünyada andaki silahlı çatışma merkezleri.

Her gündem maddesinde önce çeşitli ülkelerden çağrılmış, herbiri kendine Komünist diyen bir dizi gruptan temsilciler gündem maddesine ilişkin görüşlerini aktaracaklar. Sonra kısa bir tartışma içinde diğer katılanlar görüşlerini açıklayacaklar.

Bu yeni konferansın, bundan öncekilere göre temel ayrılığı, Uluslararası Marksist-Leninist Hareket'in birliğinden daha geniş bir birlik olan anti-emperyalist birliğin kimi sorunlarının tartışılmasıdır. Bu bir anlamda daha önce konan hedeften geri bir adım atılmasıdır. Diğer yandan, sağlam bir anti-emperyalist birliğin ancak Marksist-Leninistlerin birliği temelinde kurulabileceği ve yaşayabileceği bilindiğinde, böyle bir toplantı en iyi halde katılan grupların birbirlerini tanımaları için bir forum olmaktan öteye gitmez. Bu bile kuşkusuz faydalıdır. Tabii ki, bu gerçek durum olduğu gibi tespit edilirse. Bu yapılmaz, bunun yerine bu toplantıdan anti-emperyalist hareketin birliği için bir merkez yaratma vb. beklenilir, bu yönde beklentiler yaratılırsa, yanlış yapılmış olur.

Biz sözkonusu toplantıya bir delegasyonla katılarak, görüşlerimizi ortaya koyup, bu görüşlerin mücadelesini yürüteceğiz.

"Anti-Emperyalist Mücadele", seminerinde bizim savunacağımız temel tezler şunlardır:

►Emperyalizm ve anti-emperyalist mücadele hakkında Lenin'in yaptığı çözümleme ve tespitler bugün de geçerlidir. Emperyalizmin özünde bir şey değişmemiştir.

►Anti-emperyalist mücadele açısından her türden modern revizyonist teori ve karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi", tüm kökleriyle reddedilmek zorundadır.

►Anti-emperyalist mücadele, yalnızca şu veya bu emperyalist gücü değil, bir bütün olarak emperyalist sistemi karşısına almak zorunda olan bir mücadeledir.

►Komünistler anti-emperyalist mücadeleyi proleter devrim mücadelesinin bir parçası ve ona tabi olarak yürütürler.

►Anti-emperyalist mücadelede özellikle geri ülkelerde burjuvazinin bir kesimiyle geçici ittifaklar mümkündür. Ancak bu ittifaklar içinde de burjuvazinin düşman olduğu bir an unutulmamalı, unutturulmamalıdır.

* * *

Tek tek gündem maddelerinde savunduğumuz temel görüşler şunlardır:

1. gündem maddesine ilişkin:

Emperyalizm çağında tüm ülkelerde devrim öncesi legal ve parlamenter mücadele esas mücadele alanı ve biçimi olamaz. İllegal mücadele ve parlamento dışı kitle mücadelesi her zaman gerçek bir anti-emperyalist mücadelenin esas dayanağı olmak zorundadır. Kuşkusuz her an legal imkanlardan ve parlamenter mücadele imkanlarından maksimum yararlanılmak zorundadır. Ve fakat yararlanma adına legalizme ve parlamentarizme batılmamalıdır. Bugün esas tehlike budur.

2. gündem maddesine ilişkin:

Silahlı mücadele ve kitleler içinde siyasi faaliyet birbirinin alternatifi değil, doğru ele alındığında birbirinin tamamlayıcısıdır. Anti-emperyalist mücadele, ancak kitlelerin devrimci şiddetine dayandığı zaman, kitleler anti-emperyalist hedefler için silahlı mücadeleye, savaşa kazanıldığı zaman başarılı olur. Bu bağlamda biz öncü örgütün kimi ihtiyaçlarını karşılamak veya kendini savunmak, ilerlemesinin ve devrimin önündeki kimi engelleri ortadan kaldırmak için yapabileceği silahlı eylemleri "halk savaşı" olarak adlandırmaya karşıyız. Halk savaşının en temel özelliği bizce gerçekten halkın, emekçi yığınların silahlı mücadeleyi –tabii parti önderliğinde– bizzat yürütmesidir. Halk adına ve fakat geniş halk yığınlarının katılımı ve desteği sağlanmadan yürütülen öncü savaşı, kimi hallerde uzun süreçte halk savaşına dönüşebilse de, halk savaşı değil, öncünün devletle savaşıdır .

3. gündem maddesine ilişkin:

Dün olduğu gibi bugün de emperyalizmin en önemli özelliklerinden biri, dünyanın EMPERYALİST BÜYÜK GÜÇLER arasında paylaşılmış olması olgusudur. Bugün ABD, Japonya, Almanya, İngiltere, Fransa, Rusya en başta gelen emperyalist büyük güçlerdir. Bunları Kanada, İtalya izlemektedir. Çin emperyalist büyük güç olma potansiyeline sahiptir ve bu yolda ilerlemektedir.

Emperyalist büyük güçler kendi aralarında hem birbirlerine karşı, hem de halklara karşı çeşitli geçici ittifaklar ►

Almanya'da sevindirici bir gelişme...

Almanya'da "HER ŞEYE RAĞMEN" isimli bir siyasi gazete yayınlanmaya başladı. İlk sayısı, 1 Mayıs 1996 tarihini taşıyan bu gazete, Bolşevizm rüzgarının şimdi Almanya'da esmeye başladığının müjdecisi. Biz bu gazeteye başarılar dilerken, gazetenin Türkçe olarak da yayınlanan "ÇIKARKEN" yazısını okuyucularımızın bilgisine sunuyoruz...

ÇIKARKEN

"HER ŞEYE RAĞMEN" adlı gazetemizin birinci sayısı elinizde. Bir çoğunuz, bu da nerden çıktı, yeter sol gazete yok mu ki diyeceksiniz! Evet bir dizi sol gazete var. Fakat biz önümüze koyduğumuz görev açısından bu gazetelerin hiçbirini işe yarar olarak görmüyoruz. Bizim önümüze koyduğumuz görev ALMANYA'DA BOLŞEVİK bir PARTİ'nin İNŞASI için mücadele ve faaliyettir. Ne daha azı, ne daha çoğu!

Zeitung für den Aufbau der Bolschewistischen Partei Deutschland

TROTZ ALLEDEM!

NR. 1 • MAI 1996 • 2,DM

Revolutionärer Klassenkampf!

Statt "Bündnis für Arbeit"!

ZUM GELEIT

Unser Ziel

Unsere Aufgaben

1 MAI INTERNATIONALER KAMPFTAG DER ARBEITER/INNENKLASSE

HEDEFİMİZ

Biz burada yaşayan, çalışan ve mücadele yürüten değişik milliyetlerden kadın-erkek Komünistleriz. Komünizmin sonu üzerine, "gerçekleşmesi mümkün olmayan ütopya" üzerine vb. söylenen tüm ölüm marşlarına rağmen biz şundan eminiz: Sosyalizm hayal değildir! O barbarlığın biricik alternatifidir .

Barbarlık: Bu, toplumun zenginliğini yaratan kadın erkek işçilerin iş güçlerinin sömürülmesidir. Barbarlık: Bu, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun sefalet içinde yaşadığı bağımlı geri ülkelerin bir avuç emperyalist güç tarafından sömürülmesi, talan edilmesidir. Barbarlık: Bu, insanların yaşam temellerinin kâr hırsı ve tüketim terörü uğruna yok edilmesidir. Barbarlık: Bu, gençlik için geleceğe yönelik perspektif yokluğudur. Barbarlık: Bu, emekçi kadınların sermaye ve erkek egemenliği altında köleleştirilmesidir. Barbarlık: Bu, dünyanın her yanındaki gerici, karşı-devrimci savaş felaketidir. Barbarlık: Bu, birçok ülkede çıplak faşizm biçiminde hükmünü sürdüren emperyalizmin egemenliğidir.

Bu barbarlığa yalnızca radikal bir tarzda, onu kökten yıkarak son verilebilir. Bu barbarlığı reformlar, tedrici değişmeler durduramaz. Yalnızca varolan sistemi şiddete dayalı olarak parçalayacak ve işçi sınıfının diktatörlüğü için temelleri yaratacak PROLETER DEVRİM bu barbarlığa son verebilir.

Bu SOSYALİST DEVRİM yalnızca Komünist Partisi önderliğinde ezilen ve sömürülen kitlelerin, emekçi kadın ve erkeklerin, devrimci gençliğin kendi eseri olabilir. Bütün sömürülen sınıfların çıkarlarını temsil eden PROLETARYA, devrimin belirleyici sınıfı olacaktır. Devrim için mücadeleleri örgütleyen ve onları yönlendiren, devrimin strateji ve taktiklerini ortaya koyan, deneyimlerden dersler çıkarıp, bunları kitlelerin pratiğine taşıyan işçi sınıfının KOMÜNİST PARTİSİ'nin yaratılması bizim hedefimizdir.

GÖREVLERİMİZ

Böyle bir Komünist Bolşevik Parti bugün Almanya'da yoktur. Komünist olma iddiasında olan bir dizi örgüt vardır. Fakat bunların hiçbiri iddialarına uygun değiller. Bu gazetenin görevlerinden biri, bu gerçeği, siyasi temel konularda somut olarak ortaya koymaktır. Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Ernst Thälmann ve Komünist Üçüncü Enternasyonal'in Almanya Komünist Partisi'nin geleneğine sahip çıkıp, bu geleneği sürdürecek gerçek bir Komünist Partisinin Almanya'da yeniden yaratılması muazzam bir görevdir. Her yandan "Elveda proletarya!", "Komünizm öldü!" seslerinin yük-

---

oluşturmaktadırlar. Bu bağlamda bugün Almanya'nın başını çektiği Avrupa Birliği, Japon emperyalizmi ve ABD emperyalizmi ve güçten çok düşmüş olmasına rağmen Rus emperyalizmi, emperyalist merkezleri oluşturmaktadır. Bunların herbirinin hedefi, DÜNYA HEGEMONYASIDIR.

4. gündem maddesine ilişkin:

Bugün dünyada yürüyen ve geniş kitle katılımlı silahlı mücadelelerin hiçbiri proletarya önderliğinde değildir. Bu yüzden de bu mücadeleler son çözümlemede sistem içi mücadelelerdir. Buna rağmen, bu mücadelelerin bir bölümü –küçük ve milli burjuvazinin önderliğinde olanlar– anda şu veya bu emperyalist gücün doğrudan kontrolünde değildir. Ve haklı, desteklenecek bir öze sahiptir.

Bunlar, bu yıl düzenlenecek konferans gündemine ilişkin düşündüklerimizdir...

▲

seldiği bir ortamda yaşıyoruz. Almanya'da işçi sınıfı burjuva ideologlarının ve reformist revizyonist "önder"lerin felç edici etkisi altında bulunuyor. Kazanılmış sosyal ve ekonomik haklara karşı yönelen saldırıları geri çevirmek için yer yer savunma mücadeleleri yürütülüyor. Ancak bağımsız, kendi gücüne dayalı sınıf mücadelesi gayet zayıf durumdadır.

Biz gelecek sınıf çatışmaları için donanmayı tüm komünistlerin görevi olarak görüyoruz. İşçi sınıfına Sosyalist bilinci taşıyacak bir Bolşevik Partinin yaratılması için çalışılmalı, mücadele edilmelidir. Biz bu yönde ilk adımları şimdilik süresi belli olmayan aralıklarla çıkacak bir siyasi gazeteyle atmak istiyoruz. Bu gazetede Bolşevik Parti'nin programının tartışılması ve geliştirilmesi gerçekleştirilecek ve sınıf mücadelesinin güncel sorunlarında tavır takınılacaktır. Aynı zamanda, bizim sahte Marksist olarak değerlendirdiğimiz bir dizi "komünist örgüt"ün faaliyetleri konusunda da ideolojik, siyasi mücadele yürütülecektir.

Bu siyasi yayın faaliyeti, siyasi çizgimizin ajitasyon ve propagandası, en başından itibaren fabrikalarda, işletmelerde, bürolarda, okullarda, bulunduğumuz her yerde somut siyasi pratikle, kendi siyasi eylemlerimizle ve emperyalist dünya sistemine ve Alman emperyalizmine karşı, devrimci siyasi eylemlere, devrimci ittifaklarla katılmayla birleştirilecektir.

DÜŞMANLARIMIZ

Federal Almanya'da proleter devrimin başdüşmanı Alman emperyalizmidir. Alman emperyalizmi, diğer emperyalist büyük güçlerle dünya hegemonyası için dalaşan bir emperyalist büyük güçtür. O, gerici Avrupa Birliği'ndeki en büyük güçtür ve AB aracılığıyla da kendi hedeflerini gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Tarihi gelişmeler sonucu ortaya çıkan Alman militarizmi, şovenizmi ve intikamcılığı onu özellikle tehlikeli hale getirmektedir. Bizim Alman emperyalizmine karşı mücadelemiz fakat aynı zamanda bir bütün olarak emperyalist dünya sistemini hedeflemektedir. Birleşmiş Milletler, NATO, Dünya Bankası gibi uluslararası kuruluşlar bu sistemin egemenlik araçlarıdır. Bunlar tüm emperyalistlerin genel çıkarlarını ezilen halklara, uluslara ve proleterlere dayatmaktadır.

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ

Sermayenin ve sömürünün enternasyonalliğinin karşısına biz bütün ülkelerin işçilerin enternasyonalizmini çıkarıyoruz. Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz! Üçüncü Enternasyonal'in bu çağrıları bugün de bize yol gösteren şiarlardır.

Bu, emperyalist ülkelerin proletaryası açısından, bağımlı ülkelerin proleterleri ve ezilen halklarıyla koşulsuz dayanışma ve mücadele birliği demektir. Bu, her şeyden önce "kendi" Alman emperyalizmimizin ezilen ülkelerdeki pis işlerini teşhir etmek, bunlara karşı mücadele yürütmek ve bunlara Almanya'da Sosyalist devrimi gerçekleştirerek son vermek demektir.

Pratikte bu mücadele birliği emperyalist burjuvazinin bizim saflarımız içine taşıdığı şovenizme karşı "endüstriyel ulusların üstünlüğü", "doğuştan daha verimliliği" vb. palavralarına karşı mücadele yoluyla sağlanabilir. Emperyalist burjuvazi, bu yalanları yayarken proletarya içindeki işçi aristokratı katmanlara, sendika bürokrasisine, yüksek ücretli belirli kalifiye işçi katmanlarına dayanmaktadır.

Biz siyasi mücadelede öncelikle kendi emperyalizmimize, Alman emperyalizmine saldıran ve emperyalizmi bir bütün olarak zayıflatan kurtuluş hareketlerine pratik destek sunma görevine sahibiz. Biz her milli kurtuluş hareketini değil, yalnızca emperyalizmi zayıflatan devrimci kurtuluş hareketlerini destekleriz.

Yaratılacak olan örgüt bir "Alman Partisi" olmayacaktır. O proleter enternasyonalizmine sadık bir parti olacaksa, Almanya'da yaşayan çeşitli milliyetlerden Komünistlerin partisi olmak zorundadır. O, Almanya'da proleter devrim için mücadele eden bütün milliyetlerden kadın erkek işçileri kendi bağrında birleştirmek, örgütlemek zorundadır. O, en başından itibaren Kürt, Boşnak, Sırp, Türk, Hırvat vb. milliyetlerden işçiler için özel örgütlenme biçimleri geliştirmek, her milliyetten işçilerin kendi ana dillerinde propaganda ajitasyon yapma görevini önüne koymak zorundadır. Almanya'da faaliyet yürüten çeşitli ülkelerden anti-faşist, devrimci, komünist örgütlerle de proleter enternasyonalisti bir işbirliği geliştirilmek zorundadır.

TEMELİMİZ

Bizim çıkış noktamız Marksizm-Leninizm'in klasikleri olan Marks, Engels, Lenin ve Stalin tarafından yaratılan ve geliştirilen Marksizm-Leninizmin teorisidir. Bu teori, enternasyonal işçi sınıfının kanlı sınıf mücadelesi deneyimlerinden elde edilen bilgilerin genelleştirilmesidir ve devrimci pratik için eylem kılavuzudur. Paris Komünü ile başlanan eseri sürdüren ve insanlık tarihinde yeni bir sayfa açan Rusya'daki Büyük Sosyalist Ekim Devrimi bize örnektir. Bu devrimin deneyimi, Çin'de Yeni Demokratik Devrimin ve Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ve Arnavutluk Devrimi'nin deneyimleri oportünizme ve modern revizyonizme karşı mücadelede belirleyici silahlardır. Enternasyonal Komünist Hareketin birliğinin sağlanması görevini de, bütün gücümüzle katkıda bulunmaya çalışacağımız bir görevimiz olarak görüyoruz.

Bunlar kısaca bu gazetenin görevleri ve amaçlarıdır. Önümüzdeki sayılarda kuşkusuz ağırlıklı olarak tek tek mücadele görevlerimiz konusunda daha derinlemesine tavır takınacağız.

Biz bu gazeteyle Bolşevik Parti'nin programını tartışarak yaratacak, yaratılması gereken örgütün örgütsel sorunlarını ele alacak, kadroların yetiştirilmesi ve örgütsel yapının oluşturulması görevlerini çözmeyi önüne koyacak bir forum yaratmak istiyoruz. Gazete aynı zamanda ilgi duyan komünist eğilimli grup ve bireylere de bir tartışma forumu sunacaktır. O, böylece Marksist-Leninistlerin kazanılmasına ve birleştirilmesine hizmet edecektir. Siyasi konuların, siyasi eylem haberlerinin, programatik sorunlar üzerine tartışmanın çeşitliliği ve zenginliği önemli ölçüde, kendi katkılarını aktif olarak gazeteye sunan ve bu gazeteye ilgisini haber, öneri, yazılarıyla gösteren bir okuyucu kitlesi bulmamıza bağlıdır.

"YA SOSYALİZM YA BARBARLIK İÇİNDE BATIŞ"
(1918, AKP Program'ından)
Bu bizim şiarımızdır!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

▲

8 Mart eylemlilikleri...

Bu yıl, 8 Mart ile ilgili olarak Merkezi Kadın Komisyonu tüm kadın ve erkek yoldaşlara yönelik bir çağrı yayınladı. Ayrıca yine merkezi olarak kuşlamalar hazırlandı. Çeşitli çalışma alanlarında bölgesel bildiriler hazırlandı. Bildiriler ve kuşlamalar çeşitli alanlarda yapılan miting ve yürüyüşlerde çok miktarda kullanıldı. Çeşitli alanlarda 8 Mart eylemlilikleri içine Bolşevik görüşler, bu araçlarla taşındı. Bazı alanlarda düzenlenen 8 Mart yürüyüş ve mitinglerine pankartlarla katılındı.

Bunun dışında bazı çalışma alanlarında seminerler düzenlendi ve kültürel faaliyetlerin de sergilendiği ajitasyon-propaganda toplantıları yapıldı.

Aşağıda bölgesel bildiri ve kuşlama örneklerini yayınlıyor ve gelen kimi haberleri sunuyoruz.

8 Mart eylemleri hakkında...

Bu 8 Mart'ta devrimcilerden feministlere, düzen partilerinden sendikalara kadar her kesim, çeşitli eylemler düzenledi. Ve bu, bütün bir hafta boyunca sürdü. Bu eylemlerin bir bölümüne biz de katıldık. İzlenimlerimizi aşağıda aktarmak istiyoruz:

–3 Mart'ta bir bölgede bizim düzenlediğimiz ajitasyon-propaganda gecesi.

Programda dia gösterisi, tiyatro (bir ev kadını üzerindeki baskıları, erkek şovenizmini canlandıran bir oyun), türküler, folklor, şiir vb. vardı. Başlangıçta 8 Mart'ın tarihçesini anlatan bir konuşma yapıldı. Dia eşliğinde bir konuşma yapıldı. Bu konuşmada, "Komünistlerden Kadınlara Çağrı" şiirinden parçalar da vardı. Programda, kısa bir sorular ve tartışma bölümü de vardı. Birkaç kadın arkadaş konuştu.

Geceye kitle katılımı çok iyiydi, ... üzerinde insan vardı ve ... üzerinde kadın vardı. Salona "Yaşasın 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü!" pankartı ve "Kahrolsun erkek egemen sistem!" yazılı bir doviz asılmıştı. Olumsuz olan, gecenin spikerliğini bir erkek arkadaşın yapmasıydı. Gerçi iki kadın arkadaştan oluşan bir divan vardı, fakat onların hiçbir fonksiyonu olmadı. Bir başka olumsuzluk, "Ev işleri ücretlendirilsin!" bildirisiyle ... oraya getirilmiş olmasına rağmen dağıtılmamasıydı. Bunun gerekçesi olarak söylenen şey, gecenin yapıldığı dernek yönetiminin buna izin vermediğidir. (...)

–Yıldız Üniversitesi'nde yapılan 8 Mart toplantısı.

Bu toplantıya DİSK, İHD ve feministler katıldı. Toplantıya geç katıldığımız için sadece, İHD'li ve feminist kadının konuşmalarını dinleyebildik. İHD'li kadın, özelde Kürdistan'da süren savaş ve Kürt kadınının durumu üzerine durdu. Yaptığı konuşma gayet iyiydi. Feminist kadın ise (Pazartesi grubundan), kendi yaptıklarını anlattı. Tartışma bölümü yoktu. Sadece soru sorulabiliyordu. Gelen sorular çoğunlukla feministlere karşı yöneldi. DİSK adına ise bir erkek konuştu, hem de kadın sorumlusu olarak. Yanında da göstermelik olarak bir işçi kadın getirmişti, o da sadece hayatını anlattı. Feministler ve DİSK kadın sorumlusu erkek, Sosyalizmin de kadınlar için çözüm olmadığını anlattılar. Bizden gelen "peki çözümü siz nerede görüyorsunuz?" sorusuna ise, cevap verme gereğini bile duymadılar.

–9 Mart Cumartesi, Kadıköy'de yapılan yürüyüş ve şenlik.

Emekçi Kadınlar Birliği'nin sendikalara ve çeşitli kitle örgütlerine yaptığı çağrıya karşın, yapılan yürüyüşe esas olarak devrimci ve sol örgütler katıldı. Yapılan çağrıda, yürüyüş ve basın açıklaması yapılacağı söyleniyordu. Başlangıç alanına saat 9'da vardığımızda henüz hiçbir şey belli değildi. Yürüyüşün yapılıp yapılmayacağına, oradaki kitle katılımına bağlı olarak ve tabii ki polisin de, karar verileceği söylendi. Alana giriş çıkışlar tamamen serbestti ve çok az sayıda polis vardı. Saat 11'e doğru epey bir kitle birikti ve yürüyüşe geçildi. Bütün örgütler pankartlarıyla oradaydı.

Biz hazırlıklı bir şekilde alana gittik. İki pankartımız vardı: "Kadınların kurtuluşu devrimi gerektirir, gerisi boş hayaldir!" ve "Kahrolsun erkek egemenliği!". Bunun yanısıra alanda, yürüyüş boyunca ve miting alanında bolca kuşlama yapıldı. Bölgesel bildiri dağıtıldı. Biz ... kişi kadardık. Arkadaşların bir bölümü biraz geç katıldı. Yürüyüş boyunca çeşitli sloganlar attık. Özde 8 Mart ve kadınlarla ilgili sloganlara ağırlık vermeye çalıştık. Bu konuda bütün diğer gruplardan ayrılıyorduk. Diğer gruplar sayıca bizden çoktular ama, 8 Mart yürüyüşü değil, kendi grup reklamlarını yaptıkları bir yürüyüşe çevirdiler. Yürüyüşe toplam katılım 3 bin civarındaydı. Polis sonradan takviye yapmasına rağmen yürüyüşe müdahale etmedi. Yürüyüşün bitiş alanında halay çektik, en son olarak da taşıdığımız "Kahrolsun erkek egemenliği!" pankartının altına "Bolşevik Kadınlar" imzası atıp alana astık.

Eylem bizim açımızdan çok iyi geçti. Çok sayıda genç ve yeni arkadaşın katılması bizi sevindirdi. Olumsuz olan şey,

hem genel olarak yürüyüşte, hem de bizim bloğumuzda kadınların azınlıkta olmasıydı.

(...)

–8 Mart günü Taksim'de bir eylem yapıldı. Buraya geldiğimizde az sayıda "Evrensel" grubunun (EKB-D) Taksim Anıtı önünde toplandığını gördük. Bunlar bir basın açıklaması yaptılar. Aynı yerde ve yanyana CHP, DSP, ÖDP ve DİSK de toplanıp bir basın açıklaması yaptılar. Grupları birbirinden ayırmak zordu. CHP'li kadınlar, "Kadınız, güçlüyüz, Atatürkçüyüz!", "Türkiye laiktir, laik kalacaktır!" sloganlarıyla anıta çelenk koydular. DİSK ise, 15-20 erkekle 8 Mart'ta boy gösterdi. Sadece iki kadın DİSK bildirisi dağıtıyordu. Eylemin gidişatını gördükten sonra, buraya katılmayacağımızı gördük, gücümüz, ayrı bir eylem koymaya da izin vermiyordu. Alanda kuşlama yapıldı.

13 Mart 1996
Bir grup Bolşevik

Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü Adana'da kutlandı!

Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olan 8 Mart, çeşitli illerde yapılan etkinliklerle kutlandı. 8 Mart ilk defa Adana'da yapılan etkinliklerle kutlandı. İlk defa diyoruz, çünkü, bizim bildiğimiz kadarıyla ilk defa bu yıl bir yürüyüş ve miting gerçekleştirildi.

Adana'da bulunan legal partiler, sendikalar ve bazı derneklerdeki kadınların oluşturdukları "Hergün 8 Mart Kadın Platformu" tarafından çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi. Bu etkinliklerden en önemlisi 9 Mart günü düzenlenen yürüyüş ve miting idi.

Biz Bolşevikler olarak bu yürüyüş ve mitinge katıldık. Yürüyüşte taşımak için hazırladığımız "Kahrolsun erkek egemenliği!" pankartına, yürüyüş başlamadan evvel, listede olmadığı gerekçesiyle polis tarafından elkonuldu. Yalnızca bizim değil, bir dizi pankart polisin hışmına uğradı. Emek Partisi ve ÖDP'nin pankartları da toplatıldı.

Yürüyüşe 3 bine yakın kitle katıldı. Bizim görebildiğimiz kadarıyla, ağırlık kadınlarda değil, erkeklerdeydi. Yürüyüş sırasında atılan sloganların ağırlığını, pasifist ve reformist sloganlar oluşturdu. Mesela; "Analar doğuruyor, savaş yutuyor!", "Silahlar sussun, ateşkese uyulsun!", "Kirli savaşa son!", "Barış hemen şimdi!", "Yaşasın barış!". Kadınlara yönelik çok az slogan atıldı. "Özgür toplum, özgür kadın!", "Kadın-erkek elele özgürlüklere!" sloganları, en çok atılan sloganlardı. Atılan sloganların pasifist ve reformist olmasının en önemli nedeni, yürüyüşün en kalabalık kortejinin HADEP'lilerden oluşmasıydı. HADEP'in Kürt sorunu konusunda izlediği pasifist çizgi, atılan sloganlara yansıdı ve ağırlığı oluşturdu.

Biz de kendi sloganlarımızı attık. "Yaşasın 8 Mart!", "8 Mart seni yaşatacağız!", "Kahrolsun erkek egemenliği!", "Kahrolsun erkek şovenizmi!", "Kadın erkek elele, demokratik devrime!", "Eşit işe, eşit ücret!", "Ya barbarlık, ya Sosyalizm!", "Faşizme ölüm, tek yol devrim!" vb..

Son olarak şunu da belirtmek istiyoruz: "Kahrolsun erkek egemenliği!" pankartı ve sloganı, erkekler tarafından tepki gördü. Doğrudan müdahalede bulunulmadı ama, bakışlar çok şey ifade ediyordu. Yer yer "feministler de gelmiş" diyenler de oluyordu. Bu durum bize, "sol" çevrede de erkek egemenliğinin, erkek şovenizminin hakim olduğu tespitimizin ne kadar doğru olduğunu pratik bir örnekle gösterdi.

Yaşasın Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü 8 Mart!

EMEKÇİ KADINLARIN KURTULUŞU İÇİN DE TEK YOL DEVRİM!

BOLŞEVİK PARTİ KADIN KOMİSYONU

8 Mart ve kadın sorunu üzerine düzenlediğimiz seminer üzerine...

Bu yıl yürüyüş ve mitinge katılım dışında bir de seminer düzenledik. ... Derneğinde düzenlediğimiz seminere, büyük çoğunluğu kadın olmak üzere ... kişi katıldı. 8 Mart'ın anlam ve önemi, dünyada ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de emekçi kadınların durumu, talepleri, kadın sorununun çözümü vb. konularını işleyen yazı, bir kadın arkadaş tarafından okundu.

Başka bir kadın arkadaş, Brecht'in "İki Çeşit Kadın Eli" adlı şiirini okudu. Çalışan ve çalışmayan kadınların durumu üzerine, başka bir arkadaş hazırlanan yazıyı okudu. Bu yazı ardından "Komünistlerden Kadınlara Çağrı" şiiri okundu. Bu şiir uzun süre alkışlandı.

Tartışma bölümünde konuşan kadınlar, kendi ezilmişliklerinden yola çıkarak örnekler verdiler. Bağımsız kadın hareketini savunan bir kadınla tartışma yürütüldü. Saz eşliğinde türküler söylenerek seminer başarıyla tamamlandı.

Bu seminer, bize şu gerçeği gösterdi: Hazırladığımız yazılarda işlenen konular açısından seviye yüksekti. İlk defa böyle bir seminere katılanlar açısından bir dizi sorunun anlaşılamamasını gayet doğal buluyoruz. Bu tür seminerleri, katılanlar açısından daha anlaşılır kılmak için kullandığımız dili, daha da sadeleştirmeliyiz. Daha da anlaşılır kılmalıyız. Gelecekte buna dikkat edeceğiz.

13.03.1996
Adana'dan bir grup
Bolşevik Partizan okuyucusu. ▲

8 Mart etkinlikleri üzerine!

Bu yıl 8 Mart'ın "Uluslararası Proleter Kadınlar Günü" ilan edilmesinin 86. yıldönümüydü. Biz Bolşevikler 8 Mart'ın 86. yıldönümünde şu eylemlilikleri gerçekleştirdik:

8 Mart'la ilgili olarak bir bölgesel bildiri çıkarıldı. 8 Mart'ta Nürnberg'te çeşitli kadın gruplarının yer aldığı bir yürüyüş yapıldı. Bu yürüyüşte Bolşevik Parti Merkezi Kadın Komisyonu'nun çıkardığı Almanca bildiri dağıtıldı. Yürüyüşü feministler düzenlemişti. Yürüyüşçülerin toplam sayısı 130 civarındaydı.

9 Mart 1996 günü, şehir merkezinde bir miting yapmayı planlıyorduk. Fakat yerel seçimler bahane edilerek, miting izni verilmedi. Bunun üzerine şehir merkezinde yayın masası açmayı kararlaştırdık.

9 Mart günü yayın masamızı açtık. Yayın masasında kadın sorunu ile ilgili görüşlerimizi açıklayan broşürleri sergiledik. Masanın etrafına pankartlar astık. Ayrıca yoğun bir şekilde bildiri dağıtımını yaptık. Toplam 2200 adet bildiri dağıttık.

Şehir merkezindeki başarılı eylemimizden sonra, akşam saatlerinde kültür derneğinde kadın sorunu üzerine seminer verildi. Divandaki konuşmacı kadın yoldaşların öne çıkardıkları noktalar şunlardı:

1- 8 Mart'ın doğuşu ve gelişimi,

2-Neden kadın sorunu,

3-Kadın sorunundaki bugünkü temel görevlerimiz.

Divandaki yoldaşların konuşmaları sona erdikten sonra, öncelik kadın yoldaşlara verilmek üzere söz hakkı verildi. Bir genç kadın yoldaş, erkek şovenizmi üzerine durdu. Bir genç kadın yoldaş, kadının kurtuluşu sorunu ve Komünist Kadın Hareketi üzerine konuştu. Bir kadın yoldaş, feminizmin çıkışı ve feminizmin ne olduğu sorunu üzerine görüş belirtti. Başka bir kadın yoldaş, Bolşevik Parti'nin kadın sorunundaki gelişimini anlattı. Kadın yoldaşlarımızın bu konuşmaları, toplantıya katılanlar tarafından ilgiyle izlendi.

Kadın yoldaşların konuşmalarından sonra, erkeklere söz hakkı verildi. Konuşan bazı erkek arkadaşlar çok ilginç görüşler savundular. Konuşmacılardan bir arkadaş, Kuzey Kürdistan'da batıya oranla kadının durumunun daha iyi olduğunu, gerilla olan kadınların zate.

Yaşasın 8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

✓ Ev işi ücretlendirilsin!
✓ Çalışabilir durumdaki herkese iş ve işsizlik sigortası!
✓ Kapitalist zamlar derhal geri alınsın!
✓ Kürt kadınının özgürlüğü için de barış, devrimle gelir!

Hayatı günbegün çekilmez hale getirilen emekçi kadın!
Kadın-erkek tüm ezilenler...

Yokluk, yoksulluk, açlık, işsizlik, u-lusal baskı ve cinsel baskı altında inleyen kadın arkadaş... Bu 8 Mart'ta da senin için yine iyiye yönelik birşeyle karşılaşamıyorsun. Bütün palavralara rağmen şöyle bir dünyaya ve ülkemiz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'a baktığımızda, sadece, yaşamımızın nasıl daha da acılı hale getirildiğini görürüz.

Barış, demokrasi, eşitlik ve özgürlük... Bunlar, erkek egemen emperyalist-gerici dünya sisteminin ağzından düşürmediği laflar. Ama bunlardan eser yok! Onların ürettiği sadece laftır!

Onlar "barış" diyorlar, oysa her bölgede savaş var. Bu savaşlarda en fazla acıyı çeken, savaşlarda toplu tecavüzlere uğrayan yine emekçi kadınlar oluyor!

Onlar lafta işsizlik sorununu çözüyorlar, ancak işsizlik çığ gibi artıyor. Bu iddiayı çokça dile getiren burjuvazi, en gelişmiş "sanayi ülkeleri" sayılan emperyalist devletlerde, bir kaç yıl öncesinde, yüzde 3-5'lerde seyreden işsizliğin oranının yüzde 10-20'lere yükseldiğini görüyoruz. Kapı önüne atılıp işsiz bırakılanların en başında ise, her zaman olduğu gibi, yine kadınlar geliyor!

Onlar "demokrasi, özgürlük ve eşitlik" diyorlar. Burjuva-demokratik hakların en gelişmiş olduğu emperyalist ülkelerde de içfaşistleşmeyle, tam tersini uygulamada hızla yol alıyorlar. Buralarda da copların, gözaltıların, yasakların vb. vb. günbegün yaşamın bir parçası haline getirildiğini televizyonlardan da izleyebiliyoruz. Kadın hakları açısından sözde "iyi" olan bu ülkelerde durum giderek kötüleşiyor, emekçi kadınlar yine ezilenler içinde en fazla ezilenler konumunda. kalıyor.

İşçi-emekçi kadın ve erkek arkadaşlar!

Ücretli kölelik sisteminin, erkek egemen emperyalist dünya sisteminin hakim olduğu her yerde; ne demokrasi, ne barış ve ne de eşitlik olamaz. Bütün bunlar ancak devrim ve sosyalizmle gelebilir ve gelecektir. İlk ve gerçek olarak; Lenin ve Stalin'in öncülüğündeki Sovyet Sosyalist Büyük Ekim Devrimi deneyimi, yanlızca bilimsel sosyalizmle birlikte demokrasi, barış, özgürlük ve eşitliğin gelebileceğini gösterdi.

Emperyalist dünya sisteminin bir parçası, uzantısı olan faşist TC devletinde bizlere reva görülenlere, hergün yaşamak zorunda bırakıldığımız çilelere bakıldığında da bütün kötülükler görülebilir. TC devletinin sözcüleri de "demokrasi, barış, özgürlük ve eşitlik" laflarını ağızlarından eksik etmiyorlar. Milli Güvenlik Kurulu'yla, yüzde yüze yakını erkek olan "Büyük" Millet Meclisi'yle, kadınlara karşı **eşitsizliğin** hukuki açıdan düzenlemesinin ifadesi olan erkek egemeni "ANAyasa"sıyla, kısacası her yönüyle, faşist olan TC devletinden nasıl olur da (kadınlar için de) demokrasi, barış, özgürlük ve eşitliğin sağlanacağı beklenebilir? Asla, asla! Şimdiye kadarki

kurtulduğunu vs. söyledi. Aynı arkadaş, kadınların sadece 8 Mart'ta hatırlandığını, bu toplantıdan sonra da aynı şeylerin devam edeceğini belirtti. Aynı yöndeki görüşü, Partizan taraftarı bir arkadaş da savundu. Aynı arkadaş, sadece 8 Mart'ta divana iki kadının oturtulmasıyla sorunun çözülemeyeceğini söyledi. Emperyalist sistemde kadınlar ezilmekte ve sömürülmektedir. Emperyalizm aynı zamanda, kadınlar üzerindeki erkek egemenliğidir. Emperyalizme bağımlı ülkelerde ise, kadınlar sınıfsal, ulusal ve cinsiyetçi baskılar altında ezilmekte ve köleleştirilmektedir.

Kürt kadını ise, feodal gelenek ve törelerin altında yaşamını sürdürmektedir. Kürt kadını ailenin ücretsiz kölesi, kan davasının barış hediyesi, çocuk doğurma makinesidir. Kuzey Kürdistan'da başlık parası, çok karılılık, zorla evlendirme, namus belası, koca, ağabey dayağı vb. günlük vakalardır. Kürt kadınının batıya oranla iyi bir durumda olduğunu savunmak, gerçeklere gözünü kapamaktır. Ayrıca kadınlar her yerde ezilmektedir. Batı'da da kadınlar ikinci sınıf insan konumundadır.

Bolşevik Parti, kadınları sadece 8 Mart'ta hatırlamamaktadır. Çizilen bu resim, Bolşevik Parti'nin gerçek resmi değildir. Çünkü, Bolşevik Parti'nin kadın sorununda Marksist-Leninist bir

---

73 yıllık TC devleti böyle birşey gerçekleştirmedi ve bundan sonra da gerçekleştirmeyecektir.

"Allah baba" ve erkek peygamberlerin, var **olmayan** "cennet"te kadınlara vadettiği huriliğin de kadınları kurtaramayacağına göre, geriye tek kurtuluş yolu kalıyor:

Yetti artık! demek gerekiyor. Ne bu sistemde köle kalmaya ve ne de (olmayan) "öbür dünya"da erkeklere kevser şarabı sunan huriler olmaya niyetimiz var! demek gerekiyor.

Biz, işçi-emekçi kadınıyla-erkeğiyle tüm ezilenlerin kuracağımız yeni bir dünyaya; gerçekten demokrasinin, eşitliğin, özgürlüğün ve barışın sağlanacağı, insanın insan tarafından sömürülmeyeceği ve baskı altına alınmayacağı, ezenin olmadığı, dolayısıyla ezilenin de olmadığı, bir dünya istiyoruz. Biz, kadınıyla-erkeğiyle, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm ezilenler birleştiğimizde, ki bu da mutlaka gerçekeleşecek, işte o zaman gerçek olan biricik dünyamızı, bilimsel sosyalizmin yolgöstericiliğinde mutlaka kuracağız. Emekçi kadınların bu 8 Mart'ta da söyleyeceği şudur:

Ey köhnemiş düzenin sahipleri ve düzenin bekçi köpekliğini yapanlar!

–Sizin sisteminizin ürünü olan feodal-burjuva saltanatınız yetti. "Başlık parasının bakireliği koruduğu"nu söyleyecek kadar alçalıp, bizim bir mal gibi alınıp-satılabileceğimizi savunan zihniyetin sahibi olan sizlerden, bize bir hayrın gelmeyeceğinin bilincindeyiz.

–Erkek egemen sisteminize oy vermemizi sağlamış olmakla güya "eşitlik"in artık varolduğuyla övünen, eşitliğin sağlandığı şeklindeki sahtekarlığınızın bilincindeyiz. Kağıt üzerinde bile eşitliğin yasal düzenlemelerini de yapmayacağınızı gayet iyi biliyoruz.

–Kadınlara atılan erkek dayağının "sevgiyi artırıcı etmen" olduğunu utanmadan ve sıkılmadan gazetelere beyanatlarla ilan eden, kadınların dövülmesini meşrulaştıran sizlerden beklenecek iyi yönde bir şeyin olmayacağının bilincindeyiz. İşkenceyi, tecavüzü sistematik olarak uygulayanlardan, zaten bundan başka bir tavırı beklememek gerektiğini de biliyoruz.

–Türk olmayan ulus ve milliyetlerden kadınlara yönelik ırkçı-şoven temeldeki aşağılama ve baskılarınızdan, Kürt ulusuna ve özelde de Kürt kadınlarına yönelik katliamlarınızdan biliyoruz ki, ırkçılardan, faşistlerden ezilen ulus ve milliyetlerden kadınlar için de iyiye dair bir şey beklenemez.

–**Eşit işe eşit ücret** vermeyi savunmanın kenarından köşesinden bile geçmeyen ve geçmeyecek olan sizlerden; eşit işe eşit ücreti gerçekleştirmek için, üretim araçları üzerinde özel mülkiyete sahip olan kapitalist sisteminizden kurtulmanın yolunun ancak ve ancak devrimle geleceği bilincindeyiz.

–Çalışabilir durumdaki herkese/her kadına iş hakkı vermeyerek ve işsizlikte kadınları her zaman en başta tuttuğunuz erkek şovenisti sisteminizin; ev işlerini yapan emekçi kadınları ücretlendirmeyerek, (örneğin işsizlik parası dahi ödemeyerek) bizleri "ev kölesi" yapan devletinizin, işsizliğe çare bulmak diye bir derdi olmadığının bilincindeyiz.

–"Daha fazla sömürü-daha fazla kâr" üzerine kurulu kapitalist sisteminizin ürünü olan zamlarınızla, öncelikle de emekçi kadını yıkıma götüren sömürü sisteminizin sonunu hazırlamak gerektiğinin, başka türlü zamların son bulmayacağının da bilincindeyiz.

–Ve... gösterilerimize, basınımıza, örgütlenmemize yargılı-yargısız infazlarınızla saldıran, emperyalizmin uşağı-işbirlikçisi, sömürgeci, komprador faşist TC devletinizin, biz emekçi kadınlar başta olmak üzere, tüm ezilenlere düşman olduğunu biliyor ve bu yüzden de sizden herhangi bir medet ummuyoruz! Artık yettiniz! Sınıf bilincimizi her geçen gün biraz daha arttırırarak ve sizden devrimle kurtulmanın yolunu, her geçen gün biraz daha iyi kavrayarak geliyoruz ve haykırıyoruz:

Toplumun yarısı olan biz işçi-emekçi kadınlar, erkek işçi-emekçilerle omuz omuza vererek; erkek egemeni sisteminizi, "devlet baba"nızı; silahlı devrimle paramparça edecek olan ve demokrasi, özgürlük, barış ve eşitliği gerçekten getirecek olan Devrim ve Sosyalizm mücadelesine bütün benliğimizle sarıldık, sarılıyoruz.

Ezilen kadın arkadaş sana sesleniyoruz: Bu mücadele senin de mücadelendir. Kurtulmak istiyorsan eğer bu cehennemden, mücadeleni kendi eline al ve saflarımızda ol!

KADINLARIN KURTULUŞU DEVRİMİ GEREKTİRİR, GERİSİ BOŞ HAYALDİR! ▲

çizgisi ve buna uygun bir çalışması vardır. Bolşevik Parti, kadın sorunundaki bu çizgisini pratikta uygulamakta ve doğrunun hakim kılınması için mücadele vermektedir. Çizilen bu resim, Bolşevik Parti için değil, TKP/ML vb. örgütler için geçerlidir.

Düzenlediğimiz toplantıya 45 kişi katıldı. Katılımcıların 17'si kadındı. Kadınların erkeklere oranla az olması üzücüydü. Bu durum, bize bir kez daha, kadın çalışmasında yapmamız gereken çok şey olduğunu gösterdi.

12 Mart 1996 ▲

Berlin'de 8 Mart...

Bu sene Berlin'de 8 Mart diğer senelere göre oldukça sessiz geçti. Çeşitli eylembirlikleri üzerine tartışılmasına ve buralarda somut olarak eylembirlikleri aranmasına rağmen, çeşitli inisiyatiflerin yönelim ve içerikleri bakımından herhangi bir eylem yapmak mümkün olamadı. Bazı devrimci kadın gruplaşmalarının bu yılki esas hedefleri de YJVK'nın çağrıda bulunduğu Bonn'da düzenlenen eylemdi.

Kendi gücümüze dayanarak şunları yaptık: Bizimle birlikte çalışmak isteyen "az sayıdaki "Antifaşist kadınlar" adlı oluşumla birlikte bir bildiri çıkardık. 8 Mart'ta bu kadınlarla birlikte, PDS ve Yeşiller düzenlediği yürüşte bu bildirileri dağıttık ve kendi ajitasyon-propagandamızı yaptık. Bir eğitmen okulu ve bir fabrika önünde bildiri dağıttık. Pazarda ve semt merkezinde bildiri dağıttık ve yayın sattık. Daha sonra kadın arkadaşlarımızla birlikte toplandık; içerikler ve yapılan eylemler üzerine tartıştık. Eylemleri değerlendirdik. Aynı gün akşamı, feminist/otonom kadın ve lesbiyenlerin düzenlediği bir kadın eğlencesinde ve DİDF'in düzenlemiş olduğu başka bir eğlencede bildiri dağıtıp yayın sattık.

Genel olarak eylemlere katılım oldukça düşüktü. Şu anki politik durumda, gerçek bir devrimci kadın hareketi, ancak komünist kadınların bilinçli çabalarıyla gelişebilir.

Komünist kadın hareketi için tüm gücümüzle kadınları devrime, Komünizme örgütleyelim. Komünist safları güçlendirelim!

23.03.1996

Kadın grubu. ▲

Filipinler Kadın Örgütü Makibaka

Aşağıda Filipinler Kadın Örgütü Makibaka'nın dünyanın devrimci ve ileri kadınlarına seslenen 8 Mart mesajını yayınlıyoruz.

Makibaka, 8 Mart'ı emekçi kadınların günü olarak görüyor ve onun bu özüne sahip çıkıyor. Makiba'nın temsilcisi Coni Ladesma'nın demecinde Filipinli kadınların bu sınıfsal öze sadık kalarak bu yıl 8 Mart eylemlerinde "Emekçi kadınlar, haydi ileriye, mücadeleye!" şiarını yükselttikleri belirtiliyor. Filipinlerde bu yıl çeşitli devrimci örgütlerden kadınların çeşitli ortak eylemler düzenlediğini söylüyor. Bunlar arasında en önemlisi Filipinler kadın örgütlerinin ulusal birliği GABRİELA'nın düzenlediği yürüyüş.

8 Mart günü Filipinler'in başkenti Manila'da düzenlenen yürüyüşe toplumun çeşitli katmanlarından, işçi, köylü, öğrenci, genç, öğretmen vb. binlerce kadın katılmış.

Filipinler Kadın Örgütü "Makibaka"dan dünyanın devrimci kadınlarına 8 Mart mesajı...

MAKİBA adına (Yeni Kadınların Ulusal Hareketi) Uluslararası Kadınlar Günü kutlamalarınızı devrimci saygıyla selamlarız. Bu günde bütün dünyadaki devrimci kızkardeşlerimize ve diğer ilerici kadınlara elimizi uzatıyoruz ve bütün dünyada yeniden canlanan anti-emperyalist ve sosyalist hareket için mücadelemizi vurguluyoruz.

Bir taraftan kutlama törenleri düzenlerken, diğer taraftan da emperyalist egemenliğin zincirlerini kırmak için mücadele ediyoruz. Çünkü kadınların sömürülmesinin ve ezilmesinin sorumlusu odur. Kapitalist dünya sisteminin krizi sürüyor. Dünya ekonomisi sürekli bir gerileme içinde ve ufukta bir değişiklik görülmüyor. Artı-üretim krizi anarşi ve kaosa yol açıyor. Milyonlar işyerlerini kaybediyor veya gelirlerinin birdenbire son derece düştüğünü tespit ediyor. Ve bunlardan en ağır şekilde etkilenen kadınlar oluyor. Çoğunluğu oluşturan işçi ve tarım işçisi kadınlardır. Tekelci kapitalistler bu dünyada yaratılan artı-değerin muazzam bir bölümünü onların sırtından elde ediyor. Sınıfsal konumlarından dolayı emekçi kadınlar kurban durumuna düşürülüyor, salt emperyalist sömürünün kurbanı değil, onlar aynı zamanda baskının tüm biçimlerine, cins, ırk ya da dinsel baskılara maruz kalıyor.

Bu günde geçmiş dönemlerin mücadeleci kadınlarını anıyoruz, emperyalizme akla gelen her türlü yol ve biçimle vurdukları darbeleri, onların mücadele ruhunu, örgütlülükten gelen güçlerini, kurdukları ittifakları ve ortak eylemlerini anımsıyoruz.

Filipinler'de ulusal demokratik hareket içindeki devrimci kadınlar kadınların tüm alanlarda kurtuluşu için mücadele eden devrimci bir hareket geliştirdiler. Onlar aynı zamanda kadınların da çıkarı olan halkın genel çıkarları için de mücadele ediyorlar. Filipinli kadınların kurtuluşu Filipin halkının geniş kitlelerinin kurtuluşuyla kopmaz bir şekilde bağlıdır.

MAKİBAKA bu günde, dünya çapında devrimci ve ilerici kadınları selamlar, emperyalizmi ve gericiliğin tüm biçimlerini mağlup etmek ve sosyalist devrim yolunda ilerlemek için güçlerimizi birleştirmenin ve birbirimizi mücadelede desteklemenin önemini vurgular. Çünkü, ancak baskı ve sömürü düzeninin yok edilmesiyle kadınların gerçek kurtuluşunun yolu açılabilir.

Makabayang
Kilusan NG
Bagong Kababaihan
(Makibaka)

8 Mart 1996 ▲

8 MART 1996: ULUSLARARASI EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ!
İŞÇİ VE EMEKÇİ KADINLAR: KÖLELİK KADER DEGİLDİR!
DEVRİM IÇIN ÖRGÜTLENİN!

Türk, Kürt,Arap, Ermeni, Laz, Çerkez, Roman, Abaza,Rum vb. ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar! Genç kadınlar! Kadın devrimciler! Kadın yoldaşlar!

8 Mart uluslarası emekçi kadınlar günü geliyor! 8 Mart 1908'de, New York'lu binlerce kadın Tekstil işçisi, "çalışma sürelerinin kısaltılması", "ücretlerin artırılması" için greve gittiler. Kadın işçilerin bu onurlu direnişi kanla bastırıldı. Fabrikaya kilitlenen kadınlardan, çıkan yangında 129 kadın işçi yanarak can verdi. Ama emekçi kadınların mücadelesi bitmedi.

Yanarak can veren 129 kadın işçinin bedeninden, 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü alevlendi. 1910 yılında Kopenhag'da toplanan Sosyalist Kadınlar 2. Enternasyonal Konferansında, Komünist Kadın Hareketinin ölümsüz önderlerinden Clara Zetkin'in önerisi üzerine, dokumacı kadınların onurlu direniş günü olan 8 Mart, uluslararası emekçi kadınlar günü ilan edildi. O günden bu yana 8 Mart tüm dünyada, ezilen ve sömürülen işçi ve emekçi kadınların emperyalizme,erkek egemenligine,faşizme, ırkçılığa, şövenizme ve her türden gericilige karşı, uluslararası 'birlik' 'mücadele' ve 'dayanışma' günü olarak kutlanmaktadır. 8 Mart'ın temelinde,işçi ve emekçi kadınların mücadele gelenegi yatmaktadır.

İşçi ve emekçi kadınlar!!

Bütün dünyada erkek egemen emperyalist dünya sisteminde emekçi kadınların durumu giderek kötüleşiyor.Açlık ve sefalet,işsizlik, savaş, fuhuş, doğanın talanı, sömürü ve baskı,faşizm, milliyetçilik vb. emekçi kadınların günlük yaşamının birer parçaları haline geliyor. Emperyalizmin emekçi kadınlara sunduğu ve verdigi şey; savaşlarda tecavüzdür. Ekonomik krizlerde ilk kapı önüne konulan kadınlardır. Fuhuşa itilen ve cinsel tacize uğrayan kadınlardır. En ucuz işgücü olarak kullanılan yine kadınlardır.Eşit işe eşit ücret alamayan yine onlardır. Emperyalist dünya sistemi olduğu sürece, emekçi kadınların acıları, açlık ve sefaletleri bitmeyecektir. Tüm dünyada emperyalist barbarlığın alternatifi vardır. YA BARBARLIK YA SOSYALIZM! Kadınların kurtuluşu alanında seçenekler bunlardır. Sosyalizm emperyalist barbarlıktan kurtulmanın biricik yoludur.

İşçi ve köylü kadınlar! Öğretmen, ögrenci, memur ve ev kadınları!

Türkiye/ Kuzey Kürdistan'da da biz kadınların durumu diğer ülkelerden özde farklı degildir. Artık yeter! Dur demenin zamanı çoktan gelmedi mi? Faşist Türk devleti geçtigimiz günlerde, 'medeni kanunun' kabul edilmesinin 70. yıldönümünü kutladı. Bunların çokca övündükleri medeni kanun bize ne veriyor? Yasal düzeyde bile erkeklerle eşit haklara sahip değiliz.Medeni hukuk kanunu; ikametgah, aile reisligi ve ailenin bakım yükümlülüğü, soyadı, evlilik birliginin temsili, husumet ehliyeti ve hukuki işlemler, evlilik yaşı, mal rejimi, eşlerin meslek ve sanatı, miras, boşanma ve ayrılık konusunda gecici tedbirler,ev eşyalarının paylaşımı, evlilik birligini koruyucu önlemler, resmi nikah, nafaka, gibi konularda biz kadınların aleyhine esitsizliklerle doludur. doludur. Medeni kanun erkek egemen sistemin kadınlar üzerindeki eşitsizlikleriyle doludur.

Bu faşist erkek egemen düzenin bizim yararımıza verebilecegi hiç bir şey yoktur. Ezilen ve sömürülen erkek işçi kardeşlerimizle birlikte, bu faşist düzeni mutlaka devrimle yıkarak ve sosyalizmi kurarak yasal ve toplumsal yaşamda tam hak eşitligine kavuşacağız.

8 Mart 1996'da faşist Türk hakim sınıfları,onların erkek sözcüleri 'kadın günümüzü' kutlayacaklar. Biz kadınların olmayan hakları üzerine övgüler düzecekler. 'Türk kadını'nın ne kadar fedakar olduğunu söyleyecekler.Gözümüzü boyayacaklar. Bu plavralara kanma! Gerçekleri gör!

Ezilenler içinde en fazla ezilen biziz. Ekonomik krizin en ağır yükünü çeken,işçi kıyımında ilk kapı önüne konulan yine biziz.Erkeklerle aynı işi yapmamıza rağmen, daha az ücret alan biziz. Dört duvar arasında ev işi yapan,çocuk bakan, en büyük işi yapan biziz. Bizi körelten bu işler iş olarak bile görülmemektedir. Aile ve toplumda cinsel tacize uğrayan,şiddete ve dayağa uğrayan biziz. Sınıfsal ve cinsel kölelik altında yaşayan biziz.

Kahrolsun cinsiyet ve ücret köleligi! Yasalar önünde tam eşitlik! Kadınların işten atılmalarına son! Her kadına iş ve işsizlik sigortası! Eşit işe eşit ücret! Kadın ücretleri derhal arttırılmalıdır! Her çocuğa yuva! Ev işleri ücretlendirilsin! Ev işleri toplumsallaştırılsın! talepleri 8 Mart 1996'da alanlarda mücadele taleplerimizdir.

Kürt ulusu ve diger milliyetlerden işçi ve emekçi kadınlar!

Hangi ulustan, hangi dinden, hangi ırktan olursak olalım, çıkarlarımız bir, düşmanımız birdir. Faşist Türk devleti! Türk olmayan kadınlar bir de ulusal baskıya maruz kalmaktadır. Kuzey Kürdistan'da yürüyen gerici savaşta en ağır acılara maruz kalan Kürt kadınıdır. Tecavüze uğrayan odur.Yerinden yurdundan zorla sürgün edilen, katliama uğrayan odur. Kürt kadını ağlarken Türk ve diger milliyetlerden kadınlar gülemez! Kürt kadınının özgürlük mücadelesi, diger milliyetlerden kadınların özgürlük mücadelesi olmalıdır. Kürt kadının kurtuluşu için Kürdistan'a özgürlük! şiarı 8 Mart'ta şiarımız olmalıdır.

İşçi ve emekçi kadınlar!

Kurtuluşumuz; özel mülkiyetin, sömürünün, erkek egemenliginin olmadığı, ev işleri ve coçuk bakımının toplumsallaştırıldığı, eşit işe eişt ücretinödendiği sosyalizmdedir.

Sosyalizme varmak erkek sınıf kardeşlerimizle beraber bizim ellerimizdedir. Bunun yolu örgütlü mücadeleden geçmektedir.

Sosyalizmin yolunu açacak olan BOLŞEVİK PARTİ önderliginde demokratik halk devrimidir.Bizi de kurtuluşa götürecek biricik güç olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında yerimizi alalım,örgütlenelim!

KAHROLSUN ERKEK EGEMENLIGI!
KAHROLSUN ERKEK ŞOVENIZMI!
KAHROLSUN EMPERYALIZM,FAŞIZM VE HER TÜRDEN GERICILIK!
KADIN ERKEK ELELE DEMOKRATIK DEVRIME!
EMEKÇI KADINLAR KATILMADAN DEVRIM,
DEVRIM OLMADAN EMEKÇI KADINLAR KURTULMAZ!

Çukurova'da:

BOLŞEVİK PARTİ taraftarları

BOLŞEVİK KADINLAR.

1. yıldönümünde GAZİ...

12 Mart'ta Gazi katliamının 1. yıldönümü dolayısıyla kitlesel bir yürüyüş düzenlendi. Katılan kitle sayısı 30-35 bin civarındaydı. Bu büyük yürüyüşe esas olarak devrimci örgütler egemen oldu. Bütün gruplar büyük bir hazırlıkla bütün güçlerini oraya yığmışlardı. Parti ve grup imzalı büyük pankartlar taşıdılar. Yine herkes birbiriyle yarıştı.

Biz küçük bir grup halinde saat 9'da Gazi'ye vardık. Polis Gazi'yi tam abluka altına almıştı. Otobüs, minibüs, hiçbir aracın Gazi'ye girmesine izin verilmiyordu. Oraya henüz ulaşmadan bindiğimiz belediye otobüsünü durdurdular ve hepimizi aradılar. Bizim yanımızda "Gazi'nin hesabı devrimle sorulacak!" pankartı vardı. ... Pankartımızı bulamamıştı. Gazi'nin yakınına vardığımızda otobüsten indik. Burada tekrar arama vardı. Ancak, yolda arandığımızı söyleyince polis bizi aramaktan vazgeçti ve içeri girdik.

Cemevi önündeki buluşma yerine geldiğimizde ... kişiydik. Orada pankart sopası tedarik ettik, pankartımızı açtık ve yürüyüş kortejine girdik. Uzun bir zaman sonra diğer arkadaşlar da geldi. Ancak toplam ... kişiydik. Ne yapabileceğimizi konuştuk. Yanımızda bez ve kalem vardı. Bezin üzerine "Yaşasın Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)!" sloganını yazıp, bir binanın üçüncü katına astık. Bir başka beze de "Bolşevik Parti" yazdık ve orak-çekiç amblemiyle birlikte astık. Kuşlama yaptık. Duvarlara yol boyunca yazılama yaptık. Dosya kağıtlarına parti ismini yazıp direklere vb. yapıştırdık. Mezarlığa kadar yürüdük ve burada elimizdeki pankartın altına "Bolşevik Parti" yazıp uygun bir yere astık.

Sayıca az olmamıza karşın bu eylemde çok iş yaptık. Bu olumluydu. Yaptığımız işleri fotoğrafla belgelemek için çaba gösterdik. ...

Yürüyüş sırasında gerçi polis müdahale etmedi, ancak helikopterler hep üzerimizde uçtu ve polis kara çarşaf giyip, kadın kılığına girerek yürüyüşçülerin arasına katılmaya çalıştı. Devrimciler şüphelenip kimlik sordular. Bunun üzerine telaşlanan polisler silahla ateş ederek kaçtılar. Arada sırada da uzaktan Türk bayraklarını göstererek provokasyon ortamı yaratmaya çalıştılar. Fakat, kitle provokasyona gelmedi. Komitenin yürüyüşün bittiğine dair yaptığı açıklamadan sonra oradan ayrıldık.

Bolşevik selamlarla

13 Mart'96; Bir grup Bolşevik. ▲

Devrimci Tutsaklara Saldırının Baş Sorumlusu Faşist Türk Devletidir!

TÜM FAŞİST KATLİAM VE SALDIRILARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler!

1996 Türkiye/Kuzey Kürdistan'da giderek derinleşen ve artık ölüm kalım çizgisinde olan cezaevleri gerçeği ülkenin gündeminin orta yerine oturmuş durumda. Nedir cezaevi gerçeği ? Egemenler ve onların eli sopalı bekçi köpekleri neden bu derli korkarlar cezaevlerinden ? Susturmak istedikleri, teslim almak istedikleri nedir ?

Cezaevleri, ve siyasal tutuklu dediğinde akla hemen toplumun en duyarlı, düzene karşı sesiz kalmayan, kavgada açık tavır koyan, sosyal ve sınıfsal mücadelenin önünde yer alan yürekli insanlar akla gelmektedir. Egemenlerin ve onların ağzı salyalı köpeklerinin korktuğu da budur işte. Her türlü kitle iletişim aracıyla, özellikle de hazır olan basın aracıyla cezaevi gerçeğini saptırmaya, kamuoyunda siyasal tutukluyu "terorist-katil" olarak lanse etmeye çalışmaktadır. Toplumun beynini yıkayarak kavganın sıcak alanındaki siyasal tutsağı yalnızlaştırmayı amaçlamaktadır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler!

Cezaevlerinde susturulmak istenen iyi ve güzel olan herşeydir. Çünkü siyasal tutuklu gerçeği haykırdığı için düzenle kavgalı olduğu için, kanayan yaraya neşter kurduğu için içerdedir. Siyasal tutuklu karanlıklara ışık tuttuğu için gerçeğin, güzelin, sevginin kavgasını verdiği için içerdedir. Düzenin gönüllü kalemşörlerinin "ıslahevi" dedikleri bu tabutluklarda "islah" edilmek demek, insanların beyinlerinden iyi ve güzel olan her şeyi silerek, onları bu çürümüş, kokuşmuş düzenle uyumlu hale getirmektir.

Tüm Milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz, Abaza emekçiler!

İşkencecilerin teslim almak istedikleri insanlık onurudur. İnsanın düşünen beynidir, yüreğidir. Kısaca insana özgü olan bütün güzellikleri sonsuza dek tabutluklara gömmektir. Arta kalan onursuz kişiliği yok edilmiş, birer insan ucubesi olacaktır. Ve düzen kendini değiştirmek isteyen en keskin, en duyarlı muhaliflerinden kurtulmuş olacaktır.

Ama onların hesaba katmadıkları birşey var...

Düzene angaje olan üç beş hain-dönek bir taraf bırakılırsa görülecektir ki, siyasal tutuklu inançlarıyla, kavgadaki kararlı tutumuyla, teslim olmaz tavrıyla dimdik ayaktadır, ayakta olacaktır. İnsanlık onuru onun siyasal kişiliğinde bayraklaşmakta, düzene karşı yürüyen tüm insanların, tüm muhalif güçlerin direniş meşalesi olmaktadır.

Tüm ulus ve milliyetten işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Faşist diktatörlüğün giderek sistemleşen insansızlaştırma politikası 12 Eylül rejimiyle ayuka çıkan işkence çığlıkları, toplu insan katliamlarının sayısız örnekleri belleklerimizdedir. Dünün Diyarbakır'ını, Mamağını, Metrisini, Erzurum'unu unutmak mümkün mü ? Askeri faşist diktatörlüğün başı "asmayıp ta besliyelim mi?" dediğinde onların işkenceci maşaları, Diyarbakır'da onlarca insanı katlediyordu. Tüm cezaevlerinde işkence günlük olay haline gelmişti. Ama o gün de direnen ve teslim olmayan onurlu insanlar vardı, bugün de var yarın da olacak. Ve egemen güçler ve onların kudurmuş maşaları, o direnen onurlu insanların kararlılıklarına şaşarak uyuyacak ve ka-

Sivas'ta yaşanan devlet terörü protesto edildi!

24 Şubat 1996 Cumartesi günü, Sarıgazi HADEP belde teşkilatı binasında, "Sivas'tan Gazi'ye Dayanışma Platformu" tarafından Sivas'ta yaşanan devlet terörünü protesto etmek amacıyla açlık grevi başlatıldı. 8 gün süren açlık grevine Grup Domane Dersim ve Grup Munzur türküleriyle destek verdiler.

Açlık grevinin son gününde, 500 kişinin katılımıyla Sarıgazi'de gerçekleştirilen mitingde yapılan basın açıklamasında şu talepler dile getirildi:

–Sivas'ta başlatılan operasyonlar durdurulsun,

–Operasyonlar esnasında zarar gören köylülerin zararı karşılansın,

–Gözaltına alınan tüm köylüler serbest bırakılsın.

Yürüyüş ve miting esnasında, "Sivas faşizme mezar olacak!", "Sivas halkı yalnız değildir!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" gibi sloganlar sıkça atıldı.

4 Mart 1996, İstanbul; Bir BP okuru ▲

---

buslarında hep onları göreceklerdir.

Direnenlerin asla yenilmiyeceği gerçeği hiç susmuyacak olan "insanlık onuru işkenceyi yenecek" şiarıyla gündemde kalacak ve bu şiarı bayrağına yazarak geleceğe taşıyacak onurlu insanlar hep var olacaktır. Ümraniye tabutluğunda onuru şiarlaştıran ve onu canlarıyla ödeyen siyasal tutsaklar gibi, bir direnişi ve sonuçlarını kamuoyuna ulaştırma çabasındayken kalleşçe katledilen Metin Göktepe gibi...

Yeni değil bu oyun! Bu oyun eski oyun! Osmanlıdan kalma oyun! Ümraniye'deki Üsküdar E Tipi Cezaevi'ne 4 Ocak Perşembe günü faşist devlet güçleri tarafından yapılan saldırıda üç devrimci tutsağın ölmesi, çok sayıda tutsağın da yaralanmasından sonra başlayan eylemler diğer cezaevlerine sıçrayarak büyüyor. Tüm yurtta, dalga dalga büyüyen cezaevleri direnişi, faşist devletin kan emen vampirlerini çılgına döndürdü.

Bu ağzı salyalı faşist köpekler çılgına döndü. Devrimci-demokrat avına çıktılar, binlerce devrimci'yi gözaltına aldılar. Gözaltına alınan evrensel gazetesi muhabirini gözlem altında katlettiler.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek, işçiler, tüm devrimciler!

Bu gibi saldırılar yeni değildir. Türkiye/Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ve emekçi yığınları bu gibi saldırıları çok gördü, yaşadı. Bu saldırı da öncekiler gibi sömürücü devlet ve yanlıları tarafından saldırılar hanesine yazıldı. Oysa her şey çok açıktır. Saldırının sorumlusu bellidir. Sorumlu sömürücü faşist Türk devletidir. Bu gerçeği hiçbir demagoji ve yalan beyanlar gizleyemez, buna güçleri yetmiyecektir.

Kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler!

Ve diyoruz ki; işçiler, emekçiler, devrimciler, bu baskı ve sömürü sistemini istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz. Bu baskı ve katliamlara karşı örgütlenmeliyiz.

Görev, bu hak ve özgürlüklerin gasp edilmesinden kurtulmak için, sömürü, zam, zulüm, işkence, katliam, faili mehçul cinayetler ve baskı düzeni ile birlikte faşist Türk devletini yerle bir etmek için işçi sınıfına yol gösterecek, ona önderlik edecek olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında örgütlenmektir.

Tüm devrimciler, yoldaşlar!

Yeter ki, çeşitli milliyetlerden kadın ve erkeklerden işçi sınıfı, ideolojisi olan SOSYALİZM düşüncesini kavrayıp, mücadelesinde yol gösterici kılavuz haline getirsin. Yeter ki, devrimin öncüsü olan işçi sınıfı, diğer emekçileri ve köylülüğü etrafında örgütleyip, yol göstersin. Yeter ki, Demokratik Devrim ve Sosyalizm mücadelesinde, işçi sınıfının yol göstericisi, önderi olan, işçi sınıfının dünya görüşü Marksizm-Leninizm bilimi ile donanmış BOLŞEVİK PARTİ çeşitli milliyetlerden işçi sınıfını önderliği altında mücadeleye çeksin.

Bunlar ve daha birçok görev başarıyla çözüldüğünde, karşı-devrim cephesi, devrim cephesi karşısında <<kağıttan kaplan>> olacaktır.

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, yoldaşlar!

Önümüzde duran bu görevlerin çözümü için, haydi mücadeleye!

BOLŞEVİK PARTİ saflarında DEVRİM VE SOSYALİZM için mücadele saflarını sıklaştıralım.

* DEVRİMCİ TUTSAKLARA SALDIRININ BAŞ SORUMLUSU FAŞİST TÜRK DEVLETİDİR!

* TÜM FAŞİST KATLİAM VE SALDIRILARIN HESABI DEVRİMLE SORULACAKTIR!

* BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi
10.01.1996

KİRLİ SAVAŞ KANA DOYMUYOR!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Kuzey Kürdistan-Türkiye işçi sınıfı!

Her yanı yamalı bohça gibi dökülen kokuşmuş düzenin savaş ağaları Kürdistan'da kana doymayınca savaşın boyutlarını genişletiyor ve emekçi halka kan kusturuyorlar. Amaç giderek yükselen sınıf mücadelesini boğmak, savaşı günlük yaşamın bir parçası olarak iyice kanıksatmak. Çünkü savaş ağalarının tek beslenme kaynağı savaşın akıttığı kan...

Tüm emekçiler, işçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Yıllardır, Kürt ulusunun yükselen ve PKK önderliğinde yürütülen ulusal mücadelesi kanla boğulmaya çalışıldı. Savaş patronları ve onların kalemşörleri her seferinde "Bu bahar bitecek" diyerek, savaşı yeni baharlara yaydılar ve her mevsimi kana boğdular. Artık onlarda biliyor ki, bu haklı davayı Kürt ulusu kazanmadıkça, faşist Türk ordusunun postal sesleri Kürdistan'dan kesilmedikçe, hiçbir baharda bu savaş bitmeyecek, her saldırıya Kürt halkı yeni bir başkaldırıyla cevap verecek. Kürt halkının katledilen yiğit evlatlarının kanları toprağa değdikçe, her taşın dibinden bir kardelen fışkırmakta ve savaş patronlarının korkulu düşü olmaktalar.

İşte bu korkunç kabusu yaşayan savaş patronları uyandıklarında öfkeyle saldıracakları yer arıyorlar... Dağ taş bombalamaya doymayan Waşington çömezleri, şimdi Sivas dağlarını bombalıyorlar. Faşist Türk ordusunun demir ökçeleri Divriği'nin köylerinde çocukların uykularını bölüyor, halka kan kusturuyor. Kürdistan'ın pek çok ilinde köy boşaltmaya doymayan faşist çeteler şimdi Sivasın köylerini insansızlaştırmaya çalışıyorlar.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'li emekçileri, devrimciler!

Faşist Türk devleti ve onun nefes boruları öylesine tıkanmış ki, onca zorlamaya rağmen bunalımı bir türlü çözemiyorlar. Tıkanıyor, seçim diyorlar olmuyor... Seçim yeni bunalımlar, doğuruyor. Kardak krizi yaratılıyor ve süslü Kardak fatihleri yaratılıyor olmuyor. Zam zulüm deyip faturayı emekçi halka ödetiyorlar olmuyor, yama yırtığı kapamıyor. Yeni bunalımlar doğuyor. Anayol diyorlar-babayol diyorlar olmuyor, anasol diyorlar olmuyor. Denize düşen yılana sarılır misali çırpındıkça bunalımın içine gömülüyorlar. Sarıldıkları tek şey "bir çakıl taşı bile vermem" edebiyatı etrafında yoğunlaştırdıkları kirli savaş. Şimdi kirli savaşın zehirli oklarını Sivas halkına çevirdiler. Şimdi Sivas'ta anneleri oğulsuz, çocukları babasız bırakıyorlar. Şimdi Sivas'ta köyleri insansız bırakıyorlar... Şimdi Sivas'ta işkence kol geziyor, şimdi Sivas'ta genç kızlar-kadınlar kirletiliyor. Şimdi Sivas savaş alanı.

Tüm ulus ve milliyetlerden Kadın ve erkek işçiler; size sesleniyoruz!

Bu kan emicilere, bu savaş patronlarına dur demek gerek. Çürüyen bu düzeni savaş ağalarının tepelerine yıkmak gerek. Bu güzel ülkeyi faşizmin çizmelerinden, faşizmin zülmünden cehenneminden kurtarmak gerek. Savaş patronlarına verdiğiniz destek kendinize sıkılan kurşun oluyor. Sessizliği seçmek zülmü seçmektir. Bu cehennemden, bu savaş cehenneminden kurtulmanın tek yolu **BOLŞEVİK PARTİ** önderliğinde mücadeleye katılmak onun önderliğinde örgütlenmektir. **BOLŞEVİK PARTİ** Kuzey Kürdistan-Türkiye kurtuluşa giden yolda rehberdir... **BOLŞEVİK PARTİ** Kuzey Kürdistan-Türkiye. Senin, tüm ezilenlerin kurtuluşunun biricik teminatıdır. Onun önderliğinde savaşa dur de...

KAHROLSUN FAŞIST DİKTATÖRLÜK!

KAHROLSUN SAVAŞ AĞALARI!

YAŞASIN SOSYALİZM VE DEVRİM!

FAŞİZME ÖLÜM TEK YOL DEVRİM!

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi
Şubat 1996

Faşist TC Devleti Yıkılmadıkça Katliamları Da Sürecektir!

BOLŞEVİK PARTİ

Gazi Katliamının Sorumlusu Faşist TC'yi Devrimle Yıkarak Hesap Soralım! Katil Polis!

BOLŞEVİK PARTİ

TC'nin Tarihi Katliamlar Tarihidir! Gazi'in Katliamının 1. Yılı! Hesabını Devrimle Soracağız!

BOLŞEVİK PARTİ

Gazi Katliamının Faillerini Cezalandırmak Ve Tüm Katliamlara Son Vermek İçin Devrimi Seç!

BOLŞEVİK PARTİ

Cezaevlerinde faşist terör...

1996 yılı da faşist katliamlarla başladı. Sömürücülerin yaşamın her alanında emekçilere yöneltiği terörden zindanlardaki devrimci tutsaklar da paylarını aldı.

Kurulduğundan bugüne değin sayısız devrimciyi, demokratı, yurtseveri, komünisti zindanlarda katleden faşist TC, her zamanki terörünü Ümraniye Cezaevinde 1995 Aralık ayından itibaren daha da tırmandırdı. Burjuva medya da bu terörde üstüne düşen uşaklık rolünü oynadı, devletin yeni katliamlarına haklılık kazandırmak için yalan üstüne yalan attı.

4 Ocak 1996'da Ümraniye Cezaevinde, faşist cezaevi idaresi ve jandarma eliyle DHKP-C tutsağı üç devrimci, beyinleri ve ciğerleri parçalanmak suretiyle vahşice dövülerek öldürüldüler. Bu kıyımdan tesadüfen sağ kalabilen 36 tutsak ise beyin kanaması geçirmiş, iç organları parçalanmış, kemikleri kırılmış, dış görünüşleri tanınmaz hale gelmiştir.

Haydarpaşa-Numune ve Kartal SSK Hastanelerine kaldırılan yaralıları merak eden ailelerin, avukatların, demokratik kitle örgütleri temsilcilerinin ve daha bir yığın duyarlı insanın hastanelere yaklaşmaları, tutsakların durumu hakkında bilgi almaları polis tarafından engellenmiştir. Tutsakları tedavi eden doktor ve hemşirelere de dışarıya hastalar hakkında bilgi vermemeleri için yoğun baskı yapılmıştır.

4 Ocak 1996 tarihinde saat 14.00 sıralarında Ümraniye Cezaevindeki katliamı saat 17.00 dolayında haber alan Buca Cezaevindeki tutsaklar, anında, 15 gardiyanı ve üç müdürü rehin alarak maltayı işgal etmek suretiyle protesto eylemine başlamışlardır. Ardından Bayrampaşa (Sağmalcılar) Cezaevinde de maltayı işgal eden tutsaklar, cezaevi 1. müdürünü ve 10 gardiyanı rehin almışlardır. Daha sonra Ankara, Bartın, Ceyhan, Aydın, Tokat-Zile, Yozgat, Konya, Çanakkale, Bursa Cezaevlerindeki siyasi tutsaklar da rehin alma, malta işgali, sayım vermeme biçimindeki eylemlere girişmişlerdir. İstanbul Bayrampaşa Cezaevi ile koordineli biçimde gelişen tüm ülkedeki cezaevlerine yayılan eylemlilikler, devrimci-demokrat kamuoyunun gündemine girmiştir. Dışarıda da tutsak aileleri, demokratik kitle örgütleri, devrimciler yüreklilikle eylemlere destek vermişlerdir.

Biz size İzmir-Buca Cezaevindeki süreci aktaracağız:

Ümraniye katliamından yaklaşık 4 ay önce, aynı vahşi boyutta bir başka katliam 21 Eylül 1995 tarihinde, Buca Cezaevinde 6. koğuşta kalan DHKP-C tutsaklarına yönelik olarak yaşanmıştı. Bu katliam sonucunda 3 tutsak, tıpkı Ümraniye Cezaevinde olduğu gibi, beyinleri ve ciğerleri parçalanmak suretiyle öldürülmüş, çoğu hayati tehlike içinde bulunan 63 kişi de ağır yaralı olarak hastaneye kaldırılmışlardı. Bu vahşet, hakim sınıfların faşist devleti tarafından İzmir Cumhuriyet Başsavcısı, Cezaevi Savcısı, Cezaevi Müdürü, İl Jandarma Alay Komutanının hukuksal sorumluluklarında, jandarmalar ve kimi gardiyanlar eliyle gerçekleştirilmişti. Bu katliam sonrasında, tıpkı Ümraniye'de olduğu gibi, tutsaklara sahip çıkan aileler, avukatlar, demokratik kitle örgütleri, devrimci-demokrat insanlar cezaevi önünde dövülerek gözaltına alınmışlardı. Yaralıların durumu hakkında dışarıya bilgi verilmemiş, hastanelere kimse yaklaştırılmamış, hastane personeline de dışarıya bilgi vermemeleri yönünde baskı yapılmıştır. Hatta yaralılara kan vermek isteyen yurttaşlar hastaneye alınmamıştır.

Bu vahşeti gerçekleştiren kimi jandarmalar, üzerinde tutsakların et ve kanlarının bulunduğu bir halde, kalasları zevkle sallayarak cezaevi bahçesinde dolaşmaya başlamış, "Ne mutlu Türküm diyene!", "En büyük Türkiye!", "Ya sev, ya terk et!" şeklinde faşist sloganlar atarak, bozkurt işaretleri yapmışlardır. Cezaevi bahçesinde ve önünde bulunan Terörle Mücadele Şubesi, Çevik Kuvvet Ekipleri ve kimi gandiyanlar da bu sloganlara eşlik etmişler, hep beraber ulumuşlardır.

Polis ve jandarmanın tutsaklara saldırıları hastanede de sürmüş, yaralıların tedavilerini engellemek amacıyla serum ve kan hortumları kapatılmış, tutuklulara verilen kanlar imha edilmeye çalışılmıştır. Fakat sağlık emekçileri, kan torbalarını katillerin eline geçmesin diye, yaralıların yataklarının içine saklamışlardır. Yine sağlık emekçileri, yaralı tutsaklara yemek yedirmemeleri, onlarla ilgilenmemeleri yolunda tehdit edilmişlerdir. Ancak tüm bunlara rağmen sağlık emekçilerinin, genel olarak tutsaklarla çok olumlu biçimde ilgilendikleri, polis ve jandarmanın "bunlar terörist, bırakın gebersinler!" biçimindeki propagandalarından etkilenmedikleri tutsaklar tarafından daha sonra belirtilmiştir. Vahşice dövülen, kafaları yarılan, yüzleri tanınmaz hale getirilen, kemikleri kırılan, iç kanama ve beyin travması geçiren ve çoğu komada kalan bu insanların tüm acılara karşın gık demeyişleri, buna karşılık jandarma ve polislerin saldırılarını sürdürmeleri, sağlık emekçilerinde tutsaklara karşı sevgi ve acıma, jandarma ve polise karşı ise tiksinti yaratmıştır.

Elbetteki Buca Cezaevindeki faşist saldırılar sadece bu katliamdan ibaret değildir. Bu katliamın öncesinde ve sonrasında da devlet, tutsaklara çeşitli biçimlerde saldırmış, uzun, zor, can bedeli mücadeleler sonucu elde edilen en küçük hak kırıntılarını bile gaspetmeye çalışmıştır.

Cezaevlerinde siyasi tutsaklara yönelik genel baskılar Buca Cezaevindeki tutsaklara da uygulanmaktadır. Bu baskılar şöyle özetlenebilir:

–Çift kelepçe uygulaması: Mahkemeye veya hastaneye gidiş gelişlerde tutsaklardan iki kişinin birbirine kelepçelenmesidir. Faşist TC'nin de göstermelik olarak taraf olduğu "Birleşmiş Milletler Uluslararası Medeni ve Siyasal Haklar Sözleşmesi"nin 7. maddesinde belirtilen "Zalimane, insanlık dışı, aşağılayıcı muamele ve ceza yasağı"na 10/1 maddesinde belirtilen "Özgürlüğünden yoksun bırakılanlara, insanca ve insan kişiliğine yerleşik onura saygı gösterilerek davranılması, muamele yapılması" kuralına ve "Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi"nin 3. maddesinde yeralan "İnsanlık dışı, aşağılayıcı ceza ve muamele yasağı"na bu çift kelepçe uygulaması çok açık bir biçimde aykırıdır. Onur kırıcı bu duruma tutsaklar

haklı olarak karşı çıkmaktadırlar.

–Mahkemelere ve hastanelere getirilip götürülürken tutuklulara hemen hemen her seferinde kaburga kırmalara kadar varan dayak uygulanmaktadır. Kadın tutuklular ise cinsel tacize uğramaktadır.

–Adli tutuklu ve hükümlülere yılbaşı, bayram gibi özel günler dolayısıyla tanınan yakınlarıyla açık görüş hakkı siyasi tutsaklara tanınmamaktadır.

–Dışarıdan tutsak yakınlarının getirdikleri yiyecekler, arama bahanesiyle, bozulmuş bir biçimde içeriye verilmektedir.

–Kitap, eşya gibi materyallerin içeriye sokulmasında sık sık zorluk çıkarılmaktadır.

–Tutsaklarla görüşe gelen ziyaretçiler, jandarma ve gardiyanlar tarafından "terörist" yakını olmaları sebebiyle taciz edilmektedir.

–Cezaevindeki beslenme, barınma, ısınma koşulları insan sağlığına, insan onuruna tümüyle aykırıdır. Verilen kömür yetersizdir; o yüzden koğuşlar her zaman buz gibidir.

–Hastalanan tutsaklar zamanında doktora götürülmemekte, tedavileri engellenmekte, bunun sonucunda da iyileştirilebilir hastalıklar ölümlü sonuçlanmaktadır.

Tüm bu baskıların ve Buca Cezaevinde 4 ay önce yaşanan katliamın da etkisiyle, Ümraniye katliamı duyulur duyulmaz cezaevinde derhal rehin alma ve malta işgali, sayım vermeme gibi eylemlere girişilmiştir. Rehin alma eyleminin amacı, Ümraniye Cezaevindeki katliamı protesto, katliamın sorumluları hakkında hukuksal soruşturma başlatılması, katliamda yaralananların sağlık durumlarından yakınlarının bilgilendirilmesi, Ümraniye Cezaevinde katliamdan sonra tek kişilik hücrelere kapatılan tutsakların koğuşlara geri getirilmesini sağlamaktır.

Buca Cezaevinde bulunan yaklaşık 340 tutuklunun yarısı rehin alma ve malta işgali eylemine katılmıştır. PKK ve Rızgari koğuşları rehin alma ve malta işgali eylemine katılmadıklarını, ancak jandarma tarafından bir saldırı olduğu takdirde kendilerinin de barikat kurarak savunmaya katılacaklarını belirtmişlerdir.

Buca Cezaevinde Ümraniye katliamını protesto eylemi 6. ve 7. koğuşlarda bulunan DHKP-C davası tutsaklarının 15 gardiyan ve 3 müdürü rehin almalarıyla başladı. Hemen ardından bu eyleme TİKB, TKP-ML, TDKP, MLKP davaları tutsakları katıldılar. Rehin alınan müdürlerden Hayati Dural rahatsızlığı nedeniyle ertesi gün (5 Ocak 1996) serbest bırakıldı.

Tüm cezaevleri, eylemliliklerini İstanbul Bayrampaşa Cezaeviyle koordineli sürdürüyorlardı. Tutsaklar avukatları aracılığıyla taleplerini devlete ve kamuoyuna bildirdiler. İlk defa bu eylemlilik sürecinde Buca Cezaevinde avukatların koğuşlara kadar girerek tutsaklarla görüşmelerine izin verildi. Önceden avukatlar böylesi durumlarda çoğu zaman cezaevine bile sokulmazken bu sefer bizzat cezaevi savcısının "arabuluculuk yapın" şeklindeki talebi üzerine koğuşlara kadar girip tutsaklarla ve rehinelerle görüşmüşlerdir. Daha sonra tutsak ailelerinden iki kişinin de birkaç kez koğuşlara girmelerine müsaade edilmiştir. Bundan amaçlanan, cezaevi idaresi bakımından rehinelerin serbest bırakılması için ailelerin tutsakları "ikna etmeleri" idi. Hukuksal açıdan bakıldığında avukat ve ailelerin koğuşlara girmesi yasak olmasına rağmen, bu eylemlilikte bu yasağın cezaevi savcısı tarafından çiğnenmesi, Buca Cezaevinde Ümraniye cezaevinden yaklaşık 4 ay aynı nitelikte bir katliamın yaşanmış olması ve bundan dolayı gerek ailelerin gerekse tutsakların ve çok duyarlı olmalarının ve eylemdeki kararlılığının bir sonucuydu. Burada 21 Eylül 1995 katliamından sonra siyasi tutsaklarla ilgili olarak görevlendirilen savcının esnek tavrının da etkisi olduğunu belirtmek gerekir. Savcının "içeriye jandarmayı kesinlikle sokmayacağım, kan dökülmesini istemiyorum" biçimindeki olumlu tavrı, eylem sürene dek devam etti. (Elbette aralarında tek tük de olsa olumlu davranışlar sergileyen savcıların varlığı, son tahllilde onların da faşist devletin bir parçası olmadıkları anlamına gelmez. Bunu bilinçte tutuyoruz.)

Ancak dışarıda, cezaevi bahçesinde görev yapan jandarma, katliam yapmak için yanıp tutuşuyor koğuşlara girmek üzere sabırsızlanıyordu. 5 Ocak günü mazgal deliklerinden zafer işareti yapan tutsaklara, kendilerine küfredildiği gerekçesiyle, rasgele ateş etmeye başladılar. Silah sesleri dışarıda bekleyen ailelere korkulu dakikalar yaşattı. Jandarmaların öfkesi dinmiyordu, tutsakların avukatlarına da taciz edici sözler söylüyorlardı.

Tüm cezaevlerinde Ümraniye katliamı sonrası gelişen eylemliliklere rağmen, yeniden jandarma sokulmamasında belirleyici olan, tutsakların kararlı tavırları ve dışarıdaki kamuoyunun üstüste meydana gelen katliamlar sebebi ile oluşan haklı öfkesi, duyarlılığıydı. Elbette hakim sınıflar isteselerdi, cezaevi savcısının iyi niyetli tutumunu da hiçe sayarak, gerekirse görevinden el çektirerek, jandarmayı koğuşlara sokar, yeni katliamlar yaparlardı. Böyle bir şeyin ortaya çıkmamasında en önemli etken, Ümraniye'den 4 ay önce, Buca'da aynı şekilde bir katliamın olması, yani katliamların "fazlaca üstüste" meydana gelmesiydi. Fakat katliam her an bekleniyordu. Aileler, tutuklu yakınları acı içindeydi. Öte yandan burjuva medya da boş durmuyor; sütunlar, sayfalar, ekranlar dolusu yeni katliamları kışkırtıcı yayınlar yapıyordu.

6 Ocak günü, tutsak yakınları ve demokratik kitle örgütleri temsilcileri Buca cezaevi önünde bir basın açıklaması yaparak özelde Ümraniye katliamını, genelde tüm cezaevlerindeki baskı ve kıyımları kınadıklarını ve Buca Cezaevinde yeni bir saldırıya izin vermeyeceklerini açıkladılar. Analar da "içeride evlatlarımıza saldırırlarsa, biz de dışarıda elbet boş durmayacağız, biz de katillere saldıracağız, göze alıyorlarsa bizi de öldürsünler" diye haykırıyorlardı. Ancak İzmir'de eyleme destek, olması gereken boyutta değildi, azdı. Kamuoyu yaratılmasında belirleyici olan İstanbul'du. Adalet Bakanlığı yetkilileri rehinelerin serbest bırakılması için tutsaklar tarafından koşul olarak öne sürülen talepleri günlerce kabul etmediler, gerekli açıklamaları yapmadılar. Aslında tutsakların bakanlık yetkililerinden yapmalarını istedikleri açıklamalar ve yerine getirilmesini talep ettikleri konular, hakim sınıfların sözcülerinin dillerinden düşürmedikleri "hukuk devleti"ne, kendi faşist yasalarına bile ters düşmeyen isteklerdi. Çünkü ortada ölüler, ağır yaralılar vardı. Sorumlular hakkında soruşturma açmak, kendi yasalarının da bir gereği idi. Olup bitenlerden aileleri bilgilendirmek de onların göreviydi. Fakat faşist devlet bu görevlerinin hiçbirini tanımıyor, görmüyordu. Çünkü gözünü kan bürümüştü!...

4 Ocak'tan 9 Ocak'a kadar taleplerin hiçbirini yerine getirmeyerek gerginliği tırmandırdılar. Taleplerin bu denli geç kabulü, hakim sınıflar açısından, tutsakların ellerindeki rehinelerin de ne denli "değerli" olduklarını göstermeye yetiyordu. Bakanlığın talepleri bu denli geç kabul etmesinin nedeni, tutsak aileleriyle rehin ailelerini karşı karşıya getirmek, kamuoyunda tutsaklara karşı tepki yaratmaktı. Ancak evdeki hesap çarşıya uymadı. Rehin aileleri ve rehineler tepkilerini tutsaklardan

ziyade Adalet Bakanlığı'na yönelttiler. 15 gardiyan ve iki müdürden oluşan rehineler, rehine yakınları ve diğer gardiyanlar devletin kendilerine hiç değer vermediğini, eğer değer verseydi, gerekli açıklamaları yaparak bu gerginliği sona erdirebileceğini, ama bunu yapmadığını, çünkü rehinelerin önemli bir statülerinin olmadığını, bu nedenle devlet tarafından kolayca gözden çıkarılabileceğini belirtiyorlardı. En büyük korkuları ise, rehineleri kurtarma bahanesiyle jandarmanın koğuşlara sokulmasıydı. Jandarmanın, içeri girerse kesinlikle katliam yapacağını, bu katliam sırasında rehinelerin de jandarma tarafından katledilebileceğini belirtiyorlardı.

8 Ocak günü, cezaevi bahçesinde toplanan rehine yakınları, kimi gardiyanlar ve Tüm Yargı-Sen İzmir Şube Başkanı Ömer Güzel, cezaevi bahçesinde toplanarak alkışlı protesto eylemi ve basın açıklaması yaptılar. Basın açıklamasını yapan sendika başkanı, "devlet yetkililerinin rehin alma eylemi karşısında duyarsız kaldığını, devletin yanlış politikaları yüzünden cezaevlerinde tutuklularla gardiyanların (infaz koruma memurlarının) ve cezaevi personelinin karşı karşıya getirildiğini" belirtti.

Eylem, 9 Ocak sabahı, Adalet Bakanlığı'nın tutsakların taleplerini kabul ettiği açıklamasıyla sona erdi. Devrimci irade kazanmıştı. Tutsaklar eylemin başından sonuna kadar çok iyiydi. Jandarma saldırısına karşı kendilerini koruyabilmek için ellerindeki tüm malzemeleri silaha dönüştürmüşlerdi, kadın-erkek hepsi ellerinde sopaları, kesici, delici, patlayıcı savunma aletleriyle disiplinli bir biçimde nöbet tutuyor, düzenli slogan atıyorlardı. Mutfakta kullanılan tüpler saldırı olursa patlatılmak üzere hazırlanmış, dolaplar barikat olmak üzere, yataklar da yakmak üzere dışarı çıkarılmıştı. Öksürük şurupları molotof kokteyl hazırlanmasında kullanılmış, çakmaklar patlayıcıya dönüştürülmüştü. Her an vahşice katledilme tehdidi altındaki bu insanlar arasındaki grupsal çekişmeler de eylem sürecinde, salt bu sürece özgü de olsa, silinmişti. Koğuş kapıları açılmış, yemekler ortak pişiyor, ortak yeniliyordu.

Ellerindeki silahların güçsüzlüğüne rağmen, bu yaklaşık 150 insan, yüreklerindeki inançla; dışarıda ellerinde kalkanlarla, coplarla, kalaslarla, gerektiğinde ateşli silahlarla saldırıya hazır bekleyen 1500 kişilik jandarmadan, dişinden tırnağına kadar silahlı özel timden, polisten daha güçlüydüler.

Hakim sınıf sözcüleri katliamlarını örtmek için, suçu şimdiki cezaevlerinin tipine yüklediler. Bu yüzden "cezaevlerinde reform yapacağız, Amerikan tipi cezaevi yapacağız, böylece cezaevlerinde olaylar önlenecek" diyorlar. Onların Amerikan tipi cezaevi dedikleri şey, yıllardır Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki tutsakları içine sokmaya çalıştıkları, ama direnişler sonucu başaramadıkları tek kişilik hücrelerdir. Her siyasi tutsak, yoldaşlarından, diğer siyasi tutsaklardan koparılmalı, hücrelerinde yalnızlaştırılmalı, kendine ve inançlarına yabancılaştırılmalıdır ki, mücadelenin en keskin biçimde yürüdüğü bu alanda sömürücüler zafer kazansın. Bu düşünceyle, hakim sınıflar "cezaevi reformu"nu sıkça telaffuz eder olmuşlardır. Ancak devrimci tutsaklar, hakim sınıfların yeni saldırılarına karşı da, yine direnişle yanıt vereceklerdir!

Yaşasın zindanlarda devrimci direniş!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

22.03.1996

Bir Bolşevik Partizan okuyucusu. ▲

REV!ZYON!ST

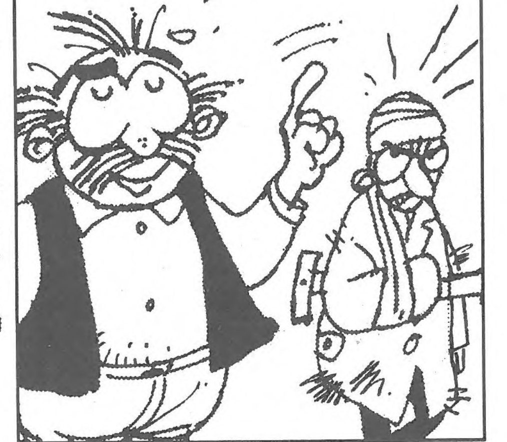
İŞTE BEN BUNA GENÇLİK DERİM! TAM 68'LERDEKİ GİBİ BİR GENÇLİK; HAKKINI ARAYAN, EMPERYALİZME, FAŞİZME KARŞI DURMASINI BİLEN... EYLEMCİİİ, POLİSLE ÇATIŞMAYI GÖZE ALMIIIŞ, MİLİTAAAN!!!

EHEMM! ÖHÖM! ELBETTE GENÇLİĞİ ANLAMAKLA BİRLİKTE, DİĞER TARAFI DA ANLAMAK GEREK... SONRA BU TÜR EYLEMLERLE NE ELDE EDİLECEK? HAYIR CANIM, ŞİDDETLE NE ÇÖZÜLMÜŞ ŞİMDİYE KADAR? EYLEM DEDİĞİN BARIŞÇIL OLMALI!... GÖNÜLLER ŞEEEN OLMALI, TARTIŞMALI, KONUŞMALIIII! ... ... VS. VS. VS.

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

Bi kurtayî, tevgera gel, tevgera çînî ya girseyên bindest û yên tên mêtin e. Û di puxta xwe de, her dem nîşana girseyên bindest li ser e; di her dema dîrokê de heye; û îro tevgerên gel, bi pêşengiya proleterya bîryar ve dibe yek, bi şoreşên demokratik yên gel û bi biryar şoreşên sosyalîst ve ber bi pêkanîna rizgariya girseyan ya dawîn buye.

Tevgerên netewî, di mercên bilindbûna kapîtalîzmê de derketine holê. Rojava di navbera 1789 û 1871 de, demeke dîrokî ya diyar diguncîne; Li Ewrûpa Rojhilat û li Asya piştî 1905 de dest pê kiriye û hîn jî cîh bi cîh didome; tevgerên netewî di puxta xwe de her dem nîşana bûrjûvazî pêre ye. Û mêla her tevgera netewî ya tabiî, ber bi damezirandina dewletên ku bersîva ihtiyacên kapîtalîzmê herî baş didin, yekitiya wan ya netewî heye de ye.

Îro li Kurdistana Tirkiyê tevgera ku "bi hêz xurt dibe", him tevgera ku burjuvaziya Kurd û axên biçûk yên erdan serê wê dikşînin tevgera netewî ya Kurd e, him jî tevgera karker û gundiyên Kurd yên bindest û yên tên mêjandin, tevgera çînî, her diçe bi pêşengiyeke komunîst ve pêkariyê nîşan dike, ango tevgera gel e. Ya yekemîn, tenê zordestiya netewî ya çînên Tirk yên serdest ji holê rakirin û di eynî wektê de ber bi armanca burjuvaziya Kurd û axên erdan ya "bazara hundir" bidest xwe xe bûn; ya duemîn, him ber bi dijî mêjoketî û zordestiya burjuvayên Kurd û axên erdan, him jî dijî zordestiya netewî, polîtîka miliyet bindestkirinê bûye. Revizyonîstên Şefakê, van her du tevgerên ku ji aliyê karekter û armancan ji hev û din bi temamî cûda ne, di bin navê "tevgera gel" weke yek û eynî tişt nîşan didin.

7. Li Ewrûpa Rojhilat û Asyayê Geşbûna tevgerên Netewî:

Me diyar kiribû ku li Ewrûpa Rojhilat û Asyayê tevgerên netewî di 1905 de destpekirine û mêlên van tevgeran yê xwezayî ji ber bi damezirandina dewletên netewî bûne. Dema ku li Ewrûpa Rojhilat û Asyayê tevgerên netewî dest pê dikin. Dema pêkanîna emperyalîzmê, bi bazirganiya bi renggirtina navnetewi ve, bi sermiyanê navnetewî ve, nakokiya di navbera cîna karkerên navnetewî de derdikeve plana pêşîn e.

Di dema ku ji 1905 heta dawiya şerê cîhanê yê yekemîn derbas dibe de, li Ewrûpa Rojhilat û Asyayê dewletên netewî (di hinek ciyen de dewletên pirr mîlletî) pêkhatine, mêtingeh bi gelemperî gor gotinê hatine rewşa serbixwe. Bi rastî girêdayîye yê nûh belav dibe, şûna welatên mêtingeh welatên nîv-mêtingeh digrin.

Şoreşa sosyalîst ya mezin a Cotmeha 1917 dema şoreşên bi cûrê kevn di bin pêşengiya bûrjûvaziyê hemû cihanê digedînc, dema şoreşên demokrasiyên nûh û dema şoreşên sosyalîst di bin pêşengiya proleterya de vekiribû. Bûrjûvazî ketibû rewşeke ku ji tevgerên gelên hemû cihanê ditirsiya. Ji bo vê ji tevgerên li Ewrûpa Rojhilat û Asyayê nikaribûn ji bili guhartina saziya mêtingeh bi ya saziya nîv-mêtingeh re pêş ve herin. Saziya nîv-feodalî jî çawa bû, wilo parastin. Çînên bûrjûvazî û yên axên erdan îtifaq danîn û bi emperyalîzmê re ketin hevkariyê.

Di dawiye şerê cîhanê yê duemîn de serkevtina şoreşa demokratîk ya nûh li Çînê, li welatên Ewrûpa Rojhilat eniyên gel yên antî-faşîst di bin pêşengiya proleterya de bindestxistina îktidarê, ji berku ew bi dîktatorya proleterya û avakirina sosyalîzmê, paşdeçûna emperyalîzmê, van hemûyan bûrjûvaziya li welatên paşdemayî anî rewşa ku li şoreşê hîn pirrtir ditirsîne.

Dûmahik Hêye

’96 KÜRTLER

Faşist Türk hakim sınıflarının katliamlarını unutmadık, unutturmayacağız!